

பதிற்றுப்பத்து /மூலமும் உரையும் - பாகம் 2
மூலமும் ஓளவை துரைசாமி பிள்ளை விளக்க உரையும்

**patirRRuppattu (with the commentary of
auvai turaicAmi piLLai - part 2
In tamil script, unicode/utf-8 format**

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to the Digital Library of India for providing a scanned image version of this work for the etext preparation.

This etext has been produced via Distributed Proof-reading Implementation and we thank the following volunteers for their assistance:

Anbu Jaya, V. Devarajan, R. Navaneethakrishnan, P. Thulasimani, V. Ramasami, Thamizhagazhvan, S.C. Tamizharasu, V Jambulingam, G. Gopal and M.K. Saravanan.

Preparation of HTML and PDF versions: Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne, Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2014.

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet.

Details of Project Madurai are available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

பதிற்றுப்பத்து /மூலமும் உரையும் - பாகம் 2
மூலமும் ஒளவை துரைசாமி பிள்ளை விளக்க உரையும்

Source:

"பதிற்றுப்பத்து : மூலமும் விளக்க உரையும்"

உரையாசிரியர்:

சித்தாந்த கலாநிதி, வித்துவான், திரு. ஒளவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் தமிழ் ஆராய்ச்சி விரிவுரையாளர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம். திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட், திருநெல்வேலி :: சென்னை 1.

முதற் பதிப்பு: சனவரி, 1950

கழக வெளியீடு: 523

ஸ்ரீ பாரதி பிரஸ், சூளை, சென்னை.

ஆசிரியர் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்
பாடிய நான்காம் பத்து

பதிகம்

ஆராத் திருவின் சேரலா தற்கு
வேளாவிக் கோமான்
பதுமன் தேவி யீன்ற மகன்முனை
பனிப்பப் பிறந்து பல்புகழ் வளர்த்
தூழி னாகிய வுயர்பெருஞ் சிறப்பிற்
பூழி நாட்டைப் படையெடுத்துத் தழீஇ
உருள்பூங் கடம்பின் பெருவாயி னன்னனை
நிலைச் செருவி னாற்றலை யறுத்தவன்
பொன்படு வாகை முழுமுதல் தடிந்து
குருதிச் செம்புனல் குஞ்சர மீர்ப்பச்
செருப்பல செய்து செங்களம் வேட்டுத்
துளங்குகுடி திருத்திய வளம்படு வென்றிக்

களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சோலைக் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் பாடினார் பத்துப்பாட்டு. அவைதாம் கமழ்குரற் றுழாய், கழையமல் கழனி, வரம்பில் வெள்ளம், ஒண்பொறிக் கழற்கால், மெய்யாடு பறந்தலை, வாள் மயங்கு கடுந்தார், வலம்படு வென்றி, பரிசிலர் வெறுக்கை, ஏவல் வியன்பணை, நாடுகா ணவிர்சுடர். இவை பாட்டின் பதிகம்.

பாடிப் பெற்ற பரிசில்: நாற்பது நூறாயிரம் பொன் ஒருங்கு கொடுத்துத் தான் ஆள்வதிற் பாகங் கொடுத்தான் அக் கோ.

களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் இருபத்தையாண்டு வீற்றிருந்தான்.

4.1. கமழ்குரல் துழாய்

31

மண்கெழு ஞாலத்து மாந்த ரொராங்குக்
 கைசுமந் தலறும் பூசன் மாதிரத்து
 நால்வேறு நனந்தலை யொருங்கெழுந் தொலிப்பத்
 தெள்ளுயர் வடிமணி யெறியுநர் கல்லென 5
 உண்ணாப் பைஞ்ஞிலம் பனித்துறை மண்ணி
 வண்டுது பொலிதார்த் திருஞெம ரகலத்துக்
 கண்பொரு திகிரிக் கமழ்குரற் றுழாஅய்
 அலங்கற் செல்வன் சேவடி பரவி
 நெஞ்சுமலி யுவகையர் துஞ்சுபதி பெயர 10
 மணிநிற மையிரு ளகல நிலாவிரிபு
 கோடுகூடு மதிய மியலுற் றாங்குத்
 துளங்குகுடி விழுத்துணை திருத்தி முரசுகொண்
 டாண்கட னிறுத்தநின் பூண்கிளர் வியன்மார்பு
 கருவி வானந் தண்டளி தலைஇய 15
 வடதெற்கு விலங்கி விலகுதலைத் தெழிலிய
 பனிவார் விண்டு விறல்வரை யற்றே
 கடவு ளஞ்சி வானத் திழைத்த
 தூங்கெயிற் கதவங் காவல் கொண்ட
 எழுஉநிவந் தன்ன பரேரெறுழ் முழவுத்தோள் 20
 வெண்டிரை முந்நீர் வளைஇய வுலகத்து
 வண்புகழ் நிறுத்த வகைசால் செல்வத்து
 வண்ட னனையைமன் னீயே வண்டுபட
 ஒலிந்த கூந்த லறஞ்சால் கற்பின்
 குழைக்குவிளக் காகிய வொண்ணுதற் பொன்னின் 25
 இழைக்குவிளக் காகிய வவ்வாங் குந்தி
 விசம்புவழங்கு மகளி ருள்ளுஞ் சிறந்த
 செம்மீ னனையணின் றொன்னகர்ச் செல்வி
 நிலனதிர் பிரங்கல வாகி வலனேர்பு
 வியன்பணை முழங்கும் வேன்மு சழுவத்து 30
 அடங்கிய புடையற் பொலங்கழ னோன்றாள்
 ஒடுங்காத் தெவ்வ ருக்கறக் கடைஇப்
 புறக்கொடை யெறியார்நின் மறப்படை கொள்ளுநர்
 நகைவர்க் கரண மாகிப் பகைவர்க்குச்
 சூர்நிகழ்ந் தற்றுநின் றானை
 போர்மிகு குருசினீ மாண்டனை பலவே. 36

துறை : செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு.

வண்ணம் : ஒழுகுவண்ணம்.

தூக்கு : செந்தூக்கு.

பெயர் : கமழ்குரற் றுழாஅய்

1-10. குன்றுதலை.....பெயர

உரை: குன்றுதலை மணந்து - குன்றுகள் பல தம்மிற் கூடித் தொடர்ந்து; குழுஉக் கடல் உடுத்த - அலைகள் கூடி முழங்குதலையுடைய கடலை ஆடை போலச் சூழக்கொண்ட; மண்கெழு ஞாலத்து - மண் பொருந்திய நிலவுலகத்தில்; மாந்தர் கை சுமந்து ஓராங்கு அலறும் பூசல் - வழிபட வரும் மக்கள் தம் தலைமேற் கைகூப்பி ஒருங்கு கூடிச் செய்யும் பேராரவாரம்; நால் வேறு மாதிரத்து நனந்தலை - நான்காக வேறுபட்ட திசையிடத்தே பரந்த இடங்களில்; ஒருங்கு எழுந் தொலிப்ப - ஒன்றாய்த் திரண்டெழுந் தொலிக்க; உயர்வடித் தெள்மணி எறியுநர் - உயர்ந்த மிகத் தெளிந்த ஓசையைச் செய்யும் மணியை யியக்குபவர்; கல்லென - கல்லென வோசை யெழுமாறு இயக்காநிற்ப; உண்ணாப் பைஞ்ஞிலம் - உண்ணா நோன்பு மேற்கொண்ட விரதியர்; பனித்துறை மண்ணி - குளிர்ந்த நீர்த்துறைக்குச் சென்று படிந்து நீராடி; திருஞெமர் அகலத்து - திருவீற்றிருக்கும் மார்பின்கண் அணியப்பெற்றுள்ள; வண்டு பொலிதார் கமழ்குரல் துழாஅய் - வண்டு மொய்த்து விளங்கும் மாலையாகிய மணம் கமழும் கொத்துக்களாற் றொடுத்த துளசிமாலையும்; கண் பொரு திகிரி - காண்பவர் கண் கூசுமாறு ஒளி திகழும் ஆழிப்படையு முடைய; செல்வன் சேவடி பரவி - செல்வனான திருமாவின் செவ்விய அடியில் வணங்கி வாழ்த்தி; நெஞ்சு மலி உவகையர் - நெஞ்சு நிறைந்த மகிழ்ச்சி யுடையராய்; துஞ்சு பதிப் பெயர - தாந்தாம் இனிதுறையும் ஊர்கட்குத் திரும்பச்செல்ல எ-று.

மாந்தர் அலறும் பூசல் ஒருங்கெழுந் தொலிப்ப, மணி யெறியுநர் கல்லென இயக்க, பைஞ்ஞிலமாகிய விரதியர், துறை மண்ணி, செல்வன் சேவடி பரவி, உவகையராய்ப் பதிப் பெயர என முடிக்க. கல்லென இயக்க என ஒருசொல் வருவிக்க. குழுஉதல், அலைகள் கூடி முழங்குதல். பல பொருள்களும் திரளுதலையுடைய கடல் குழுஉக்கடல் எனப்பட்ட தென்றும், கூறுவர். தலைமணத்தலாவது, தம்மிற் கூடித் தொடர்ந்திருத்தல். கடற் பகுதியை நீக்குதற்கு "மண்கெழு ஞாலம்" என்றார். உச்சிக் கூப்பிய கையராய்ப் பலராய் ஒருங்கு கூடிச் செய்து கொள்ளும் வேண்டுகோளின்கண் குறையே பெரிதெடுத்து மொழியப் படுதலின், அதனை, "அலறும் பூசல்" என்றார். குறையை நினைந்து மொழியுமிடத்து மனம் கலங்கி அழுகை தோற்றுவித்தலின், "அலறும் பூச" லாயிற்றென வறிக. நால்வேறு மரதிரத்து நனந்தலை யென்க. மக்கள் நாற்றிசையிலும் பூசலிட்டு வருதலின், நாற்புறத்தும் ஒருங்கெழுந் தொலித்த தென்றார். தெள்ளாயர் வடிமணி யெனக் கிடந்தவாறே கொண்டு தெளிந்த ஓசையும் உயர்ந்த திருந்திய தொழிற்பாடும் உடைய மணியென் றுரைப்பினு மாம். எறியுந ரென்பதை வினையெச்ச முற்றாக்கி, கல்லென்னு மோசை யுண்டாக எறிந்துகொண்டு செல்ல என்றலுமொன்று. "மணி யெறிதலை உண்ணாப் பைஞ்ஞிலத்தின் தொழிலாக்கி அவர்கள் மணியை யெறிந்து தீர்த்த மாடுகின்றார்களாகக் கொள்க. எறியுந ரென்பது வினையெச்ச முற்" றென்றும் "இனி, எறியுந ரென்பதனைத் தொழிற்பெயராக்கி மணியை யெறிவார் தீர்த்த மாடுதற்கு இது முகுத்த மென்று அறிந்து வருதற்பொருட்டு அம்மணியை யெறிந் தாரவாரிப்ப வென் றுரைப்பாரு முளர்" என்று பழையவுரைகாரர் கூறுவர். உண்ணாப் பைஞ்ஞிலம் என்பதில், ஞில மென்பது ஆகுபெயராய் மக்கட்டொகுதியை யுணர்த்த, உண்ணா வென்பது அதனை விசேடித்து உண்ணா நோன்பினையுடைய மக்கட்

டொகுதி யென்ப துணர நின்றது. உண்ணாப் பைஞ்ஞில மென்றது "அத் திருமால் கோயிலுள் வரம் வேண்டி யுண்ணாது கிடந்த மக்கட் டொகுதி யென்றவாறு" என்பது பழையவுரை. திருமகள் வீற்றிருக்கும் மார்பினை, "திருஞெம ரகலம்" என்றார். "திருஞெமர்ந் தமர்ந்த மார்பினை" (பரி. 1) என்றார் பிறரும். வண்டுது பொலிதா ராகிய துழாய் என்று இயைக்க. தாரையுடைய திரு வென இயைத்தலு மொன்று. துழாயும் திகிரியுமுடைய செல்வன் என்க. நறுமணங்கமழும் இயல்பிற்றாதல் தோன்ற, "கமழ் குரல் துழாய்" என்றார்; பிறரும், "நக்கலர் துழாஅய் நாறிணர்க் கண்ணிமை" (பரி. 4) என்பது காண்க. தனித்தனிப் பூக்களாக எடுத்துத் தொடுக்கப்படாது கொத்துக் கொத்தாக வைத்துத் தொடுக்கப்படும் சிறப்பும், மிகச் சிறிதாகிய தன்னகத்தும் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் இலைகளி னகத்தும் ஓரொப்ப மணங்கமழும் மாண்புமுடைய துழாயை, கமழ்குரற் றுழாய் எனச் சிறப்பித்த செம்மை கருதி, இப் பாட்டிற்கு இது பெயராயிற்று. இனி, "நாறாத பூவுடையதனை மிக நாறுவதொன்று போலச் சாதி பற்றிச் சொன்ன சொற்சிறப்பான் இதற்குக் கமழ்குரற் றுழா யென்று பெயராயிற்" றென்பர் பழையவுரைகாரர். அவரே, செல்வ னென்றது "திருவனந்தபுரத்துத் திருமாலை" யென்றும் கூறுவர்.

இதனால், உண்ணா நோன்பிகளும் பிறரும் திருமாலை வழிபடுந் திறம் கூறப்படுமாறு காண்க.

11-17. மணிநிற.....அற்றே

உரை:மணி நிற மையிருள் அகல-நீலமணியின் நிறத்தையுடைய கரிய விருள் நீங்கும்படி; கோடு கூடு மதியம் நிலா விரிபு இயலுற் றாங்கு-பக்கம் நிரம்பிய முழு மதியம் வெண்ணிலவைப் பொழிந்து செல்வது போல; துளங்கு குடி விழுத்திணை திருத்தி- வருத்தமுற்ற குடிமக்களின் நல்லொழுக்கம் இனிது நிலவப் பண்ணி; முரசு கொண்டு-பகைவரை வென்று அவர்தம் முரசினைக் கைக்கொண்டு; ஆண் கடன் இறுத்த-ஆண்மைக்குரிய கடமைகளைச் செவ்வையாகச் செய்து முடித்த; நின் பூண் கிளர்வியன் மார்பு-நினது பூணார மணிந்த அகன்ற மார்பு; கருவி வானம் தண் தளி தலைஇய-டொகுதி கொண்ட மேகம் குளிர்ந்த மழையைப் பெய்தவற்றை; வட தெற்கு விலங்கி-வடக்கிலிருந்து தெற்காகக் குறுக்கிட்டு நின்று; விலகு தலைத்து எழிலிய- தடுத்த உச்சியினை யுடைத்தாய் எழுந்துள்ள; பனிவார் விண்டு-குளிர்ந்த பெரிய மலையை யொப்பதாகும் என்று

மதியம் இருளகல நிலா விரித்து இயலுற்றாங்கு, குடி திணை திருத்தி ஆண் கடன் இறுத்த நின் மார்பு வரையற்று என முடிக்க. பிறைமதியின் இரு கோடும் கூடியவழி முழு மதிய மாதலின், "கோடு கூடு மதியம்" என்றார். எனவே, கோடு கூடாதது பிறையாதல் பற்றி, "கோடு வாய் கூடாப் பிறை" எனச் சான்றோராரற் கூறப்படுதல் காண்க. இருளகற்றி நிலவைச் சொரிந்து சொல்லும் மதியம் போல, இச் சேரமானும் குடிமக்களுக்கு உண்டாகியிருந்த துளக்கம் நீக்கி, அருளைச் செய்து, திருமாலை வழிபடுதல் முதலிய நல்லொழுக்கத்திலே செல்வித்த சிறப்புக் குறித்து, "துளங்குகுடி விழுத்திணை திருத்தி" என்றும், துளக்கத்துக் கேதுவாகிய பகைத் துன்பத்தை நீக்கியவாற்றை, "முரசு கொண்டு" என்றும் மக்களைத் தமக்குரிய நல்லொழுக்கத்திலே நிறுத்துதல் ஆண் கடனாதலின், அவ்வாறு நிற்பித்த சிறப்பை, "ஆண் கடன் இறுத்த"

என்றும் கூறினார்; "நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே" (புறம். 312) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. மக்கட்கு உண்டாகிய துளக்கங் கெடுத்து விழுமிய ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்வித்த இவனது மாண்பைப் பிறாண்டும், "ஆன்றவிந் தடங்கிய செயிர்தீர் செம்மால், வான்தோய் நல்லிசை யுலகமோ டுயிர்ப்பத், துளங்குகுடி திருத்திய வலம்படு வென்றியும்" (பதிற்.37) என்று பாராட்டுவர். இனி, இதனை விழுத்திணை துளங்கு குடி திருத்தி என இயைத்து உயர்ந்த குடியிற் பிறந்தோருடைய வறுமையால் தளர்ச்சியுற்ற குடும்பங்களை அவற்றிற்கு வேண்டுவன வுதவி நன்னிலைக்கண் நிறுத்தி யென்று உரைத்தலு முண்டு; ஈண்டு அதனாற் பொருள் சிறவாமை காண்க. தலைஇய என்பதனைப் பெயராக்கி, இரண்டாவது விரித்து முடிக்க. வட தெற்காக விலங்கி நிற்பது சேரநாட்டு மலைத்தொடர். கிழக்கு நோக்கியும் மேற்கு நோக்கியும் செல்லும் மேகக் கூட்டத்தைக் குறுக்கே நின்று தடுக்கும் சிகரத்தை யுடைத்தாய் உயர்ந்து நிற்பது பற்றி, மேலை மலைத்தொடரை, "வட தெற்கு விலங்கி விலகுதலைத் தெழிலிய, பனிவார் விண்டு" என்றார். வில கென்னும் முதனிலை பெயரெச்சப்பொருட்டு, எழிலிய உயர்ச்சிப் பொருட்டாய் பெயரெச்சக்குறிப்பு. "பனிவார் விண்டு" என்றது கொண்டு, இதற்கு இமயமலை யென்று பொருள் கூறுவாறு முளர். மேலை மலைத் தொடரும் அவ் வியல்பிற்றாதல் கோடைக்கானல், உதகமண்டலம் முதலியவற்றால் அறியப்படும். இனி, பழையவுரைகாரர், "பதிப்பெயர(10)வென்னும் எச்சத்தினை மதியம் இயலுற் றாங்கு என்னும் வினையொடு முடிக்க" என்றும், "உண்ணாப் பைஞ்ஞிலம் நெஞ்சுமலி யுவகையராய்த் தாம் தாம் துஞ்சு பதிகளிலே பெயரும்படி மையிரு ளகலக் கோடு கூடு மதியம் இயலுற் றாங்குத் துளங்குகுடி விழுத்திணை திருத்தி எனக் கூட்டி முடிக்க" என்றும், "துஞ்சு பதிப் பெயர வென்னும் பெயரெச்சத் தினை ஆண் கடன் இறுத்த வென்னும் வினையொடு முடித்து, வழி ஆறலை கள்வர் முதலாய ஏதங்களின்றித் தாந் தாம் துஞ்சு பதிகளிலே பெயரும்படி தன் னாண்மைக்கடனை இறுத்த வென் றுரைப்பாரு முள" ரென்றும் கூறுவர்.

இனி, முரசு கொண்டு வேறே உரை கூறலுற்ற பழையவுரைகாரர், "முரசுகொண் டென்றது, சிலகாலத்துப் பயன்கொள்வா ரின்மையின், பண்ணழிந்து கிடந்த பழைய முரசினைத் தான் தோன்றி அதன் அழிவு தீர்த்து அதன் பயன்கொண்டு" என்றும், ஆண்கட னிறுத்தலாவது "ஆண் மக்களாயுள்ளார் தம் கீழ்வாழ்வாரைக் காத்தற் பொருட்டவர்க்கு அவர் செய்யும் கடன்களெல்லாம் செய்து முடித்த" லென்றும் கூறுவர். விலங்கி யென்பதனை விலங்க வெனத் திரித்து, பனிவார் விண்டுவாகிய விறல் வரை யென இருபெயரொட் டென்று பழையவுரை கூறும்.

18-23. கடவுள்.....நீயே

உரை: பரே ரெறுழ் முழவுத்தோள் - பருத்த அழகிய வலிமிக்க நின்னுடைய முழவுபோலும் தோள்கள்; கடவுள் அஞ்சி - தேவர்கட்கு அஞ்சி; வானத்து இழைத்த தூங்கு எயில் கதவம் - வானத்தில் அவுணர்களால் அமைக்கப்பட்டிருந்த தொங்குகின்ற மதிலினது கதவுக்கு; காவல் கொண்ட எழுஉ நிவந் தன்ன - காப்பாக இடப்பட்ட கணைய மரத்தைத் தூக்கி நிறுத்தினாற் போல வுள்ளன; வெண் திரை முந்நீர் வளைஇய உலகத்து - வெள்ளிய அலைகளையுடைய கடல்கூழ்ந்த நிலவுலகத்தில்; வண்புகழ் நிறுத்த - வளவிய புகழை நிலைநாட்டின; வகைசால் செல்வத்து - பலவேறு

வகையினைக் கொண்ட செல்வங்களை யுடைய னாதலால்; வண்டன் - வண்டன் என்னும் வள்ளலை; நீ அனைய மன் - நீ பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றாய் எ-று.

அவுணர் தமக்குப் பகைவராகிய தேவர்கட்கு அஞ்சி வானத்திலே தாம் செல்லுமிடந்தோறும் உடன்வருமாறு அமைத்திருந்த மதிலைச் சோழ னொருவன் தேவர்பொருட்டு வென் றழித்தா னென்பது கதை. இதனை, "திறல்விளங் கவுணர் தூங்கெயி லெறிந்த, விறல்மிகு முரசின் வெல்போர்ச் சோழன்" (தொல். கள 11. நச்) என்றும், "வீங்கு தோள் செம்பியன் சீற்றம் விறல் விசம்பில், தூங்கு மெயிலும் தொலைத்ததால்" (பழ. 49) என்றும், சான்றோர் கூறுதல் காண்க. கடவுள் என்புழி நான்கனுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது. முழவு போலும் தோள், முழவுத்தோ ளெனப்பட்டது. தோள்கள் நிவந்தன்ன என முடிக்க. எழுஉ, கதவுக்குக் காப்பாகக் குறுக்கே இடப்படும் கணையமரம். குறுக்கே கிடக்கும் எழுஉ தோட்கு உவம மாகாமையின், "எழுஉ நிவந்தன்ன" என்றார். பழையவுரைகாரரும், "நின் தோள்கள் எழுஉ நிவந்தன்ன" என்றே கூறுவர். வண்புகழ்க்கு நிலவுலகம் ஆதாரமாதலின், "உலகத்து வண்புகழ் நிறுத்த" என்றும், உலகம் கடலாற் சூழப்பட்டு நிலைத் திருப்பது அதன்கண் வாழ்வார் இசை நடுதற்பொருட்டே யென்பது தோன்ற, "வெண்டிரை முந்நீர் வளைஇய வுலகத்து" எனச் சிறப்பித்தார். புகழ் ஈவார்மேல் நிற்ப தாதலாலும், அதன் வண்மை ஈயப்படும் செல்வத்தின் பன்மை மேல தாகலானும், செல்வத்துப் பயன் ஈத (புறம் 189) லாகலானும், "வண்புகழ் நிறுத்த வகைசால் செல்வத்து" என்று கூறினார். எனவே வண்புகழும் செல்வமும் வண்டன் என்பான்பால் சிறப்புற இருந்தமை பெறப்படும். மன், மிகுதி குறித்து நின்றது.

இனி, நிவந் தன்ன என்பதை முற்றாக்காது நிவந் தன்ன முழவுத் தோளால் வண்புகழ் நிறுத்த வகைசால் செல்வத்தையுடைய வண்டன் என்பானை ஒப்பாய் என்றுரைப்பின், சேரனுடைய பலவகை மாட்சிகளையும் தெரித்துக் கூறும் ஆசிரியர் கருத்து விளக்கமுறாமை காண்க.

24-8. வண்டுபட.....செல்வி.

உரை: வண்டு பட ஒலிந்த கூந்தல்-வண்டு மொய்க்கத் தழைத்த கூந்தலையும்; அறம் சால் கற்பின்-அறம் நிறைந்த கற்பையும்; குழைக்கு விளக்காகிய ஒன் நுதல்-காதிலணிந்த குழைகட்கு விளக்கத்தை நல்கும் ஒளி பொருந்திய நெற்றியையும்; பொன்னின் இழைக்கு விளக்காகிய (மேனி)-தானணிந்த பொன்னாற் செய்த இழைகட்கு விளக்கந் தரும் மேனியையும்; அவ் வாங்கு உந்தி-அழகிய வளைந்த உந்தியையு முடைய; தொல் நகர் நின் செல்வி-பழைய பெருமனையிடத்தே யுள்ளவளாகிய நின் பெருந்தேவி; விசம்பு வழங்கு மகளிருள்ளும்- விண்ணுலகத்தே இயங்கும் மகளி ருள்ளே; சிறந்த-சிறந்தவளான; செம் மீன் அனையள்-சிவந்த விண் மீனாகிய அருந்ததி போன்றவளாவாள் எ-று

குழலும் கற்பும் நுதலும் மேனியும் உந்தியுமுடைய செல்வி என்க. மனையறத்திற்குரிய அறம் பலவும் கற்றுத் தெளிந்த அறிவும் செயலுமுடைய ளென்பது தோன்ற, "அறஞ்சால் கற்பு" என்றார். நுதல் குழைக்கு விளக்கம் தருமெனவே, இழைக்கு விளக்கம் தருவது மேயாதல் பெற்றாம். நுதல் குழைக்கு விளக்கம் தருதலை, "குழை விளங்காய் நுதல்" (குறுந். 34) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. சிவந்த ஒளியுடைத்

தாதலின், அருந்ததி மீன் செம்மீன் எனப்பட்டது. நீ வண்டன் அனையை; நின் மனைவி அருந்ததி யனையள் என்றாராயிற்று.

29-33: நிலனதீர்பு.....கொள்ளுநர்.

உரை: வியன் பணை - நினது பெரிய முரசு; நிலன் அதிர்வு இரங்கல வாகி - நிலத்தவர் கேட்டு வறிதே மனம் நடுங்குமாறு முழங்காது; வலன் ஏர்பு முழங்கும் - வெற்றி மிகுதி குறித் தெழுந்து முழங்கும்; வேல் மூசு அழுவத்து - வேற்படை நெருங்கிய போர்க்களத்தில்; அடங்கிய புடையல் - அடக்கமாகத் தொடுக்கப்பட்ட பணை மாலையும்; பொலங் கழல் நோன் றாள்- பொற் கழல் அணிந்த வலிய தாள்களையுமுடைய; நின் மறப்படை கொள்ளுநர் - நின்னுடைய மறம் மிக்க தானைக்குத் தலைமை கொள்ளும் வீரர்; ஒடுங்காத் தெவ்வர் ஊக்கு அறக் கடைஇ-நின் போர்வன்மை நினைந்து அஞ்சி யடங்கி யொழுகா தெழும் பகைவர் தம் ஊக்கம் கெட்டழியுமாறு படைகளைச் செலுத்தி; புறக் கொடை எறியார் - ஆற்றாமையால் அப்பகைவர் புறங்கொடுத்தோடுங்கால் அவர்மேல் தம் வேல் முதலிய படைகளை யெறிவது இலர் என்று

நின்முரசின் முழக்கம் கேட்டவழி நிலத்து வாழும் மக்களனைவர்க்கும் பேரச்சம் உண்டாதல் கண்டு, போரிடை யன்றிப் பிறவிடத்து முழங்கா தாயிற் றென்பார், "வியன்பணை, நலனதீர் பிரங்கல வாகி வலனேர்பு முழங்கும்" என்றார். எனவே, சேரனுடைய முரசுகளுள் போர் முரசுகள் போர் குறித்தன்றி வறிது முழங்கா என்றும், பிற மண முரசும் கொடை முரசுமே எக்காலத்தும் முழங்கு மென்றும் கூறியவாறாயிற்று. செயவெனெச்சம் அதிர்பெனத் திரிந்துநின்றது. பழையவுரைகாரரும் "நில னதிர வெனத் திரிக்க" என்பர். புடையலும் நோன்றாளு முடைய கொள்ளுநர் என்க. கோடற்குரிய தலைமைப் பொருள் அவாய்நிலையால் வருவிக்கப்பட்டது; "பகைவர்க்குச் சூர்நிகழ்ந்தற்று நின் தானை" (34-5) என்கின்றா ராகலின், கொள்ளுநர் என்றது தானைத் தலைவரை யென் றாயிற்று. "நிலைமக்கள் சால வுடைத்தெனினும் தானை, தலைமக்க ளில்வழி யில்" (குறள் 770) என்ப வாகலின், மறப் படைக்குத் தலைவரை விதந் தோதினார். தலைவர் இயல்பு கூறவே, அவர்வழி நிற்கும் மறவர் இயல்பு கூறவேண்டாதாயிற்று. உடைய தம் வலி அறியாது ஊக்கமே பொருளாக எழுந்த பகைவரை, "ஒடுங்காத் தெவ்வர்" என்றும், அவர்தாம் ஊக்க மழிந்தவழி நடுங்கி யொடுங்குதல் ஒருதலையாதலின், "ஊக்கறக் கடைஇ" என்றும், ஊக்க மிழந்து நடுங்கி யோடுவார்மேல், மேற்கொண்ட சினம் தணியாது படை யெறிவது கழிதறுகண்மை யென்னும் குற்றமாதலின், "புறக் கொடை யெறியார்" என்றும் கூறினார். "சினனே காமம் கழிகண் ணோட்டம், அச்சம் பொய்ச் சொல் அன்புமிக வுடைமை, தெறல் கடுமையொடு பிறவுமிவ் வுலகத், தறந் தெரி திகிரிக்கு வழியடை யாகுந் தீது" (பதிற். 22) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

34-6. நகைவர்க்கு.....பலவே.

உரை: நின் தானை - நின் படை வீரர்; நகைவர்க்கு அரணமாகி - தம்பால் அன்பும் நட்பு முடையார்க்கும் பாதுகாப்பாளராகி; பகைவர்க்குச் சூர் நிகழ்ந் தற்று - பகைவர்க்கு அச்சஞ்செய்யுந் தெய்வந் தோன்றி வருத்தினாற் போல வுளர்; போர் மிகு குருசில் நீ -

போரிலே வெற்றி மிகும் குரிசிலாகிய நீ; பல மாண்டனை - இவ்வாறு பலவகையாலும் மாட்சி யெய்தியுள்ளாய் எ-று.

நட்பும் அன்பும் கொண்டு இனிய உவகையைச் செய்யும் மக்கள் பலரையும் நகைவர் என்றார். இத் துறையில் சிறப்புடைய பாணர் கூத்தர் புலவர் முதலிய பலரும் அடங்குவர். பிறாண்டும், "நகைவ ராத நன்கலம் வீசி" (பதிற். 37) என்பது காண்க. சூர், கண்டார்க்கு வருத்தத்தைச் செய்யும் தெய்வம். தெய்வத்தால் வருத்தப்படும் ஊழடையார்க்கு யாதும் அரணாகாதவாறு போல, நின்னாற் பகைக்கப்படும் நிலையுடையார்க்கு எத்துணை வலிய அரணும் அரணாகாதவாறு சிதைத்தழிக்கும் ஆற்றலுடையது நின் தானை என்றாராயிற்று. மார்பாலும் தோள்களாலும் மனைவியாலும் முரசாலும் படத்தலைவராலும் படை வீரர்களாலும் எனப் பல்லாற்றாலும் மாண்புடைய னாயினை யென விரிந்தது தொகுத்து, "மாண்டனை பலவே" யென்றார்.

இதுகாறும் கூறியது, நின் மார்பு விறல் வரை யற்று; தோள்கள் எழுஉ நிவந் தன்ன; நீ வண்டன் அனையை; நின் செல்வி செம் மீன் அனையள்; நின் மறப்படைக்குத் தலைமை கொள்ளுநர் புறக்கொடை யெறியார்; நின் தானை பகைவர்க்குச் சூர் நிகழ்ந் தற்று; இவ்வாற்றால் நீ பலவும் மாண்டனை யென்றவாறாம். இவ்வாறே பழையவுரைகாரரும், "நின் மார்பு பனிவார் விண்டு விறல் வரையற்று; நின் தோள்கள் எழுஉ நிவந் தன்ன; நீதான் வண்ட னென்பவனை யனையை; நின் செல்வி செம் மீ னனையள்; நின் மறப்படை கொள்ளுநர் புறக்கொடை யெறியார்; நின் தானை நகைவர்க் கரணமாகிப் பகைவர்க்குச் சூர்நிகழ்ந் தற்று; அவ்வாற்றாற் குருசில் நீ பலவும் மாட்சிமைப்பட்டனை யென வினைமுடிவு செய்க" என்று கூறுவர்.

இதனாற் சொல்லியது: அவற்குள்ள மாட்சியெல்லாம் எடுத்து உடன் புகழ்ந்தவா றாயிற்று.

4.2. கழையமல் கழனி.

32

மாதிரம் விளக்குஞ் சால்புஞ் செம்மையும்
முத்துடை மருப்பின் மழகளிறு பிளிற
மிக்கெழு கடுந்தார் துய்த்தலைச் சென்று
துப்புத் துவர்போகப் பெருங்கிளை யுவப்ப 5
ஈத்தான் றானா விடனுடை வளனும்
துளங்குகுடி திருத்திய வலம்படு வென்றியும்
எல்லா மெண்ணி னிடுகழங்கு தபுந
கொன்னொன்று மருண்டென னடுபோர்க் கொற்றவ
நெடுமிடல் சாயக் கொடுமிட றுமியப் 10
பெருமலை யானையொடு புலங்கெட விறுத்துத்
தடந்தா ணாரை படிந்திரை கவரும்
முடந்தை நெல்லின் கழையமல் கழனிப்
பிழையா விளையு ணாடகப் படுத்து
வையா மாலையர் வசையுநர்க் கறுத்த 15
பகைவர் தேஎத் தாயினும்

சினவா யாகுத விறும்பூதாற் பெரிதே.

இதுவும் அது.

பெயர்: கழையமல் கழனி.

1-9. மாண்டனை.....கொற்றவ

உரை: போர் மிகு குருசில் நீ - போரில் வெற்றியால் மேம்பட்ட குரிசிலாகிய நீ; பல மாண்டனை - முன் பாட்டிற் கூறியவாற்றால் பல வகையாலும் மாட்சிமைப்பட்டனை; மாதிரம் விளக்கும் சால்பும் - திசை முழுதும் சென்று விளங்கித் தோன்றும் சால்புடைமையும்; செம்மையும் - நடுவு நிலைமையும்; முத்துடை மருப்பின் மழ களிறு பிளிற - முத்துண்டான மருப்பினையுடைய இளங் களிறுகள் பிளிறுமாறு; மிக்கு எழு கடுந் தார் - போர் வேட்கை மிக் கெழுகின்ற கடிய தூசிப்படையானது; துய்த்தலைச் சென்று - பகைவர் நாட்டின் எல்லை முடியச் சென்று; துப்புத்துவர் போக - வலிமை தான் தன்னெல்லைகாறும் மிக்கெழப் பொருது; பெருங்கிளை யுவப்ப - பாணர் முதலிய இரவலராகிய பெரிய கிளைஞருக்கு உவப்புண்டாகுமாறு; ஈத்தான்று ஆனா இடனுடை வளனும் - பகைப்புலத்தே பெற்ற அரிய பொருள்களை யீத்துப் பெற்றவர்தாம் இனி வேண்டா அமையு மென அமைந் தொழியவும் எஞ்சியவற்றால் தன்னிட முற்றும் நிரம்பவுடைய பெருஞ் செல்வமும்; துளங்கு குடி திருத்திய வலம்படு வென்றி யும் - தளர்ந்த குடியிலுள்ளாரை அத் தளர்ச்சி நீக்கி முன்னைய நிலைக்கண்ணே யுயர்த்தி நிறுத்திய வெற்றிச் செய்தியுமாகிய; எல்லாம் எண்ணின் - எல்லாவற்றையும் விடாது எண்ணிப் பார்க்கு மிடத்து; இடு கழங்கு தபந - எண்ணுதற்குப் பெய்யும் கழங்கு முடி வறிந்து பயன் கூறமாட்டாது ஒழிதற்குக் காரணமானவனே; அடு போர்க் கொற்றவ - செய்கின்ற போர்களில் வெற்றியே பெறுவோனே; கொன் ஒன்று மருண்டனென் - நின்குணங்களுள் மிக்குத் தோன்றுவ தொன்றனைக் கண்டு அறிவு மருண்டேன், காண் எ-று. மேலே கூறிய மாட்சிகள் பலவற்றையும் தொகுத்துப் பெயர்த்து முரைத்தார், களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலின் குணஞ்செயல்கள் பலவும் ஆராப்பந்து அவற்றுள் மிக்கு நிற்கும் அவனது பொறைக் குணத்தைச் சிறப்பிக்கும் கருத்தின ராதலின். சால்பு, நற்குணங்களால் நிறைதல். நாற்றிசையினும் உறையும் வேந்தர்களுள், குணநிறைவாலும் செங் கோன்மையாலும் இச் சேரமானின் மிக்காரும் ஒப்பாரும் இன்மையின், "மாதிரம் விளக்கும் சால்பும் செம்மையும்" எடுத் தோதினார். சால்பின் கண் செம்மையும் அடங்குமாயினும், அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை யென்ற ஐந்தையுமே சிறப்பாகக் கொண் டிலங்குதலால், செம்மையை வேறு பிரித் தோதினார். இளமையும் சீரிய வன்மையுமுடைய களிற்று மருப்பின்கண் முத்துண்டா மென்ப வாகலின், "முத்துடை மருப்பின் மழகளி"றென்றார். மழகளி றாயினும் மதஞ் செறிந்து போர் வெறி மிக்குச் செருக்குதல் தோன்ற, "பிளிற" என்றார். கடுந்தார் - மிக விரைந்து முன்னேறிச் செல்லும் தூசிப்படை. துய்த்தலை, முடிவிடம்; எல்லையுமாம். துவர் போக, கடை போக; முற்றவும் என்றபடி; "துவர முடித்த துகளறு முச்சி" (முருகு. 26) என்புழிப்போல. துவர் போகப் பொருது என ஒருசொல் வருவிக்க, பாணரும் பொருநரும் கூத்தரும் பிறருமாகிய இரவலர் சுற்றம், பொருது பெறும் அருங்கலம் வீரர் கொடுக்கப் பெறுதலின், "பெருங்கிளை யுவப்ப" என்றும், இரப்பவர் இன்முகங் காணு மளவும் ஈத்த வழியும் பெற்ற பொருள் குறையாமை தோன்ற "ஈத்தான் றானா

விடனுடை வளன்" என்றும் கூறினார். துளங்கு குடி திருத்தல், செம்மையுடைமையின் பயனாகிய இறைமாட்சி. எல்லாம் என்றது, குணம் பலவும் எஞ்சாமற்றழீஇ நின்றது. இவனொடு பொரக் கருதும் பகை வேந்தர், இவனுடைய குணஞ் செயல்களை எண்ணி, தாம் பெறக் கருதும் வெற்றி குறித்துக் கழங்கிட்டு நோக்குமிடத்து, அவர்க்கு வெற்றி யுண்டாமெனக் காட்ட, அதனால் உளங்கொண் டெழுந்து முடிவில் வெற்றி பெறாது கழங்கு பொய்த்ததென் றெண்ணி யஞ்சி யொடுங்குகின்றார்க ளாதலால், "எல்லாம் எண்ணின் இடுகழங்கு தபுந" என்றார். தபுதற்குக் காரணமானவனைத்தபுநன் என்றார். இக்காலத்தே சிலவற்றை யெண்ணுபவர், தம் கைவிரலிட்டு எண்ணுவது போலப் பண்டைக்காலத்தே கழற்காய் கொண்டு எண்ணுதல் மரபு போலும். அதனால், எண்ணுதற் கிட்ட கழங்கினும் இவன் குணம் பலவாய் விரிந்து நின்றலால், "இடுகழங்கு தபுந" என்றா ரென்றுமாம். தபுந வென்பது பெயர்த் திரிசொல். பழையவுரைகாரர், "இடுகழங்கு தபுந வென்றது, இடுகழங்கும் அலகு தபுதற்குக் காரணமாக இருப்பவ னென்றவா" றென்பர். வேந்தர் தீப்போலும் சினமுடையராதல் பற்றி, அவரைச் சேர்ந் தொழுகுவோர், "அகலாது அணுகாது தீக்காய்வார்" போல ஒழுகுப வாதலின், அவர்பால் பொறைக்குணம் காண்டல் அரிதென்பது பெறப்படும். படவே, அவர்பால் அது மிக்குத் தோன்றுமாயின் சான்றோர்க்கு வியப்பு மிகுமாகலின், "கொன்னொன்று மருண்ட னென்" என்றார். இது பிறன்பால் தோன்றிய புதுமை பொருளாகப் பிறந்த மருட்கை. கொன், பெருமை. சினம் காரணமாகச் செய்யும் அடுபோர்க் கொற்றவ னாயினும், நிற்பால் சினவாமைக் கேதுவாகிய பொறுமைக் குணம் மிக்கு நின்று என் அறிவை மருட்டுகின்ற தென்பார் "மருண்ட னென்" என்றொழியாது "அடுபோர்க் கொற்றவ" என்றார்.

10-17.நெடுமிடல்.....பெரிதே.

உரை: கொடு மிடல் துமிய - தான் செய்த கொடிய போர்த் தொழில் பயன்படாது கெடவே; நெடுமிடல் சாய - நெடுமிடலஞ்சி யென்பான் பட்டானாக; பெரு மலை யானை யொடு - பெரிய மலைபோன்ற யானைப் படை கொண்டு சென்று; புலம் கெட இறுத்து - அவனாட்டு விளை புலங்கள் கெடுமாறு தங்கி; தடந்தாள் நாரை - பெரிய கால்களையுடைய நாரைகள்; படிந்து இரை கவரும் - கழனி நீர்க்குட் படிந்து தமக்குரிய இரையாகிய மீன்களைக் கவர்ந் துண்ணும்; முடந்தை நெல்லின் கழை யமல் கழனி-வளைந்த கதிர்களையுடைய நெல்லின் மூங்கில் போலும் தாள்கள் செறிந்த கழனிகள் பொருந்திய; பிழையா விளையுள் நாடு- தப்பாத விளைபயனையுடைய நாட்டை; அகப் படுத்து - தன்னடிப்படுத்தி; வையா மாலையர் - ஒருபொருளாக மதிக்கலாகாத கீழ்மைத்தன்மை யுடையவர்களும்; வசையுநர் - நாளும் வசையே மொழிபவர்களுமாகிய; கறுத்த - நின்னால் வெகுளப்பட்ட; பகைவர் தேஎத் தாயினும் - பகைவரிடத்தே யிருந்த காலையும்; சினவா யாகுதல் - சினங் கொள்ளாது நீ பொறையே பூண்டொழுகுதல்; இறும்பூது பெரிது - காணும்போதெல்லாம் எனக்குண்டாகும் வியப்பு மிகுகின்றது எ-று.

நெடுமிடல் என்பது நெடுமிடல் அஞ்சியின் இயற்பெயர். இவன் அதியமான் நெடுமா னஞ்சியின் குலத்தவன். இவனது நாடு மிக்க வளஞ் சிறந்ததாகும். இப் பாட்டால் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் நெடுமிட லஞ்சியை வென்று அவனது நாட்டை அகப்படுத்திக்கொண்ட வரலாறு குறிக்கப்படுவது காண்க. நீடுர் கிழவனான எவ்வி

யென்பவனது ஏவல் கேளாது அவனை யெதிர்த்த பசும்பூட் பொருந்திலர் என்பாரை, இந் நெடுமிட லஞ்சி யென்பான் அரிமணவாயில் உறத்தூரின் கண்வென்றா னென ஆசிரியர் பரணர் (அகம். 266) கூறுகின்றார். நெடுமிடல் சாய வென்றும், கொடு மிடல் துமிய வென்றும் பிரித் தோதியதால், கொடு மிடலை அவன் போர் வினைக் கேற்றப்பட்டது. கொடுமிடல் என்புழி மிடல், வலி. அதனாற் செய்யப்படுதலின், போர் வினை மிடலாயிற்று. பழையவுரையும், "மிடல் என்றது வலி" யென்றும், "என்றது வலியாற் செய்யப்படும் போரினை" யென்றும் கூறிற்று. யானை புக்க புலம் அழிவது ஒருதலையாதலின், இச் சேரமான் யானைப்படை கொண்டு சென்று தங்கின வளவிலே புலம் கெட்டமை தோன்ற, "பெருமலை யானையொடு புலங்கெட விறுத்து" என்றார். யானை புக்க வழி, அதன் கை செய்யும் அழிவினும் "கால் பெரிது கெடுக்கும்" (புறம் 184) என வறிக.

மிக வுயர்ந்த நாரைகள் என்றற்குத் "தடந்தா ணாரை" யென்றமையின், அவை நெல் நின்ற கழனிக்குள் இனிது சென்று இரை கவரும் என்றற்குப் "படிந்திரை கவரும்" என்றும், நெற்றாளின் உயர்ச்சி தோன்ற, "நெல்லின் கழையமல் கழனி" யென்றும் கூறினார். வளைந்த கதிர்களுடன் விளைந்து நிற்கும் நெல், தன் தாளில் நின்ற நீரிற் படிந்து நாரைகள் இரை கவரச் செய்யும் என்றதனால், கொடு மிடல் துமிப்புண்டு நெடுமிட லஞ்சி சாய்ந்தானாக, அவன்கீழ் உள்ள நாட்டகத்துப் பொருளை நின் படைவீரர் புகுந்து திறையாகப் பெறுகின்றனர் என உள்ளூறுத் துரைப்பது காண்க. முடம், முடந்தை யென வந்தது; பிறும், "முடந்தை நெல்லின் விளைவயல்" (பதிற் 29) என்பது காண்க. கழை போலும் தானைக் கழை யென்றார். பாவை போல்வாளைப் பாவை யென்பதுபோல. கதிர்களின் பொறை யாற்றாது நெல்லினது தாள் வளைதலின், முடந்தையைக் கழைக் கேற்றுவர் பழையவுரைகாரர்.

இனிப், பழையவுரைகாரர், "முடமாகிய கழை யென இருபெயரொட்டு" என்றும், "நெல்லின் கழை, நெல்லினது கழை" யென்றும் கூறுவர். முடச்சினை, முடக்கொம்பு என்றாற் போல, இது பண்புத் தொகையாமன்றி இருபெயரொட்டாகாமை யறிக. அவர், "நெற்றாளை அதன் பருமையாலே மூங்கிலொடு ஒப்புமைபற்றிக் கழை யென்று பெயர் கொடுத்த சிறப்பான் இதற்குக் கழையமல் கழனி யென்று பெயராயிற்று" என்பர்.

இந்நாட்டைச் சேரமான் அகப்படுத்துக் கொண்டதற்குக் காரணம் இது வென்பார் "பிழையா விளையுள்" எனச் சிறப்பித்தார். வைத்தல் நன்கு மதித்தலாகலின், வையா மாலையர் என்றது ஒருபொருளாக மதிக்கக்கூடிய தன்மை யில்லாதவ ரென்னும் பொருட்டாயிற்று. பழையவுரை, "ஒன்றில் வகைபடாத இயல்பை யுடையவர்" என்று கூறும். நன்மதிப்பும் இசையு முடையராயின், பகை வேந்தர், நின் சால்பும் செம்மையும் பிற மாண்புகளும் அறிந்த மாத்திரையே பகைமை நீங்கி நகைவராய்க் கூடி மகிழ்வராகலின், நின் பகைவர் வையா மாலையரும் வசையுநருமாயினர்" என்கின்றார். எனவே வசையுநராவர் நாளும் பிற வேந்தரை வசை கூறுதலே தொழிலாகவுடைய ரென்பது பெறப்படும். வசையுநர், பெயர்த்திரிசொல்; கறுத்தல், சேரமான் வினையாதலின், கறுத்தவென்னும் பெயரெச்சம் செயப்பாட்டு வினைப்பொருட்டாயிற்று. இனி, பழையவுரைகாரர், வசையுநர்க் கறுத்த பகைவர் எனக் கொண்டு, "தங்கள் பகைவரொடு செற்றங் கொண்டாடாது ஒழிந்திருக்க வேண்டு மளவினும் ஒழியாது அவர்களை அக் கடப்பாடன்றி வெகுண் டிருத்தலே

தொழிலாகவுடைய பகைவ ரென்றவா" நென்றும், "இனி, ககர வொற்றின்றி வசையுநர் கறுத்த என்பது பாடமாயின், அதனை வினையெச்ச வினைக்குறிப்பு முற்றுத் திரிசொல்லாக்கி, வசை சொல்லுதலை யுடையராய் வெகுண்ட பகைவரென் றுரைப்பாறு முள்" ரென்றும் கூறுவர்.

இதுகாறும் கூறியது, போர்மிகு குருசில், நீ பல மாண்டனை; நின் மாண்பே யன்றிச் சால்பும் செம்மையும் ஈத்தான் றானா விடனுடை வளனும், துளங்கு குடி திருத்திய வலம்படு வென்றியும் ஆகிய எல்லாம் எண்ணின் இடு கழங்கு தபுந்; அடு போர்க் கொற்றவ, கொன்னொன்று மருண்டனென்; தன் கொடு மிடல் துமிதலால் நெடுமிடலஞ்சி யென்பான் சாய, யானையொடு அவன் புலங் கெட இறுத்து, பிழையா விளையுட்டாகிய நாடு அகப்படுத்து, பகைவர் தேளத்தாயினும் சினவா யாயினை; இவ்வாறு நீ சினவா யாகுதலால் உண்டாகும் இறும்பூது பெரிது என்பதாம். இக் கருத்தையே பழையவுரைகாரர் "குருசில், நீ பல குணங்களும் மாட்சிமைப்பட்டனை; அப் பல குணங்களும் எண்ணப்புகின், இடு கழங்கு தபும் எல்லையவாயிருக்கும்; கொற்றவ, பல குணத்தினும் ஒன்றைக் கொன்னே யான் வியந்தேன்; அப் பலவற்றுள்ளும் வியப்பான குணம் யாதெனின், பகைவர் செய்த குற்றத்திற்குத் தண்டமாக அவர் நாட்டை அகப்படுத்திக்கொண்டு வையாமாலையராகிய வசையு நர்க் கறுத்த அப் பகைவரிடத்தாயினும் நீ சினவா தொழிகின்ற பொறை எமக்குப் பெரிதும் வியப்பாகாநின்றது என வினைமுடிவு செய்க" என்பர்.

இதனாற் சொல்லியது: அவற் குள்ள பல குணங்களையும் உடனெண்ணிப் புகழ்ந்து அவற்றுட் பொறை யுடைமையை மிகுத்துப் புகழ்ந்தவா றாயிற்று.

4.3. வரம்பில் வெள்ளம்

33

வடிமணி யணைத்த பணைமரு ணோன்றாள்
கடிமரத்தாற் களிற்றைணத்து
நெடுநீர துறை கலங்க
மூழ்த்திறுத்த வியன் றானையொடு 5
புலங்கெட நெரிதரும் வரம்பில் வெள்ளம்
வாண்மதி லாக வேன்மிளை யுயர்த்து
வில்விசை யுமிழ்ந்த வைம்முள் ளம்பிற்
செவ்வா யெஃகம் வளைஇய வகழிற்
காரிடி யுருமி னுரறு முரசிற் 10
கால்வழங் காரெயில் கருதிற்
போரெதிர் வேந்த ரொருஉப நின்னே.

துறை: வஞ்சித்துறைப் பாடாண் பாட்டு.

வண்ணம்: ஒழுகுவண்ணம்.

தூக்கு: செந்தூக்கும் வஞ்சித்தூக்கும்.

பெயர்: வரம்பில் வெள்ளம்.

1-5. இறும்பூதால் - வியன்றானையொடு

உரை: கொடித் தேர் அண்ணல் - கொடியணிந்த தேர்களையுடைய அரசே; இறும்பூது பெரிது - நின் பொறையுடைமை கண்ட வழிக் கொண்ட வியப்பினும் பெரு வியப்பாக வுளது; வடி மணி அணைத்த - வடித்த ஓசையினையுடைய மணியைப் பக்கத்தே கட்டப்பெற்ற; பணை மருள் நோன்றாள் - பணை போன்ற வலிய தாள்களையுடைய; களிறு கடி மரத்தான் அணைத்து - யானைகளைக் காவல் மரத்தோடே பிணித்து; நெடு நீர் துறை கலங்க - கலங்காத மிக்க நீரையுடைய துறைகள் கலங்கும்படி; மூழ்த்து இறுத்த வியன் தானையொடு - பலவாய்த் திரண்டு மொய்த்து விரைய முன்னேறித் தங்கும் இயல்பிற்றாகிய பெரிய தூசிப் படையொடு கூடிய ஈறு.

இறும்பூது பெரிது என மீளவுங் கூறியது, பெரிதுற்ற முன்னைய இறும்பூது, போரெதிர் வேந்தர் பொராது அஞ்சி யொருவுதலால், மிகுதல் தோன்ற நின்றது. எப்போதும் போர்ச்செலவு குறித்துப் பண்ணமைந்து நிற்குமாறு கூறுவார் "வடிவணியணைத்த" என்றார். செல வில்வழி யானை மணியனைப் புண்ணாது வறிதிருக்கு மாதலாலும், நீராடற்குச் செல்லவேண்டியவழி முன்னே பறை யறைந்து செல்ப வாதலாலும், உலாவரல் முதலிய செலவின்கண் கடுமை வேண்டாமையின் இரு மருங்கும் கிடந்து இரட்டுமாறு நால் விடுவ ராதலாலும் இவ்வாறு "அணைத்த" எனக் கூறினார் என் றுணர்க. அணைத்தல் - பிணித்தல். பணை, உரல் போல்வதொரு முரசு வகை; ஆணுருபு ஒடுவின் பொருட்டு. யானையைக் கடிமரத்தோடு பிணித்தல் பண்டையோர் மரபு; "ஒளிறுமுகத் தேந்திய வீங்குதொடி மருப்பிற், களிறு கடிமரஞ் சேரா" (புறம்.336) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. நீர், பெயரெச்சக் குறிப்பு; "சினைய சிறுமீன்" (ஐங்.1) என்றாற் போல. கடிமரத்திற் களிறு பிணித்தலும் நீர்த்துறையைச் சேறாகக் கலக்கி யழித்தலும் பகை வேந்தர் செயலாகும். மூழ்த்தல், மொய்த்து வளைத்தல்; "முரணுடை வேட்டுவர் மூழ்த்தனர் மூசி" (பெருங். 1,56:49) எனப் பிறரும் இதனை வழங்குதல் காண்க. சென்றிறுத்தலை விரைந்து செய்யுந் திட்பமுடைமை தோன்ற, இறுத்தவென இறந்த காலத்தாற் கூறினார். ஈண்டுக் கூறியன தூசிப்படையின் செயல்களாதலின், வியன் தானை யென்றது தூசிப்படை யாயிற்று. பழையவுரைகாரரும், "வியன்றானை யென்றது, பகைவர்நாட் டெல்லையில் முற்பாடு சென்று விட்ட தூசிப் பெரும் படையை" என்றே கூறுவர். நோன்றாட் களிற்றைத்து, துறை கலங்க மூழ்த் திறுத்த வியன்றானையென வியையும்.

6-12. புலங்கெட.... நின்னே

உரை: புலங் கெட நெரி தரும் - தங்கிய புலங்கள் விளை பயன் கெட் டழியுமாறு செறிந்து தங்கும்; வரம்பில் வெள்ளம் - கரையில்லாத கடல் போன்றதும்; வாள மதிலாக - வாட்படையே மதிலாகவும்; வேல் மிளை உயர்த்து - வேற்படையே காவற்காடாகவும் நிற்ப; வில் விசை உமிழ்ந்த அம்பு வைம்முள் - வில்லினின்று விசையுறத் தொடுக்கப்படும் அம்புகள் கூரிய முள் வேலியாகவும்; வளைஇய செவ்வாய் எஃகம் அகழின் - தானையைச் சூழ நின்ற சிவந்த வாயையுடைய பிற படைக் கருவிகள் அகழியாகவும்; உரறு முரசின் காரிடி யுருமின் - முழங்குகின்ற முரசங்கள் கார்காலத்து இடிக்கும் இடியேறாகவும்; வழங்கு கால் ஆர் எயில்- நடக்கின்ற காலாட்கள் வெல்லுதற்கரிய அரணாகவும் கொண்ட முழு முத லரணம் போன்றதுமாகிய நின் படை; கருதின் - பகைமேற் செல்லக் கருதினால்; போர் எதிர் வேந்தர் - அதன் போரை

எதிரேற்றுப் பொர வரும் பகை வேந்தர்; நின் - நின்னையும் நின்படையையும்; ஒருஉப - கண்டமாத்திரையே அஞ்சி யுள மழிந்து பொர நினையாது புறந்தந்து ஓடுவர் எ-று.

தூசிப்படையை "வியன் றாணையொடு" எனப் பிரித் தோதினா ராகலின், வரம்பில் வெள்ள மென்றது, பின்னணிப் பெரும்படையாயிற்று. தானை சென்று பகைப்புலத்தே தங்குங்கால், அப் புலங்களின் விளை நலத்தை யெரியூட்டிக் கெடுத்தும், நீர் நிலைகளைக் கரையுடைத்துச் சிதைத்தும் அழிப்ப ராதலின், "புலங்கெட நெரி தரும்" என்றார். "கரும்பொடு காய்நெற் கணையெரி யூட்டிப், பெரும்புனல் வாய்திறந்த பின்னும்" (பு.வெ. 56) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. படையும் அரசற்கு அரணாகும் சிறப்புடைய தாகலின், வாள், வேல், வில், எஃகம் முதலியவற்றை எயிற் குறுப்பாகிய மதிலும் மிளையும் வேலியும் அகழியுமாக உருவகம் செய்தார். "படை வெள்ளத்தை ஆரெயி லென்றது, அரசன் தனக்கு ஆரெயில் போல அரணாய் நின்றலின் எனக் கொள்க; இனிக் கார் வழங்கா ரெயில் எனக் காற்றல்லது வழங்கா ஆரெயில் என்று பகைவர் மதிலாக்கி, அதனை வரம்பில் வெள்ளம் கொள்ளக் கருதினென்றுரைப்பாரு முளர்" என்பது பழையவுரை. வரம்பில் வெள்ளமென்றும் ஆரெயிலென்றும் நின்றன பின்னணிப் பெரும் படையையே சுட்டி நின்றன. கடல் கரையுடையதாகலின், அதனின் நீக்கற்கு "வரம்பில் வெள்ள" மென்றார். அதுபோல் அளக்கலாகாப் பெருமை யுடைமையும் உடன்தோன்ற நின்றலின், இதனானே இப் பாட்டிற்குப் பெயரமைத்தனர். இனிப், பழையவுரைகாரர், "வரம்பில் வெள்ளமென்றது, அதனோடு கூடி நாட்டுள்ளுச் சென்று விடும் பேரணிப் பெரும்படையை; கரையையுடைய கடலை வரம்புடைய வெள்ளமென் றாக்கி, இதனை வரம்பில் வெள்ளமென்றுகூறிய சிறப்பான் இதற்கு வரம்பிலவெள்ளமென்று பெயராயிற்று" என்பர். மேலும், அவர், "வெள்ளமென மகர வொற்றுக் கெடாமையான் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையன்றி ஒருபொருளாக இருபெயர் நின்றதாகக் கொள்க" என வுரைப்பர். என்றது, வரம்பில் வெள்ளம் என்பதும், ஆரெயில் என்பதும் ஒருபொருள் குறித்த வேறு பெயர்க் கிளவி என்றவாறாம். வரம்பில் வெள்ள மென்றது, தானையின் தொகை மிகுதியும் பெருமையும் குறித்துப் பொதுப்பட நிற்ப. ஆரெயி லுருவகம் அதன் உறுப்புக்கள் அரணாம் சிறப்பை விளக்கி நிற்கிறது, செயவெனெச்சம் செய்தென நின்றது. பழையவுரையும், "உயர்த் தென்பதனை உயர்த்தவெனத் திரித்து, அதனை யெஃகம் வளைஇய வென்பதனோடு முடிக்க" என்று கூறும். போர் முனைக்குச் செல்லாது ஒழிந்திருக்கும் ஏனைக் குந்தம் தோமரம் முதலிய படைத்திரளைப் பொதுவாய்ச் "செவ்வா யெஃகம்" என்றொழிந்தார். இன், அல்வழிக்கண் வந்தன. பழையவுரைகாரர், "வாள் மதிலாக வென்று வைத்துப் பின்னை ஆரெயிலென்றது, வாண்மதிலைச் சூழ்தலையுடைய ஆராகிய எயிலினை யெனக் கொள்க; ஈண்டு, ஆராவது காலாள் வழங்கிச் செல்கின்ற படையின் திரட்சி" என்றும், "இனி வரம்பில் வெள்ளமானது வாள் மதிலாக வேல் மிளை யுயர்த்துக் கால் வழங்கு ஆரெயிலாதலைக் கருதி னென்றலும் ஒன்று" என்றும் கூறுவர். இனி, ஆரெயிலைப் பகைவரது படைநிலையாக்கி, அதனை நின் வரம்பில் வெள்ளமாகிய தானை கொள்ளக் கருதினென்று இயைத் துரைப்பினுமாம்" என்பர். நின் னென்புழி, ஐயுருபு தொக்கது.

இதுகாறும் கூறியது, கொடித்தே ரண்ணலே, முன்னைய இறும் பூதினும் இது பெரிதாக வுளது; யாங்ஙனமெனின், வியன் தாணையொடு வரம்பில் வெள்ளம் போன்றதும் ஆரெயில் போன்றதுமாகிய நின் பின்னணிப் பெரும்படை மேற்சென்று பகைவர்பால் வென்றிகொள்ளக் கருதின, போரெதிரும் பகைவேந்தர் கண்ட

மாத்திரையே யூக்க மிழந்து அஞ்சி நடுங்கி நீங்கி யோடுகின்றன ராகலான் என்றவாறாம். பழையவுரைகாரர், "அண்ணல் இது பெரிதும் இறுப்பூதா யிருந்தது. யாதெனின், வரம்பில் வெள்ளம் கால் வழங் காரெயி லெனச் சொல்லப்பட்ட நின் படை போர் செய்யக் கருதின் நின்னொடு போரெதிர்ந்த வேந்தர் பொரமாட்டாது நின்னை நீங்குவர்; இஃது அதுவென வினை முடிவு செய்க" என்றும் இதனால் அவன் வென்றிச் சிறப்புக் கூறியவாறாயிற் றென்றும் கூறுவர்.

"வரம்பில் வெள்ளம் கருதி னென எடுத்துச் செலவினை மேலிட்டுக் கூறினமையான், வஞ்சித்துறைப் பாடாண் பாட்டாயிற்று. கடி மரத்தானென்றது, முதலாக மூன்றடி வஞ்சியடியாக வந்தமையான் வஞ்சித்தூக்குமாயிற்று"

4.4. ஒண்பொறிக் கழற்கால்.

34

ஓடாப் பூட்கை யொண்பொறிக் கழற்கால்
 இருநிலந் தோயும் விரிநூ லறுவையர்
 செவ்வுளைய மாலூர்ந்து
 நெடுங் கொடிய தேர்மிசையும் 5
 ஓடை விளங்கு முருகெழு புகர்நுதற்
 பொன்னணி யானை முரண்சே ரெருத்தினும்
 மன்னிலத் தமைந்த.....
 மாறா மைந்தர் மாறுநிலை தேய
 முரைசடைப் பெருஞ்சமந் ததைய வார்ப்பெழ 10
 அரைசுபடக் கடக்கு மாற்றற்
 புரைசான் மைந்தநீ யோம்பன் மாறே.

துறை: தும்பை யரவம்.
 வண்ணமும் தூக்கு மது.
 பெயர்: ஒண்பொறிக் கழற்கால்.

1-3 ஒருஉப.....அறுவையர்.

உரை: ஒரு பெரு வேந்தே - ஒப்பற்ற பெரிய வேந்தே; ஓடாப் பூட்கை - போரிற் புறங் கொடாத கோட்பாட்டையும்; ஒண் பொறிக் கழற்கால் - ஒள்ளிய பொறிகள் பொறித்துள்ள வீரகண்டை யணிந்த கால்களையும்; இரு நிலம் தோயும் - பெரிய நிலம் வரையில் தொங்குகின்ற; விரி நூல் அறுவையர் - விரிந்த நூலான் இயன்ற ஆடையினையுமுடைய பகைவர்; நின்னை ஒருஉப - நின்னை அஞ்சி நீங்குவர் காண் என்று.

பிறர் துணை வேண்டாதே தானே தன் படையைக்கொண்டு சென்று தன்னைப் போரில் எதிர்ந்தவரைப் பொருது வென்றி யெய்தும் சிறப்புடையனாதல் பற்றி, "ஒரு பெரு வேந்தே" என்றார். மானமும் வலியுமுடைய வீரர்க்குப் புறக்கொடை மாசு தருவதாகலானும், சேரமான் மாசுடையாரோடு பொரா னாகலானும் பகை வேந்தரை "ஓடாப் பூட்கை" யென்றும், "ஒண்பொறிக் கழற்கால்" என்றும் சிறப்பித் துரைக்கின்றார்.

போரில் செய்த அரிய செயல்களைத் தம் கழலில் பொறித்துக் கொள்ளுதல் பண்டையோர் மரபாதலின், அம் மரபு மாறா மாண்புடைமை தோன்ற, "ஒண்பொறிக் கழற்கால்" என்றார். ஓடாமையும், கழலணியப்படுதலும் சிறப்புடைச் செயலாக வுடையன வீரர் கால்களாதலால், காலையே விதந்தோதினார். ஓடாப் பூட்கையாலும் ஒண்பொறி பொறித்த கழலாலும் பெருமை யுடையராதலின், உடுக்கும் ஆடையை நிலந் தோய உடுக்கின்றன ரென்பார், "இருநிலந் தோயும் விரிநூலறுவையர்" என்றார். கொங்கு வேளிரும் "நிலந்தோய் புடுத்த நெடுநுண் ணாடையர்" தானை மடக்கா மான மாந்தர்" (பெருங். 1,36:64-5) என்று கூறுதல் காண்க. பழையவுரைகாரர், "ஒண்பொறிக் கழற்கா லென்றது, தாங்கள் செய்த அரிய போர்த் தொழில்களைப் பொறித்தலையுடைய ஒள்ளிய கழற்கா லென்றவா" றென்றும், "இச் சிறப்பான் இதற்கு ஒண்பொறிக் கழற்கா லென்று பெயராயிற்" றென்றும் கூறுவர். கழல் செய்த கம்மியர் அமைத்த பொறிகள் போலாது போரிடையே புகழ் விளைத்த அரிய செய்திகள் பொறித்த பொறியாதல் பற்றி, "ஒண்பொறி" யென்றா ரெனவறிக. ஒரு பெரு வேந்தே, பூட்கையும் கழற்காலும் விரிநூ லறுவையுமுடைய பகைவர் நின்னை யொருஉப என இயைத்து முடிக்க. பெருவேந் தென்புழிப் பெருமை, பொருளாலும் படையாலுமே யன்றி, அறிவாலும் ஆண்மையாலுமாகிய ஆற்றலின் மிகுதி குறித்து நின்ற தென்க; இனி, மான மாந்தராகிய பகைவர் தன்னைக் கண்டு அஞ்சி ஒருவும் பெருமை யுடைமைபற்றிச் சேரமானை, பெருவேந் தென்றா ரென்றுமாம்.

4-12. செவ்வுளைய.....யோம்பன்மாறே.

உரை: மாறா மைந்தர் - போர்த் தொழிலில் கூறப்படும் அறத்துறை மாறாத வீரரது; மாறு நிலை தேய - வலியானது கெடுமாறு; முரைசுடைப் பெருஞ் சமம் ததைய - முரசு முழக்கிச் செய்யும் பெரிய போர்க்களத்தே நெருங்கியவழி; ஆர்ப்பு எழ- பல்வகைப் படையிடத்தும் ஆரவார முண்டாக; அரைசு படக் கடக்கும் ஆற்றல் - பகை மன்னர் தம் வலி முற்றவும் அழியப் பொருது வென்றி பெறும் ஆற்றலால்; புரை சால் மைந்த - உயர் வமைந்த வலியினை யுடையோனே; செவ் வுளைய மா ஊர்ந்தும் - சிவந்த பிடரியினையுடைய குதிரைமீ திவர்ந்தும்; நெடுங் கொடிய தேர் மிசையும் - நீண்ட கொடியினையுடைய தேர்மீ தேறியும்; ஓடை விளங்கும் உருகெழு புகர் நுதல் - முகபடாம் அணிந்து விளங்கும் கண்டார்க்கு உட்குப் பயக்கும் புள்ளி பொருந்திய நெற்றியினையுடைய; பொன்னணி யானையின் முரண் சேர் எருத்தினும் - பொன்னரிமாலை யணிந்த யானையினுடைய வலிமை பொருந்திய கழுத்தின்மீ திருந்தும்; மன் நிலத்து - நிலைபெற்ற நிலத்திடத்தும்; அமைந்த.....பொருந்திப் போருடற்றுதற் கண்; நீ ஓம்பல் மாறு - நீ நின் தானையைப் பாதுகாப்பதனால் எ-று.

மைந்தர் மாறு நிலை தேய, சமம் ததைய, ஆர்ப்பெழ, அரைசுபடக் கடக்கும் ஆற்றாலாற் புரைசான்ற மைந்த, நீ நின் தானையை , மா லூர்ந்தும், தேர்மிசை யேறியும், யானை யெருத்தத் திருந்தும், நிலத்திடை நின்று ஆங்காங்கு நின்று பொரும் சான்றோர்க்கு மெய்ம்மறையால் நின்று ஓம்புகின்றா யாதலால், அறுவையராகிய பகைவர் நின்னை ஒருஉப என முடிக்க. வேந்தர்களைச் சான்றோர் மெய்ம்மறை (பதிற் 14:12) என்பதும், இக் கருத்தேபற்றி யென வறிக. போர் குறித்து மேல் வரு வோர்க்கும் அவரை எதிரூன்றுவோர்க்கும் ஒருவர்க் கொருவரது வலி நிலை கெடச் செய்வது போர்க்களத் துட்கோளாதலின், "மாறா மைந்தர் மாறுநிலை தேய" எனப் பொதுப்படக்

கூறினார். ததைதல், நெருங்குதல். அரைசுபடக் கடக்கும் ஆற்றலுடைய வேந்தர்க்கு உயர்வு உண்டாதல் ஒருதலையாதலின், "ஆற்றற் புரைசால் மைந்த" என்றார். குதிரைப் படை, தேர்ப்படை, யானைப்படை, காலாட்படை எனப் படை நால்வகைத் தாதலின், அந் நால்வகை யிடத்தும் உண்டாகும் தளர்ச்சியினைப் போக்குவான் பிற தானைத் தலைவரை யேவாது தானே நேரிற் சென்று ஓம்புதலை, மாலூர்ந்தும் தேரிவர்ந்தும் யானை யேறியும் நிலத்து நின்றும் "நீ ஓம்பன் மாறே" என்றார். பழையவுரைகாரரும், "மா லூர்ந்து அரைசு படக் கடக்கும் ஆற்றலையுடைய புரைசால் மைந்த, அவ் வாற்றலிடத்து வரும் குறைகளுக்குப் பிறரை யேவாது அவற்றை நீயே பாதுகாத்துச் செய்தலால் ஒருஉப அறுவையர்" என்பர்.

இதனாற் சொல்லியது, அவன் வென்றிச்சிறப்புக் கூறியவா றாயிற்று.

"மாற்றார் நாடு கோடன் முதலாயின வன்றி வென்றி கோடலே கூறினமையால், துறை தும்பையாய், ஒருஉப வெனப் படை யெழுச்சி மாத்திரமே கூறினமையான், அதனுள் அரவமாயிற்று. தும்பையாவது, "மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனைச், சென்றுதலை யழிக்கும் சிறப்பிற்றென்ப" (தொல் புறத்.15) என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர். பகைவரை மாறா மைந்தர் என்றது, மைந்து பொருளாக வந்தவா றாயிற்று; அரைசுபடக் கடக்கும் ஆற்றலால் மாலூர்தல் முதலியவற்றால் ஓம்புதல் சென்று தலை யழித்தலாயிற்று.

"செவ் வுளைய " வென்பது முதலாக விரண்டும் வஞ்சியடியாய் வந்தமையான் வஞ்சித்தாக்கு மாயிற்று.

4.5. மெய்யாடு பறந்தலை.

35

உரைசான் றனவாற் பெருமைநின் வென்றி
 இருங்களிற்றி யானை யிலங்குவான் மருப்பொடு
 நெடுந்தேர்த் திகிரி தாய வியன்களத்
 தளகுடைச் சேவற் கிளைபுகா வாரத் 5
 தலைதுமிந் தெஞ்சிய மெய்யாடு பறந்தலை
 அந்திமாலை விசும்புகண் டன்ன
 செஞ்சுடர் கொண்ட குருதிமன் றத்துப்
 பேள யாடும் வெல்போர்
 வீயா யாணர் நின்வயி னானே. 10

துறை: வாகைத் துறைப் பாடாண் பாட்டு

வண்ணம்: அது.

தூக்கு: செந்தூக்கு.

பெயர்: மெய்யாடு பறந்தலை.

3-6 இருங்களிற் றியானை.....பறந்தலை

உரை: இருங் களிற்று யானை இலங்கு வால் மருப்பொடு- பெரிய களிற்றியானைகளின் விளங்குகின்ற மருப்புக்களுடன்; நெடுந் தேர்த் திகிரி தாய - நெடியதேர்களின் சக்கரங்கள் சிதறிப் பரந்து கிடக்கும்; வியன் களத்து - அகன்ற போர்க்களத்தில்; அளகுடைச் சேவல் கிளை - பெடையையுடைய சேவற் பருந்தினினம்; புகா ஆர - தசையாகிய இரையை யுண்ண; தலை துமிந்தெஞ்சிய மெய்யாடு பறந்தலை - தலை துணிக்கப்படவே எஞ்சிய கவந்தம் எழுந்தாடும் போர்க்களத்துப் பறந்தலை என்று.

யானையுந் தேரும் பட்டுக் கிடத்தலின், அவற்றின் மருப்பும் திகிரியும் போர்க்களத்திற் சிதறிக் கிடக்குமாறு தோன்ற, "மருப்பொடு திகிரிதாய வியன்களத்" தென்றார். மருப்பையும் திகிரியையும் களத்தையும் தனித்தனியே சிறப்பித் தோதியது போரினது பெருமையும் கடுமையுந் தோற்றுதற்கு, ஆங்கே பட்ட குதிரை, யானை, வீரர்களின் உடல் துணிகள் பருந் தினத்துக்கு இரையாகின்றன வென்பதாம். துமிந்து வினையெச்சத் திரிபு. "உரற்கால் யானை யொடித்துண் டெஞ்சிய யா" என்புழிப் போல. பழையவுரைகாரர், "வியன் களமென்றது ஒன்றான போர்க்களப் பரப்பை" யென்றும், "அளகுடைச் சேவலென்றது, பெடையொடு கூடின பருந்தின் சேவலை" யென்றும், "பறந்தலை யென்றது, அப்பெரும் பரப்பின் உட்களத்தை" யென்றும் கூறுவர். மேலும், "குறையுட லெழுந்தாடுவது ஒரு பெயருடையார் பலர் பட்டவழி யன்றே; அவ்வாற்றாற் பலர் பட்டமை தோன்றக் கூறிய சிறப்பான் இதற்கு மெய்யாடு பறந்தலை என்று பெயராயிற்று" என்று அவர் கூறுவர்.

7-10 அந்திமாலை.....நின்வயினானே.

உரை: அந்தி மாலை விசம்பு கண் டன்ன - அந்தி மாலைக் காலத்தில் வானத்தைக் கண்டாற் போன்ற; செஞ் சுடர் கொண்ட குருதி மன்றத்து - சிவந்த ஒளியையுடைய குருதி படிந்த போர்க்களத்து நடுவிடத்தே; பேளய் ஆடும் வெல் போர் வீயா யாணர் - பேய்கள் எழுந்தாடுகின்ற வெல்லும் போரிடத்துக் கெடாத புதுமையினையுடைய; நின் வயினான் - நின்னிடத்தில் என்று.

குருதி படிந்த மன்றம், அந்தி மாலைப் போதிற் றோன்றும் செக்கர் வானம் போல்கின்ற தென்பார், "அந்திமாலை விசம்புகண் டன்ன" வென்றார்; இடையறாது பெருகும் குருதியின் நிறம் வெள்ளிதாய்த் தோன்றலின், " செஞ்சுடர் கொண்ட குருதி" என்றார். "பருதிசெல் வானம் பரந்துருகி யன்ன, குருதியா றாவது கொல்" (பு.வெ.மா.70) எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க. மன்று, போர்க்களத்தின் நடுவிடம். பழையவுரைகாரர், "மன்றென்றது உட்களத்தின் நடுவை; அது மன்று போறலின் மன்றெனப்பட்ட" தென்றும் கூறுவர். போரில் வெற்றி பெய்துந் தோறும் புதிய புதிய செல்வம் இடையறாது வருதலால் "வெல்போர் வீயா யாணர்" என்றார். பழையவுரைகாரர், போரையே செல்வமாகக் கொண்டு, "வெல்போராகிய இடையறாது வருகின்ற செல்வம்" என்பர். செல்வத்துக்குப் போர் வருவாயாதலின், செல்வத்தைப் போர் என்றார். நின் வயினான்; ஆனும் அகரமும் அசை.

1-2. புரைசால் நின்வென்றி

உரை: புரை சால் மைந்த - உயர்ச்சி யமைந்த வேந்தே; நீ ஓம்பல் மாறு - படை யழிவு உண்டாகாவாறு நீ நின் தானையை நன்கு பாதுகாத்தலால்; நின் வென்றி பெருமை - உன்னுடைய வென்றிகளும் பொருளும் படையும்; உரை சான்றன - சான்றோர் புகழும் புகழமைந்தன எ-று.

பிறரைத் தனக்கு மெய்ம்மறையாகக் கொள்ளாது, பிற சான்றோர்க்குத் தான் மெய்ம்மறையாய் நின்று வென்றி யெய்தித் தன் பெருமைகளை நிலைநாட்டுகின்றா னென்பது தோன்ற, "நின் வயின் நின் வென்றி பெருமை உரை சான்றன" என்றார். "நின் வென்றி பெருமைகள்" என்றவர் மேலும் "நின் வயினான" என வற்புறுத்தலின், உரைசான்ற வென்றியும் பெருமைகளும் பிறரிடத்தின்றி நின்னிடத்தே யுளவாயின என்றாராயிற்று. பெருமை நின் வென்றி யென்பதனை, நின் வென்றி பெருமை யென இயைத்து உம்மைத்தொகையாகக் கொள்க. பெருமை, பொருளும் படையும் என்ற இரண்டன்பெருமை மேற்று. இனிப் பழையவுரைகாரர், நின் வென்றி பெருமை யென வியைத்து, "நின் வென்றிகளின் பெருமை" என்பர்.

இதுகாறும் கூறியது, மருப்பொடு திகிரி தாய வியன் களத்துப் பறந்தலையது மன்றத்தின்கண் பேய் ஆடும் வெல் போர் வீயா யாணர் நின் வயின், புரைசால் மைந்த, நீ யோம்பல் மாறு, நின் வென்றி பெருமை உரைசான்றன என்பதாம். இனிப் பழையவுரைகாரர், "மைந்த, நின் படையழிவு படாமை நீ யோம்புவினை செய்தமையானே நின் வென்றிகளின் பெருமை பிறரிடத்தின்றி நின்னிடத்தே புகழ்ச்சி யமைந்தன என வினைமுடிவு செய்க" என்பர்.

இதனாற் சொல்லியது: அவன் வென்றிச் சிறப்புக் கூறியவாறாயிற்று. உரை சான்றன நின் வென்றி யெனக் கூறினமையான் வாகைத் துறைப் பாடா ணாயிற்று."

4.6. வாண்மயங்கு கடுந்தார்

36

தாவா தாகு மலிபெறு வயவே
மல்ல லுள்ளமொடு வம்பமர்க் கடந்து
செருமிகு முன்பின் மறவரொடு தலைச்சென்று
பனைதடி புனத்திற் கைதடிபு பலவுடன் 5
யானை பட்ட வாண்மயங்கு கடுந்தார்
மாவு மாக்களும் படுபிண முணீ இயர்
பொறித்த போலும் புள்ளி யெருத்திற்
புன்புற வெருவைப் பெடைபுணர் சேவல்
குடுமி யெழாலொடு கொண்டுகிழக் கிழிய 10
நிலமிழி நிவப்பி னீணிரை பலசுமந்
துருவெழு கூளிய ருண்டுமகிழ்ந் தாடக்
குருதிச் செம்புன லொழுகச்
செருப்பல செய்குவை வாழ்கநின் வளனே.

துறை: களவழி

வண்ணமும் தூக்கும் அது

பெயர்: வாண்மயங்கு கடுந்தார்

1-2 வீயா.....வயவே

உரை: வீயா யாணர்-ஒழியாத புது வருவாயினையுடைய; நின் வயின்- நின்னிடத்தே; மலி பெறு வயவு-மிகுதி பெற்ற வலியானது; தாவா தாகும்-கெடாது நிலைபெறுவதாகும் என்று.

வலி நிலை பெற்றது காரணமாகச் சேரமான் செய்த போர்த் திறத்தைப் பின்னர்க் கூறுகின்றா ராதலின், முன்னர் "தாவா தாகும் மலிபெறு வயவே" யென்றார். மலி பெறு வயவினை வீயா யாணரால் நன்குணருமாறு தோன்ற, அதனை முன்னே யெடுத்து மொழிந்தார். மலிதல், மிகுதல். வய வென்னும் உரிச்சொல் பெயராயிற்று

3-4 மல்லல்.....தலைச்சென்று.

உரை: மல்லல் உள்ள மொடு-வெற்றி வளம் சிறந்த மன வெழுச்சியால்; செரு மிகு முன்பின் மறவரொடு தலைச் சென்று- போரில் மேம்பட்ட வலி பொருந்திய வீரர்களுடனே கூடிச் சென்று; வம்பு அமர் கடந்து-பகைவர் புது முறை புணர்த்துச் செய்த போர்களை வஞ்சியாது பொருது வென்று என்று

உள்ளமொடு மறவரொடு தலைச்சென்று கடந்து என இயையும். வெல் போர் வீயா யாணர் பெறுதற்கு ஏதுவாதலாலும், அவ் வீயா யாணரால் வளவிய வுக்கம் கிளர்ந் தெழலாலும், "மல்லல் உள்ளமொடு" எனச் சிறப்பித்தார். உள்ளமொடு என்புழி, ஒடுவுருபு, ஆனுருபின் பொருட்டு. பல போர்களையும் பல காலங்களிற் பொருது தமது வலியினை நிலைகாட்டின வீரர் என்றற்கு, "செருமிகு முன்பின் மறவர்" என்றார். தொன்றுதொட்டு வரும் முறையிற் போர் செய்து பயின்றாரை வேறற்குப் பகைவர் புது முறைகளைப் புணர்த்துப் போருடற்றக் கருதுவது இயல்பே; ஆயினும், இவனுடைய வீரர் பழமையிற் பழமையும் புதுமையிற் புதுமையுமாகிய முறை யமைத்துப் பொரும் வித்தகமும், பொருமிடத்து வஞ்சியாமையும் உடைய ரென்பதற்கு "வம்பமர் கடந்து" என்று குறித்தார். வம்பம ரென்றதற்குப் பழையவுரைகாரரும், "முன்பு செய்து வருகின்ற போரன்றிப் பகைவர் புதிதாகப் பகைத்துச் செய்யும் போர்" என்றார்.

5 ---12. பனை தடி நின்வளனே

உரை: பனை தடி புனத்தின்-நின்ற பனைமரங்கள் வெட்டப்பட்டுக் கிடக்கும் புனத்தைப்போல; பலவுடன் கை தடிபு யானை பட்ட-பலவாய்க் கை துணிக்கப்பட்டு யானைகள் வீழ்ந்து கிடக்கும்; வாள் மயங்கு கடுந் தார்-இருதிறத்து வாட்படைகளும் தம்முட் கலந்து போருடற்றும் தூசிப்படை நின்ற களத்தின்கண்; மாவும் மாக்களும் படு பிணம் உணீஇயர்-குதிரைகளும் யானைகளும் வீரரும் படுதலால் உண்டாகிய பிணத்தை யுண்டற்பொருட்டு; பொறித்த போலும் புள்ளி யெருத்தின்- பொறித்தாற் போன்ற புள்ளி பொருந்திய கழுத்தினையும்; புன் புறம்-புல்லிய புறத்தினையு முடைய; பெடை புணர் எருவைச் சேவல்-பெடையொடு கூடி யுறையும் பருந்தினது ஆணையும் குடுமி எழா லொடு-கொண்டையை யுடைய கழுகையும்; கொண்டு கிழக் கிழிய-உடன் அலைத்துக்கொண்டு பள்ளம் நோக்கி யோட; நிலம் இழி நிவப்பின் நீள் நிரை பல

சுமந்து-மேட்டு நிலத்தினின்று கீழ் நில நோக்கி விழும் நீர் வீழ்ச்சி போல நெடிய பிணக் குவைகள் பலவற்றையும் சுமந்து கொண்டு; உரு கெழுகூளியர் உண்டு மகிழ்ந்தாட- உட்குப் பொருந்திய கூளிக்கூட்டம் வேண்டும் பிணங்களை யுண்டு மகிழ்ச்சி மிக்குக் கூத்தாட; குருதிச் செம் புனல் ஒழுக- குருதியாகிய செந்நீர் வெள்ளம் பெருக் கெடுத்தோட; செருப் பல செய்குவை-போர்கள் பலவற்றைச் செய்கின்றாய்; நின் வளன் வாழ்க-நினது பெருவளன் நீடு வாழ்வதாக எ-று.

யானையின் துணிக்கப்பட்ட கை பனந்துண்டம் போறலின், அவை வீழ்ந்து கிடக்கும் போர்க்களத்துக்குப் பனை தடிந்த புனத்தை யுவமித்து, "பனைதடி புனத்தின் கைதடுபு பலவுடன் யானை பட்ட கடுந்தார்" என்றார். தார், வாளேந்தி முற்படச் சென்று பொரும் தூசிப்படை. தார், ஈண்டு ஆகுபெயரால், அத் தார் நின்று பொரும் களத்தைக் குறித்தது. ஏனைப் படை வகை போலாது, வாட்படை இருதிறத்தினும் இனிது நுழைந்து தம்முட்கலந்து போருடற்றற்கு வாய்ப்புடைய தாகலின், அச் சிறப்புத் தோன்ற, "வான் மயங்கு கடுந்தார்" என்றார்.

பின்னர் அணிபெற்று வரும் வேற்படை, குதிரைப்படை, யானைப்படை, தேர்ப்படை முதலிய பல் படையும் சேரப் பொருது பிறப்பிக்கும் குருதிச் செம்புனலை வாளேந்திச் செல்லும் தார்ப்படையே பிறப்பிக்கும் பீடுடைய தென்பது தோன்ற நிற்கும் சிறப்புப்பற்றி, இப்பாட்டு "வான்மயங்கு கடுந்தார்" எனப் பெயர் பெறுவதாயிற்று. இனிப் பழையவுரைகாரர், "வான் மயங்குதலாவது இரண்டு படையில் வானும் தம்மிற றெரியாமல் மயங்குதல்; இச் சிறப்பான் இதற்கு வான்மயங்கு கடுந்தார் என்று பெயராயிற்று" என்பர். எருவை பொறித்தது போன்ற கழுத்தினையுடைய தென்பதைப் பிறரும், "பொறித்த போலும் வானிற வெருத்தின், அணிந்த போலு மஞ்செவி யெருவை" (அகம். 193) என்பர். எருவைச் சேவல் தன் பெடையொடு கூடிப் பிணமுண்பது குறித்து, "எருவைப் பெடை புணர் சேவல்" என்றார். எழால், இராசாளி யென்னுங் கழுகு. திணைமொழியின் பழையவுரைகாரர், புல்லாறு என்பர். இதன் ஆணுக்குக் கொண்டையுண்டென்றற்கு, "குடுமி யெழால்" என்றார்; இவ்வியைபே பற்றி ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும், "மயிலு மெழாலும் பயிலத் தோன்றும்" (மரபு. 44) என்றமை காண்க. பிணத்தின்மே லிருந்துண்ணும் எருவையும் எழாலும், அப் பிணஞ்செல்வுழித் தாமும் உடன் சேறலின், "கொண்டு கிழக் கிழிய" என்றார். கிழக்கு, கீழிடம்; "கிளைஇய குரலே கிழக்குவீழ்ந் தனவே" (குறுந். 337) என்றாற்போல. நீர்வீழ்ச்சிக் குரிய நிவப்பினை, "நிலனிழி நிவப்பு" என்றார்; நீர்வீழ்ச்சிக் கண் பெருமரங்கள் புரண்டு வீழ்ந் தோடல்போலக் குருதிச் செம்புன லொழுக்கின்கண் மாவும் மக்களும் பட்ட பிணம் புரண்டு வீழ்ந் தோடுகின்றன வென்பார், "நிலமிழி நிவப்பின் நீணிரை பலசுமந்து குருதிச் செம்புன லொழுக" என்றார். உரு கெழு கூளி, கண்டார்க்கு அச்சம் பயக்கும் பேய்க்கூட்டம். இதனாற் சொல்லியது, இவ்வண்ணம் கடுந்தார் நின்று பொருத போர்க்களத்தின்கண் பிணம் உணீஇயர் சேவல் எழாலொடு கிழக்கிழிய, குருதிச் செம்புனல் நீணிரை பலசுமந்து, கூளிகள் மகிழ்ந்தாட, ஒழுகச் செருப்பல செய்குவை; நின் பெருவளம் வாழ்க என்பதாம். இவ்வாறு சேரனது போர்க்களத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடுதலின், இப்பாட்டு களவழியென்னும் துறை யமைந்த பாட்டாயிற்று. இனி, பழையவுரைகாரர், "உள்ளமொடு வம்பர்க் கடந்து செருப்பல செய்குவை; அதனானே நினது வலி நின்னிடத்துக் கேடு படாததா யிருந்தது; அதன்மேலும் இதற் கடியாகிய நின் போர் வளம் வாழ்க எனக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க" என்பர். "இதனாற் சொல்லியது அவன் வென்றிச் சிறப்புக் கூறியவாறாயிற்" றென்றும், "மிகுதி வகையால்

தன் போர்க்களச் சிறப்புக் கூறினமையின், துறை களவழி யாயிற்" றென்றும் பழையவுரை கூறுகிறது.

4.7 வலம்படு வென்றி

37

வாய்மொழி வாயர் நின்புகழேத்தப்
 1பகைவ ராரப் பழங்க ணருளி
 நகைவ ரார நன்கலஞ் சிதறி
 ஆன் றவிந் தடங்கிய 2செயிர்தீர் செம்மால் 5
 வான்றோய் நல்லிசை யுலகமொ டுயிர்ப்பத்
 துளங்குகுடி திருத்திய வலம்படு வென்றியும்
 மாயிரும் புடையன் மாக்கழல் புனைந்து
 மன்னெயி லெறிந்து மறவர்த் தரீஇத்
 தொன்னிலைச் சிறப்பி னின்னிழல் வாழ்நர்க்குக் 10
 கோடற வைத்த கோடாக் கொள்கையும்
 நன்றுபெரி துடையையா னீயே
 வெந்திறல் வேந்தேயிவ் வுலகத் தோர்க்கே.

1பகைவராயினும்-பா வே. 2 செயிர்தீர் செம்மல் -பாவே.

துறை: செந்துறைப் பாடாண் பாட்டு
 வண்ணமும் தூக்கும் அது
 பெயர்: வலம்படு வென்றி

1-5 வாழ்க.....செம்மால்.

உரை: பகைவர் ஆரப் பழங்கண் அருளி-பகைவர்க்கு நிரம்பவும் துன்பத்தைச் செய்து; நகைவர் ஆர நன்கலம் சிதறி- பாணர் முதலாயினார்க்கு நிரம்பவும் நல்ல கலன்களை வழங்கி; ஆன்று அவிந்து அடங்கிய செயிர்தீர் செம்மால்-நற்குணங்களால் நிறைந்து பணிய வேண்டு முயர்ந்தோ ரிடத்துப் பணிந்து ஐம் புலனு மடங்கிய குற்றமில்லாத தலைவனே; வாய் மொழி வாயர் நின் புகழ் ஏத்த-வாய்மையே யுரைக்கும் சான்றோர் நின்னுடைய புகழைப் பரவ; நின் வளன்- நின்னுடைய பெரு வளனும்; நின்னுடை வாழ்க்கை வாழ்க-நின்னுடைய இன்ப வாழ்வும் நிலை பெற்று வாழ்வன வாகுக; எ-று

"பீடின் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டிச், செய்யா கூறித் கிளத்தல் எய்யாத" (புறம் 148) நாவினையுடைய சான்றோர் என்றற்கு "வாய் மொழி வாயர்" என்றார். வாய்மையமைந்த மொழி, வாய்மொழி யென வந்தது. வாய்மையன்றிப் பிற சொற்களைப் பயிலாத சிறப்புக்குறித்து, "வாயர்" என்றார். ஏத்தல், உயர்த்துக் கூறல். புலவரையும் பாணரையும் கூத்தரையும் அருளு முகத்தால் முறையே இயலும் இசையும் நாடகமுமாகிய முத்தமிழும் வளர்த்துப் புகழ் நடுதற்கு ஆக்கமாதலின் "வாழ்க நின் வளனே" என்றும், புகழாகிய வுதியம் நிறைந்த வாழ்க்கை யாதலின், "வாழ்க நின்னுடை வாழ்க்கை" யென்றும் கூறினார். பகைவர்க்குப் பழங்கண் ஆர அருளி யென

வியைப்பினுமாம். வேந்தன் எக்காலத்தும் பிறர்க்கு அருளுதலை செய்கையாக வுடைய னாதலாலும், அவ் வருள் நட்டார்க்கு ஆக்கமாகவும், பகைவர்க்குத் துன்பமாகவும் பயன் செய்தல் பற்றி, பகைவர்க்குப் பழங்கண் "அருளி" யென்றார். பழங்கண், துன்பம். பகைவர்க்குப் பழங்கண் செய்தவழி, அவர் தெருண்டு திறை தந்து வேந்தரது அருளைப் பெறுப வராதலின், பழங்கண் அருளி யென்றாரென்றுமாம். பகைப்புலத்துப் பெற்ற நன்கலங்களைத் தான் விரும்பாது புலவர் முதலிய நகைப்புல வாணர்க்கு வரையாது வழங்குதலின், "நகைவரார நன்கலஞ் சிதறி" என்றார். "அருளி" யென்றதனால் சேரனது தகுதியும், "சிதறி" யென்றதனால் அவனது கொடையும் குறிக்கப் பெற்றன. பிறரும், "பகைப்புல மன்னர பணிதிறை தந்துநின், நகைப் பல் வாணர் நல்குர வகற்றி, மிகப் பொலியர் தன் சேவடி" (புறம். 387) என்பது காண்க. சேரனுடைய சால்பும் செம்மையும் எடுத்தோதும் கருத்தின ராதலின், "ஆன்றவிந் தடங்கிய" வென்றதனால் சால்பும் "செயிர்தீர் செம்மால்" என்றதனால் செம்மையும் விளக்கினார்.

6-11. வான்தோய்.....கொள்கையும்.

உரை: வான்தோய் நல்லிசை - வான் புகழ் வுயர்ந்த நல்ல புகழானது; உலகமொடு உயிர்ப்ப - உலக முள்ளளவும்தான் உளதாமாறு நிலை பெற; துளங்கு குடி திருத்திய வலம்படு வென்றியும் - வீழ்ந்த குடியினரை உயரப் பண்ணிய வெற்றி பெறுதற்குக் காரணமான செய்கையும்; மா இரும் புடையல்- கரிய பெரிய பனந்தோட்டாலாகிய மாலையும்; மாக் கழல்-பெரிய வீரக் கழலும்; புனைந்து - அணிந்து சென்று; மன் எயில் எறிந்து - பகை வேந்தருடைய மதில்களை யழித்து; மறவர்த் தரீஇ - அவருடைய சீரிய வீரர்களைக் கைப்பற்றிக் கொணர்ந்து; தொன்னிலை சிறப்பின் நின் நிழல் வாழ்நர்க்கு - பழைமை ான நிலைபெற்ற சிறப்பினையுடைய நின் ஆதரவின் கீழ் வாழும் நன் மக்கட் கொப்ப; கோடு அற வைத்த கோடாக் கொள்கையும் - அவர் மனத் திருந்த கொடுமை யறவே யில்லையாமாறு செம்மையுறத் திருத்தி வைத்த அறக் கோட்பாட்டையும் எ-று

நிலவுலகை யாதாரமாகக் கொண்டு ஒன்றா வுயர்ந்த புகழைக் கண்டு வானோரும் பரவுதலின், "வான்தோய் நல்லிசை" யென்றார்; இனி, "வானுயர் தோற்றம்" என்றாற் போல இலக்கணையாகச் கொள்ளினு மமையும். அறநெறியாற் பிற்புகழென்றற்கு, "நல்லிசை" யெனப் பட்டது. உயிர்த்தல், உளதாதல். ஆதாரமாகிய உலகம் பொன்றுங் காறும் புகழ் பொன்றுத லில்லை யாதலால், "உலகமொ டுயிர்ப்ப" என்றார். வென்றி விரும்பும் வேந்தர்க்கு வலிமிக்க படையும் செல்வ மிக்க குடிகளும் ஆதாரமாதலின், அவன் தன் நாட்டில் துளங்கு குடிகளைச் செம்மை நெறிக்கண் திருத்தமுற வைத்தல் வலம்படு வென்றியாம் என்பார், "துளங்குகுடி திருத்திய வலம்படு வென்றி" யென்றார்.; வென்றி தரும் செயல் வென்றி யெனப்பட்டது. அரசியல் முறைகள் பலவற்றுள் ஒன்றாகிய துளங்குகுடி திருத்தும் செய்கையின் சிறப்பை எடுத்தோதி, அஃது அரசற்கு நிலைத்த வெற்றியைப் பயக்கும் எனப் பயன்மேல் வைத்து "வலம்படு வென்றி" என்றதனால், இப் பாட்டு இப் பெயரினை யுடைத்தாயிற்று. இனி, பழையவுரைகாரர், "வலம்படு வென்றி யென்றது, மேன்மேலும் பல போர் வென்றி படுதற்கு அடியாகிய வென்றி யென்றவா" நென்று கூறி, "இச் சிறப்பான் இதற்கு 'வலம்படு வென்றி' என்று பெயராயிற்று" என்பர். சேரமன்னர்க் குரிய அடையாள மாலையாதலின், "மாயிரும் புடையல்" எனச் சிறப்பித் தோதினார். மன்னெயில் என்புழி, மன்னென்றதற்கு நிலைபெற்ற வென் றுரைப்பினுமாம். அழியா வலியுடைத் தென வெண்ணிச்

செருக்கியிருந்த பகை மன்னர் மதிலை எறிந்தா னாதலின், அவர் செருக்கினை யிகழ்ந்து "மன்னெயில்" என்றா ரென்றுமாம்". பகைமன்னர் வழிநின்று தமது அறந்திரியா மறத்தை நிலைநாட்டி மேம்பட்டா ராதலின், அவரைச் செகுத்தல் அறமாகாமை யுணர்ந்து அவரைப்பற்றிக் கொணர்ந்து, அவரது உள்ளத்தே தன்பால் பகைமையின்றி நட்பும் துணைமையும் பிறக்குமாறு அறம் புரிந் தாக்கிய திறத்தை, "கோடற வைத்த கோடாக் கொள்கை" யென்றார். நின் நிழல் வாழ்வார்க் கொப்ப வென ஒருசொல் வருவிக்க. இது "பிழைத்தோர்த் தாங்கும் காவல்" (தொல். புறத். 21) என்ற வாகைத் துறைக்கண் அடங்கும். "தொன்னிலைச் சிறப்பின் நின்னிலை வாழ்நர்க் கொப்ப" வைத்தனை யென்றதனால், அறந் திரியா மறவரது வரிசையறிந்து பேணலும் வற்புறுத்தினா ராயிற்று. கோடுதல் கொடுமை யாதலின், கொடுமைக்குரிய பகைமையை நீக்குதலைக் "கோடறவைத்தல்" என்றார். அறங்கண்டவழி அதனை யோம்பிப் பாதுகாத்தல் செங் கோன்மை யாதலின், அறத்திற் றிரியா மறவரைப் பேணிய கோட்பாட்டை, " கோடாக் கொள்கை" யென்பா ராயினர். கோடற வைத்த கோடாக் கொள்கை யென்பதற்குப் பழையவுரைகாரர், "கொடுமை யறும் படிவைத்த பிறழாக் கொள்கை" யென்பர். எனவே, பகைமன்னர்க்குரிய மறவரைக் கொணர்ந்து, நின் னிழல் வாழும் சான்றோராகிய மறவர்க்குக் கொடுமை செய்தற் கேதுவாகிய பகைமை அவர் நெஞ்சில் நிகழாத வண்ணம் போக்கினை யென்றும், அதனால் கொள்கை பிறழா யாயினை யென்றும் கூறினாருமாம்.

12-13. நன்று.....உலகத்தோர்க்கே.

உரை: வெந் திறல் வேந்தே - வெவ்விய திறல் படைத்த அரசே; நீ நன்று பெரிது உடையையால் - நீ மிகப் பெரிதும் உடையனாயிருக்கின்றா யாதலால்; இவ்வுலகத்தோர்க்கு - இவ்வுலகத்தில் வாழ்வோரது ஆக்கத்தின் பொருட்டு; (நின்னுடைய வாழ்க்கையும் நின் வளனும் வாழ்க) எ-று

வலம்படு வென்றியும், கோடாக் கொள்கையும் பலரும் கண்டு பாராட்டுமாறு விளங்க நின்றலின், இவற்றிற் கேதுவாகிய அவனது திறலை வியந்து, "வெந்திறல் வேந்தே" என்றும், தான் செய்யும் மறச் செயல் பலவற்றுள்ளும் இவ் விரு கொள்கைகளும் மிகுதியும் சிறப்புற்று நின்றலின், "நன்றுபெரி துடையலால்" என்றும் கூறினார். நன்று பெரி தென்பன, ஒருபொருட் பன்மொழி. வலம்படு வென்றியாலும் கோடாக் கொள்கையாலும் குன்றா வளனும் இன்ப வாழ்வு முறையே பயனாய் விளைந்து உலகத்தவர்க்கு ஆக்கமும் இன்பமும் உளவாக்கலின், "உலகத் தோர்க்கு" என்றார். குவ்வுருபு, பொருட்டு. உலகத்தோர் பொருட்டு நீ இவ்விரண்டினையும் நன்று பெரிது உடைய யாதலால், வாழ்க நின் வளனே நின்னுடைய வாழ்க்கை யென இயைத்துக்கொள்க.

இதுகாறுங் கூறியது, செயிதீர் செம்மால், வாய்மொழியாளர் நின் புகழேத்த, நின் வளனும் நின்னுடை வாழ்க்கையும் வாழ்க; துளங்கு குடி திருத்திய வலம்படு வென்றியும், மன்னெயில் எறிந்து மறவரைத் தந்து நின்னிழல் வாழ்நர்க் கொப்பக் கோடற வைத்த கோடாக் கொள்கையுமாகிய இரண்டையும், வெந்திறல் வேந்தே, நீ நன்று பெரிதுடைய யாதலால், இவ்வுலகத்தோர் ஆக்கத்தின் பொருட்டு நின்னுடை வாழ்க்கையும் நின் வளனும் வாழ்க என்பதாம். இனிப் பழையவுரைகாரர், "செம்மால்,

துளங்குகுடி திருத்திய வலம்படு வென்றியும் மன்னெயில் களை யெறிந்து அவற்றில் வாழும் மறவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு பழைதான நிலைமைச் சிறப்பினையுடைய நின் நிழலில் வாழும் வீரர்க்குக் கொடுமை யறும்படி வைத்த பிறழாக் கொள்கையும் நீ மிகப் பெரிதுடையயா யிராநின்றாய்; ஆதலால், வேந்தே, இவ்வுலகத்தோர் ஆக்கத்தின் பொருட்டு நின் செல்வமும் நின் வாழ்நாளும் வாழ்வனவாக எனக் கூட்டி வினைமுடிவு செய்க" என்பர்.

"இதனாற் சொல்லியது, அவற்குள்ள குணங்களை யெல்லாம் எடுத்துப் பகழ்ந்து அவன் செல்வத்தையும் அவனையும் வாழ்த்தியவாறாயிற்று."

4.8. பரிசிலர் வெறுக்கை

38.

எல்லா ருள்ளுநின் எல்லிசை மிகுமே
வளந்தலை மயங்கிய பைதிரந் திருத்திய
களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
எயின் முகஞ் சிதையத் தோட்டி யேவலின் 5
தோட்டி தந்த தொடிமருப் பியானைச்
செவ்வுளைக் கலிமா வீகை வான்கழற்
செயலமை கண்ணிச் சேரலர் வேந்தே
பரிசிலர் வெறுக்கை பாணர் நாளவை
வாணுதல் கணவ மள்ள ரேறே 10
மையற விளங்கிய வடுவாழ் மார்பின்
வசையில் செல்வ வான வரம்ப
இனியவை பெறினே தனிதனி நுகர்கேம்
தருகென விழையாத் தாவினெஞ் சத்துப்
பகுத்தாண் டொகுத்த வாண்மைப்
பிறர்க்கென வாழ்திநீ யாகன் மாறே. 16

இதுவு மது.

பெயர்: பரிசிலர் வெறுக்கை.

3-4. வளம்.....சேரல்

உரை: வளம் தலை மயங்கிய பைதிரம் -பல்வகைப்பட்ட வளங்களும் தம்மிற் கலந்துள்ள நாட்டை; திருத்திய - அதன் வளம் பலவும் செம்மையுற வருதற்கேற்பத் திருத்திச் செம்மை செய்த; களங்காய்க் கண்ணி - களங்காயாற் றொடுக்கப்பட்ட கண்ணியினையும்; நார் முடி - நாராற் செய்யப்பட்ட முடியினையு முடைய; சேரல் - சேரமானே. எ-று.

ஒருவகையான செம்மை நெறியின்றி நாட்டிற் படும் செல்வ மெல்லாம் தம்முள் தடுமாறி மயங்கி யிருந்தமையின், "வளந்தலை மயங்கிய பைதிரம்" என்றும், அவற்றைத் திருத்தி யொழுங்கு செய்து வருவாயைச் செம்மைப்படுத்தினமையின், "திருத்திய" என்றும் கூறினார். "காடு கொன்று நாடாக்கிக், குளந்தொட்டு வளம்" பெருக்குதலும்,

"கூலம் பகர்நர் குடிபுறந் தராஅக், குடிபுறந் தருநர் பார மோம்பி" நோயும் பசியு மில்லையாகச் செய்தலும் பிறவும் பைதிரம் திருத்தும் பண்புடைச் செய்கைகளா மென வறிக. சேரவேந்தர் இமயத்தை வரம்பாகக் கொண்டதும், பகையரசர் எழுவர் முடிப் பொன்னை ஆரமாகச் செய்து மார்பி லணிந்து கொண்டதும் போல, இச் சேரமான் களங்காயாற் கண்ணியும் நாரால் முடியும் செய் தணிந்துகொண்டதுபற்றி, "களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்" எனப்பட்டான். இனிப் பழையவுரைகாரர், "தான் முடிசூடுகின்ற காலத்து ஒரு காரணத்தால் முட்த்தற்குத் தக்க கண்ணியும் முடியும் உதவாமையின் களங்காயாற் கண்ணியும் நாரால் முடியும் செய்துகொள்ளப்பட்டன வென்றவா" றென்பர். இவன் இளையனாய் முடிசூடிக் கொண்ட காலத்தே தாமே சேர வரசுக் குரியோ ரெனச் சிலர் நன்னன் என்பான் துணையால் சேரவேந்தரா யிருந்தனர்; அவர்க்குத் துணையாம் வகையால் சேரநாட்டின் ஒருபகுதி நன்னன் வசமிருந்தது; அதனால் அக்காலத்துச் செய்துகொண்ட சூளுறவுக் கேற்பக் களங்காய்க் கண்ணியும் நார்முடியும் கொண்டான் என்று கோடல் நேரிதாம். வாகைப் பெருந் துறையென்னுமிடத்து இவன் அந்த நன்னனை வென்று தான் பண்டிழந்திருந்த நாட்டை வென்று கொண்ட செய்தியை, ஆசிரியர் கல்லடனார், "குடாஅது இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவிற், பொலம்பூ ணன்னன் பொருதுகளத் தொழிய, வலம்படு கொற்றந் தந்த வாய்வாட், களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல், இழந்த நாடு தந்தன்ன, வளம்" (அகம். 199) என்று கூறுவர். இப் பத்துக்குரிய ஆசிரியரான காப்பியாற்றுக் காப்பியனாரும், இச்சேரமான் நன்னனை வென்றதை, "பொன்னங் கண்ணிப் பொலந்தேர் நன்னன், சுடர்வீ வாகைக் கடிமுதல் தடிந்த, தார்மிகு மைந்தின் நார்முடிச் சேரல்" (பதிற். 40) என்று பாராட்டுகின்றார். நன்னனது கடிமரம் தடிந்து களங்காய்க் கண்ணியையும் அவனைக் கொண்டு, தான் இழந்த நாட்டைப் பெற்ற பின்பு நார்முடியையும் மாற்றிக் கொண்டான். மாற்றிக்கொண்ட பின்னரும், அவன் வென்றி மாண்பு குறித்துப் பண்டைப் பெயராலே வழங்கப்படுவா னாயின னென வறிக.

இந்த நன்னன் வசமிருந்த சேரநாட்டுப் பகுதி இப்போதுள்ள பொள்ளாச்சி தாலூகா வாகும். இதன்கண் ஆணைமலை யென்னும் ஊர் பண்டை நாளில் நன்னனார் என்ற பெயர் கொண்டிருந்த தென ஆனை மலைக் கல் வெட்டு (A.R.No. 214 of 1927-28: வீர கேரள வள நாட்டு நன்னனார்) கூறுகிறது, இவனொடு களங்காய்க் கண்ணி நார் முடிச் சேரல் போருடற்றி வென்றி யெய்திய வாகைப் பெருந்துறை, இப்போது ஈரோட்டுக் கருகிலுள்ள பெருந்துறை யாகலாம்.

5-8. எயில்முகம்.....வேந்தே

உரை: எயில் முகம் சிதைய - பகைவருடைய மதிலிடங்கள் சிதைந் தழியுமாறு; தோட்டி ஏவலின் - நின்னால் ஏவப் படுதலை யுடைமையால்; தோட்டி தந்த - நாடு காவலை நினக்கே தந்த; தொடு மருப்பு யானை - தொடி யணிந்த மருப்பினையுடைய யானைப் படையும்; செவ்வுகளைக் கலிமா - சிவந்த பிடரியினையுடைய குதிரைப் படையும்; ஈகை வான் கழல் - பொன்னாற் செய்த உயர்ந்த கழலையும்; செயல் அமை கண்ணி - வேலைப்பா டமையத் தொடுத்த கண்ணியை மணிந்த; சேரலர் - சேரநாட்டுக் காலாட் படையு முடைய. ; வேந்தே - சேரமானே என்று

தோட்டி, முன்னது ஆகுபெயரால் தோட்டி கொண்டு யானைமேலிருந்து அதனைச் செலுத்துவோற் காயிற்று; பின்னது, யானையை நெறியறிந்து செலுத்திக் காத்தற்குக் குவியாதலின் காவற் பொருட்டாயிற்று. தோட்டியுடை யானைத் தோட்டி யென்ப தாகுபெயரென்பர் தெய்வச்சிலையார். (தொல். சொல். வேற். மயங். 33). "நீயுடன்றோர் மன்னெயில் தோட்டி வையா" (பதிற். 25) என்புழித் தோட்டி யென்பதற்குக் காவல் என்றே பழையவுரைகாரரும் பொருள் கூறினர். தோட்டியென்றது பொதுப்பட யானைமேல் வீரர்க்காயினும், இச் சேரமான், அவ் வியானைப் படைக்குத் தலைவனாய் நின்று (தலைமைத் தோட்டியாய் நின்று) பகைவர் எயில் முகம் சிதைய ஏவுதலின், "தோட்டி யேவலின்" என்றார். அச் செயலால் யானைப்படை பகைவர் மதில்களை யெறிந்து வேந்தன் கருதிய வென்றியைப் பயந்து நாடு காவலை நிலை நாட்டுதலால், "தோட்டி தந்த தொடிமருப் பியானை" யென்றார். பகைவர் எயில் முகம் எளிதிற் சிதையுமாறு தோட்டியால் நெறியறிந்து செலுத்தும் திறங் கண்டு அவ் யானை தாமே நீ மேற்கொண்டு எம்மைச் செலுத்துக எனத் தோட்டியைத் தந்தன வென்றும், அதனால் "தோட்டி தந்த தொடி மருப்பியானை" யென்றா ரென்றுமாம். உளை, தலையாட்டமுமாம். ஈகை, பொன். யானையும், கலிமாவும் சேரலருமுடைய வேந்தே என இயைக்க. கழலும் கண்ணியமுடய சேரலர் என்க. சேரநாட்டுக் காலாட்படை வீரரை, சேரலர் என்றார்.

9-12. பரிசிலர்.....வரம்ப.

உரை : பரிசிலர் வெறுக்கை-பரிசில் மாக்கள் இனிது வாழ்தற்கு வேண்டும் செல்வமாயிருப்பவனே; பாணர் நாள் அவை-பாணர்கள் இருக்கும் நாளோலக்கத்தை யுடையாய்; வாள் நுதல் கணவ-ஒளி பொருந்திய நுதலை யுடையாட்குக் கணவனே; மையற விளங்கிய-குற்ற மின்றாக விளங்குகின்ற; வடு வாழ் மார்பின்-படைப்புண்ணா லுண்டாகிய வடுப்பொருந்திய மார்பினையுடைய; வசையில் செல்வ-குற்றமில்லாத செல்வத்தை யுடையவனே; வான வரம்ப-வான வரம்ப னென்னும் பெயருடையாய் எ-று.

பரிசிலர், பரிசில் பெற்று வாழும் புலவர், பாணர், கூத்தர், பொருநர் முதலாயினோர். இவர்கள் பாடுதற்குரிய பண்புடைய செல்வர்களைப் பாடி அவர் வரிசை யறிந்து நல்கும் பரிசில் பெற்று வாழ்பவர். "பரிசிலர் வெறுக்கை பாணர் நாளவை" யென்று பாணரைப் பிரித்துக் கூறியது போலவே, "பாணர் புரவல பரிசிலர் வெறுக்கை" (பதிற். 65) எனப் பிறரும் கூறுதலின், ஏனைப் புலவர் கூத்தர் முதலாயினாரைப் போலப் பாணர் பரிசிலராகும் வகையில் அத்துணைச் சிறப்பிலர் என்பது பெறப்படும். வெறுக்கை, செல்வம். செல்வம் தருபவனைச் செல்வம் என்றார். இவ்வாறே முருகவேளையும் நக்கீரர், "அந்தணர் வெறுக்கை" (முருகு. 263) என்பர். இனிப் பழையவுரைகாரர், "பரிசிலர் வெறுக்கை யென்றது, பரிசிலர் வாழ்வென்றவா" நென்றும், "இச் சிறப்பான் இதற்குப் பரிசிலர் வெறுக்கை யென்று பெயராயிற்" நென்றும் கூறுவர். செல்வப்பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகத்து வாழ்வு இல்லை யென்பவாகலின், அவ் வியைப்புற்றி வெறுக்கையை வாழ் வென்ற தொக்கு மாயினும், பாட்டிற்குப் பெயராகும் வகையில் இஃது எதுவாதல் சிறவாமை யறிக. "வயவர் வேந்தே பரிசிலர் வெறுக்கை" (பதிற். 15) எனப் பிறரும் வழங்குதலின், இது பயின்ற வழக்குடைத்தாதல் பெறப்படும். ஏனைப் பாட்டுக்களிற் போலாது ஈண்டு, இதனைத் தொடர்ந்து நிற்கும்

சிறப்புரைகளுள் இது பொருளாலும் இடத்தாலும் தலைமை பெற்று நிற்கும் சிறப்புடைமையால், இப்பாட்டு இதனால் பெயர் பெறுவதாயிற் றென்றல் அமைவுடைத்து. சேரலற்கு வேந்தாய் அவர் வாழ்க்கைக்கு அரணாதலே யன்றி, "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்ற கோட்பாட்டை யுடையராகிய பரிசிலர் வாழ்க்கைக்கு ஆக்கமாதல் பொருளாற் றலைமை. வேந்தனாயினான் தன் புகழ் பாடும் பரிசிலர்க்கு வேண்டுவன நல்கி அறம் வளர்க்கும் நலத்தை முற்கண் ணோதி, இன்பப் பகுதிக் குரிய பாணர்களைப் பேணலைப் பின்பும், அவர் வாயிலாகப் பெறும் இல்வாழ்க்கை யியைபை அதன் பின்பும் கூறுதல் இடத்தால் தலைமை. பரிசிலர் வெறுக்கை யாதலால் நிலை பெறும் புகழ் இம்மைப் பயனும், வசையில் செல்வமுடைமையால் மறுமைப் பயனும் சுட்டப் படுதல் குறிக்கத்தக்கது. பாணர் எஞ்ஞான்றும் தம் இசைத்தமிழ் நலத்தை நாளோலக்கத்திருந்து காட்டற்கே பெரிதும் விரும்புவ ராதலின், அவரை அவர் விரும்புமாறே நாளோலக்கத்தே யேற்றுச் சிறப்பிக்கும் பான்மையன் என்பது தோன்ற, "பாணர் நாளவை" யென்றார். இனிப் பழையவுரைகாரர், "நாளவை யுடைமையாற் பாணர் நாளவை யென்றும் அவற்குப் பெயராயிற்" றென்பர்.

நாட்காலத்தே வேந்தன் திருவோலக்க மிருந்தவிடத்து முதற்கண் பாணரும் பின்னர் மகளிரும் போந்து இன்புறுத்துவ ராதலின், அம்முறையே, "பாணர் நாளவை" யென்றவர் இடையீடின்றி, "வாணுதல் கணவ" என்றார்; "பாண்முற் றுகநின் னாண் மகிழ்ருக்கை, பாண்முற்றொழிந்த பின்றை மகளிர், தோண்முற் றுகநின் சாந்துபுல ரகலம்" (புறம்.29) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. இவற்றால் வேந்தனுடைய அருளும் அன்பும் சிறப்பித்தார்; இனி, அவனது மற மாண்பைக் குறிப்பார், போர் வீரரிடையே மடங்கா வலியுடைய அரிமாப் போல் விளங்குதலால், "மள்ள ரேறே" என்றும், மடங்குதற்கேற்ப, முகத்தினும் மார்பினும் விழுப்புண் பல பட்ட வழியும், மடங்காது பொருது வென்றி மேம்பட்ட திறத்தை, "மையற விளங்கிய வடுவாழ் மார்பின், வசையில் செல்வ" என்றார். வடுவாழ் மார்பாயினும் காட்சிக் கின்பம் பயத்தலின், "மையற விளங்கிய வடு" வென்றும், அறத்தாற்றிற் பெற்ற செல்வமாய் இம்மையிற் புகழும் மறுமையில் பேரின்பமும் பயக்கும் சிறப்புடைய செல்வ முடைமையின், "வசையில் செல்வ" என்றும் கூறினார். சேர மன்னர்க்குரிய சிறப்புடைப் பெயர்களுள் வான வரம்ப னென்பது சீரிதாதலால், "வான வரம்ப" என ஈற்றில் வைத் தோதினார்; "வானவரம்பன் என்ப" (பதிற். 58) என்றும், "வான வரம்பனை நீயோ பெரும்" (புறம். 2) என்றும், "வான வரம்பனைப் பேரினிது விளக்கி"(பதிக.6) என்றும் வருதல் காண்க.

13--16. இனியவைமாறே

உரை: இனியவை பெறினே-நுகர்தற்கு இனிய பல பொருள்களைப் பெற்றவழி; தனி தனி நுகர்கேம் தருக. அவற்றைத் தனித்தனியாக நுகருவேம் எம்பால் கொணர்க; என-என்று; விழையா-விரும்பாத; தாவில் நெஞ்சத்து-கெடாத நெஞ்சத்தால்; பகுத்தாண் தொகுத்த ஆண்மை - பிறர்க்குப் பகுத்துண்ணும் உணவைத் தொகுத்தளித்த ஆண்மை யுடைமையால்; நீ பிறர்க்கென வாழ்தி யாகன் மாறு - நீ பிறர்க்குப் பயன் உண்டாக வாழ்கின்றா யா தலால் எ - று.

தனித்தனி நுகர்கே மெனற்பாலது எதுகை நோக்கித் தனி தனியென வியல்பாயிற்று. பெறுதற்கு அரியனவும் நுகர்தற்கு இனியனவும் ஆகிய பல்வகைப் பொருளும்

பெற்றவழி, பெற்றார்க்கு அவற்றை ஒவ்வொன்றாகத் தனித்தனி நுகர்தற்கு விழைவு சேரல் இயல்பாதலின், “இனியவை பெறினே” யென்றும், “தனிதனி நுகர்கேம் தருக என” என்றும் கூறினார். அவ்வாறு விழைவு சென்றவழி, அதனைக் கெடுத்து, பிறரை நுகர்வித்தற்கண் ணெழுந்த வேட்கை கெடாது நுகரக் கொடுத்த சேரமானது அருள் நிறைந்த நெஞ்சத்தை, “விழையாத் தாவில் நெஞ்சம்” என்றார். இவ்வாறு தனக்கென விழையாது பிறர்க்கென விழையும் நெஞ்சடையார்க் கன்றி, இனியவை தொகுத்தலும், தொகுத்தவற்றைப் பகுத்துண்டலும் இல்லையாதலால், தாவில் நெஞ்சத்தாற் “பகுத்தாண் தொகுத்த ஆண்மை” யென்றார். பாத்துண்டலை விழையாது தனித் தனியே உண்டற்கு விழையும் இனியவை பெற்ற வழியும், விழைவு வழியோடும் நெஞ்சினை யடக்கி, அவ் விழைவினை யறுத்தலினும் ஆண்மைச் செயல் பிறிதியாது மின்மையின், “பாத்தாண் தொகுத்த ஆண்மை” யென்றார். தொகுத்த ஆண் முற்றும் பகுத்தாணாகப் பயன்படுத்துகின்றா னாதலால், சேரமானை, “நீ பிறர்க்கென வாழ்தி” யென்றார். இனி, “இனியவை நிற்பாற் பெறின் தனி தனி நுகர்கேம்; தருக என விழைதற்கு முன்பே தாவில் நெஞ்சத்தோடு பகுத்தாண் தொகுத்தனித்த ஆண்மையால் நீ பிறர்க்கென வாழ்தி” யென இயைத்துரைப்பினு மமையும். “தாவில் நெஞ்சத்துப் பகுத்தாண் தொகுத்த ஆண்மைப் பிறர்க்கு நீ வாழ்தி” என்றதனால், களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் பிறர்க் குரியாளனாதலை விளக்குதலின், அவன் தனக்கென வாழா னாதலை, அவன் நெஞ்சின்மேல் வைத்து, “இனியவை பெறினே தனி தனி நுகர்கேம் தருகென விழையாத் தாவில் நெஞ்சத்” தென்றார். எனவே, இவன் “தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன்” (அகம். 54) என்றவாறாயிற்று. மாறு, “அனையை யாகன் மாறே” (புறம். 4) என்புழிப் போல, ஏதுப்பொருள் படுவதோரிடைச்சொல்; இனிப் பழையவுரைகாரர், “மாறென்பது ஆனென்னு முருபின் பொருள்படுவதோ ரிடைச் சொல்” (பதிற்.54, உரை) என்பர்.

1-2. உலகத்தோரே.....மிகுமே

உரை: உலகத்தோர் செல்வர் பலர்மன் – உலகத்தில் வாழ்பவருள் செல்வமுடையோர் பலர் உளர்; எல்லா ருள்ளும் - அவ ரெல்லாரும் பெற்றுள்ள புகழ்களுள்; நின் நல்லிசை மிகும் - நினது நல்ல புகழே மேம்பட்டு நிற்கும் காண் ள -று.

உலகத்துச் செல்வர் பலரும் பெற்றுள்ள புகழினும் நின் புகழேமிக்கு நிற்கும்; இதற்கு ஏது நீ பிறர்க் கென வாழ்கின்றா யாதலால் என்பது. எனவே, ஏனை யெல்லாரும் பிறர்க் கென வாழ்தலை யொழிந்து தமக் கென வாழ்தலே பொருளாகக் கொண்டன ரென்பதாம். இம்மை, மறுமை, வீடு என்ற மூன்றுக்குமுரிய நலஞ்செய்து கோடற்கு உரிய இடமாதலின், உலகத்தை மேற்கொண்டு, இம்மையில் இன்ப வாழ்வும் புகழும், மறுமையில் துறக்க விற்பமும் வீடு பேறும் பெறுதற்குத் துணையாவது செல்வமாதலின், அதனை யுடையோரையே விதந்து “செல்வர் பலர்மன்” என்றார். “அறனீனு மின்பமு மீனும் திறனறிந்து, தீதின்றி வந்த பொருள்” (குறள்.754) என்றும், “அறனும் பொருளும் இன்பமு மூன்றும், ஆற்றும் பெருமநின் செல்வம்” (புறம்.28) என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. எல்லாரும் பெற்ற புகழ், அவர் பொருளளவாய் நின்று மாய்ந்தன என்பார், “பலர்மன்” என்றார். மன், ஒழியிசை. கெடுவ தின்மையின் “நல்லிசை” யென்றார். “மிகுமே” யென்றதனால், ஏனையோர் புகழெல்லாம் கெட் டழிய, இவனது நல்லிசை யொன்றே நிலைபெற்று நிற்கு மென்றா ராயிற்று. “இந்திர ரமிழ்தம் இயைவ

தாயினும், இனிதெனத் தமிழ ருண்டலு மிலரே” யென்றும், “அன்ன மாட்சியனைய ராகித் தமக்கென முயலா நோன்றாட், பிறர்க்கென முயலுநருண்மை யானே” யென்றும் “உண்டா லம்ம வுலகம்” என்றும் கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி பாடிய பாட்டு (புறம். 182) ஈண்டுக் கருத்த தக்கது.

இதுகாறுங் கூறியது, களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல், சேரலர் வேந்தே, பரிசிலர் வெறுக்கை, பாணர் நாளவை, வாணுதல் கணவ, மள்ள ரேறே, வசையில் செல்வ, வான வரம்ப, தாவில் நெஞ்சத்தால் பகுத்தூண் தொகுத்த ஆண்மையால் நீ பிறர்க்கென வாழ்தியாகலான், உலகத்தோர் செல்வர் பலர்மன்; அவ ரெல்லாருள்ளும் நின் நல்லிசை மிகும் என்பதாம். இனிப் பழையவுரைகாரர், “வான வரம்ப, செல்வர் உலகத்தார் பலர்மன்; அச் செல்வத்தாரெல்லாம் பெற்றது ஈதெனத் தாவில் நெஞ்சத்துப் பகுத்தூண் தொகுத்த ஆண்மையானே பிறர்க்கென வாழ்தி நீ யாகலான் அவ ரெல்லாருள்ளும் நின் நல்லிசை மிகும் எனக் கூட்டி வினைமுடிவு செய்க” என்பர்.

“இதனாற் சொல்லியது; அவன் கொடைச்சிறப்புக் கூறியவாறாயிற்று.”

4.9. ஏவல்வியன் பணை

39

பிறர்க்கென வாழ்திநீ யாகன் மாறே
எமக்கிலென் னார்நின் மறங்கூறு குழாத்தர்
துப்புத்துறை போகிய வெப்புடைத் தும்பைக்
கறுத்த தெவ்வர் கடிமுனை யலற
எடுத்தெறிந் திரங்கு மேவல் வியன்பணை 5
உருமென வதிர்பட்டு முழங்கிச் செருமிக்
கடங்கா ராரண் வாடச் செல்லும்
கால னனைய கடுஞ்சின முன்ப
வாலிதின், நூலி னிழையா நுண்மயி ரிழைய
பொறித்த போலும் புள்ளி யெருத்திற் 10
புன்புறப் புறவின் கணநிரை யலற
அலந்தலை வேலத் துலவை யஞ்சினைச்
சிலம்பி கோலிய வலங்கற் போர்வையின்
இலங்குமணி மிடைந்த பசும்பொற் படலத்
தவரிழை தைஇ மின்னுமிழ் பிலங்கச் 15
சீர்மிகு முத்தந் தைஇய
நார்முடிச் சேரனின் போர்நிழற் புகன்றே.

துறை : வாகை.

வண்ணமும் தூக்கும் அது.

பெயர் : ஏவல் வியன்பணை.

3-8. துப்புத்துறை முன்ப

உரை : வெப்புடைத் தும்பை – வெம்மையையுடைய தும்பை சூடிப் பொரும் போரின்கண்; கறுத்த தெவ்வர் கடி முனை யலற-வெகுண் டெழுந்த பகைவர் அச்சம் பொருந்திய முனையிடத்தே கேட்டு உளங் கலங்கி யலறும்படி; எடுத்த தெறிந்து இரங்கும் – கடிப்பினை யோச்சி யறைதலால் முழங்கும்; ஏவல் வியன் பணை – போர் வீரரை முன்னேறிச் செல்லுமாறு ஏவுதலைச் செய்யும் பெரிய முரசமானது; உரும் என அதிர் பட்டு – இடிபோல அதிர்ந்து; முழங்கி – முழங்குதலைச் செய்ய; செரு மிக்கு – போர் வேட்கை மிக்குற்று; அடங்கார் ஆர் அரண் வாடச் செல்லும் – பகைவரது அரிய அரணழியுமாறு மேற்செல்லும்; காலன் அணைய- கூற்றுவனை யொத்த; துப்புத் துறை போகிய – போர்த் துறை யெல்லாம் முற்றவும் கடை போகிய; கடுங்கின முன்ப – மிக்க சினமும் வன்மையும் உடையோனே எ-று.

தும்பை சூடிப் பொரும் போரைத் தும்பை யென்றும், போர் வீரரது வெம்மையைப் போர்மே* லேற்றி, “வெப்புடைத் தும்பை” யென்றும் கூறினார். பகைமையுடையராயினும், சினம் மிக்குற்றவழி யல்லது போரின்கண் எதிரா ராதலின், “கறுத்த தெவ்வர்” என்றார். கறுப்பு, வெகுளி; “கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்” (சொல். உரி.76) என்ப. கடிப்பினைக் கடிதோச்சி யெறிதலால் பெரு முழக்கமுண்டா மாதலால், “எடுத்தெறிந் திரங்கும்” என்றார். எறிந் தென்னும் செய்தெ னெச்சம் காரணப்பொருட்டு; பழையவுரைகாரர், “எடுத்த தெறிய வெனத் திரிக்க” என்பர். நெடுந்தொலைவிற் பரந்து பல்வகைப் படைகளின் இடையே நின்று பொரும் வீரர் செவிப்படுமாறு சென்றொலிக்கும் பெரு முரசு என்றதற்கு, “வியன் பணை” யென்றும், அதன் முழக் கொலி செவியிற் கேட்கும் போர் மறவரை முன்னேறிச் சென்று பொருமாறு ஏவி யூக்கும் குறிப்பிற் றாதலால் “ஏவல் வியன் பணை” யென்றும் சிறப்பித்தார். வேந்தன் பணிக்கும் ஏவலைத் தன் முழக்கத்தால் உணர்த்தும் பெருமையுடைமை தோன்றப் போர் முரசை “ஏவல் வியன்பணை” யெனச் சிறப்பித் துரைத்த இச் சிறப்பால் இப் பாட்டிற்கு ஏவல் வியன்பணை யெனப் பெயராயிற்று. பழையவுரைகாரர், “ஏவல் வியன்பணை யென்றது, எடுத்த வினை முடிந்த தெனாது மேன் மேலும் படையைக் கடிமுனைக்கண் ஏவுதலையுடைய முரசு என்றவா” நென்றும், “இச் சிறப்பான் இதற்கு ஏவல் வியன்பணை யென்று பெய ராயிற்று” என்றும் கூறுவர். இவ் வியன்பணையின் முழக்கிசையின் இயல்பு தெரித்தற்கு, “உருமென வதிர்ப்பட்டு முழங்கி” யென்றார். கடிப் பினைக் கடிதோச்சி யெறிதலால் அதன்கண் அதிர்குர லெழுந்து முழங்கு வது இடியேறு போல்கின்ற தென்பதாம் முழங்க வென்பது, முழங்கி யெனத் திரிந்தது. அதன் முழக்கோசையுடனே சேரலன், ஊக்கம் கிளர்ந் தெழுந்து பொரு மாற்றினை, “செரு மிக்கு” என்றார். ஊக்கம் கிளர வுண்டாகும் செருவேட்கை செரு வெனப்பட்து. செரு மிக்குச் சென்று பொருதலின் பயனாகப் பகைவருடைய அரணங்கள் வலி யழி கின்றன வென்பார், “அடங்கார் ஆரரண் வாட” என்றார். பசுமை வற்றிய பைங்கொடியை வாடிய கொடி யென்றாற் போல, கைப்பற்றுதற் கரிய காவலும் வலியு மழிந்த அரணங்களை, ‘ஆரரண் வாட’ என்றார். “வீயாது நின்ற உயிரில்லை” (புறம்.363) என்பதனால் சாக்காடு பயக்கும் கூற்றுவனை வெல்லுதல் எவ்வுயிர்க்கும் அரிதென்பது பெற்றாம். அவ்வாறு பகைவர் வேற்ற கருமைபற்றி, இச் சேரனானைக் “காலன் அணைய முன்ப” என்றார். “கால முன்ப” (புறம்.23) என்றார் பிறரும். காலன் அணைய முன்ப, துப்புத் துறை போகிய கடுஞ்சின முன்ப என இயையும். துப்பு, வலி, பகையும் போருமாம். வில்லும் வாளும் வேலும் கொண்டு, தேர் குதிரை களிறுகளை யூர்ந்து மறவரைத் தக் காங்குச் செலுத்திப் பொருந்

திறம் பலவாதலின், “துப்புத் துறை” யென்றும், அத் துறை போகக் கற்றுச் செய்யும் போரி லெல்லாம் வெற்றியே யெய்தினமையால், “துப்புத் துறை போகிய” என்றும் கூறினார்.

வெப்புடைத் தும்பைப் போர்க்கண், ஏவல் வியன்பணையானது, தெவ்வர் கடிமுனை யலற, உருமென அதிர்பட்டு முழங்க, அடங்கார் அரண் வாடச், செல்லும் காலன் அணைய கடுஞ்சின முன்ப, துப்புத் துறை போகிய முன்ப என இயையும்.

9-17. வாலிதின்புகன்றே

உரை: அலந்தலை வேலத்து உலவை யஞ்சினை – சிதைந்த தலையையுடைய வேல மரத்தின் உலர்ந்த கிளைகளில்; பொறித்த போலும் புள்ளி எருத்தின் – பொறித்தது போன்ற புள்ளிகளை யுடைய கழுத்தையும்; புன்புறப் புறவின் கண நிரை யலற – புல்லிய முதுகையுமுடைய புறாக் கூட்டம் கண்டு அஞ்சித் தம் ஒழுங்கு சிதைந்து கெட; வாலிதின் நூலின் இழையா – வெண்மை யான நூலாக இழைக்கப்படாத; நுண் மயிர் இழைய – நுண்ணிய மயிர்போன்ற இழையையுடைய; சிலம்பி கோலிய அலங்கற் போர்வையின் – சிலந்திப் பூச்சி தொடுத்த அசைகின்ற வலையைப் போல; இலங்கு மணி மிடைந்த பசும்பொற் படலத்து – விளங்கு கின்ற மணிகள் விளிம்பிலே கோத்த பசிய பொற்றகட்டாற் செய்த கூட்டின் புறத்தே; அவிர் இழை தைஇ – விளங்குகின்ற இழை யணிந்து; மின் உமிழ்பு இலங்க – ஒளி சொரிந்து விளங்குமாறு; சீர் மிகு முத்தம் தைஇய – சிறப்பு மிக்க முத்து வடம் கோத்த; நார் முடிச் சேரல் – நாரால் தொடுக்கப்பட்ட முடியணிந்த சேரமானே என்று.

இலை முற்றும் உதிர்ந்து வறிது நிற்கும் வேலமரம் என்றற்கு, “அலந்தலை வேலத் துலவை யஞ்சினை” யென்றார். அதன் கொம்பிடத்தே சிலந்திப்பூச்சி தொடுத்திருக்கும் வலைக்கண்ணுள்ள இழை, பருத்தி நூலிழை போலாது மயிரிழை போல்கின்றமையின், “நூலின் இழையா நுண்மயி ரிழைய” என்றும், அச் சிலம்பி வலையைக் காணும் புறாக் கூட்டம் அஞ்ச வேண்டாவாயினும் அஞ்சி நீங்குகின்றன என்றற்கு, “புறாவின் கணநிரை யலறச் சிலம்பி கோலிய வலங்கற் போர்வை” என்றும் கூறினார். இழைய வென்னும் பெயரெச்சம், போர்வை யென் னும் பெயர்கொண்டது. வேல மரத்தின் கொம்பெல்லாம் சூழ்ந்து போர்த்தது போலத் தோன்றுதலின், சிலம்பி வலை “அலங்கற் போர்வை” யெனப்பட்டது. “கொலைவில் வேட்டுவன் வலை பரிந்து போகிய, காணப் புறவின் சேவல் வாய்நூல், சிலம்பி யஞ்சினை வெருஉம், அலங்க லுலவையங் காடு” (நற். 189) எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க. பழைய வுரைகாரர், “இழைய போர்வை யெனக் கூட்டுக” என்றும், “புறவின் கணநிரை யலறுதல் அப் போர்வையை வலையனக் கருதி யலருதல்” என்றும், “உலவை யஞ்சினை யென்றது, உலந்த சிறு கொம்பினையுடைய பெருங் கொம்பினை” யென்றும் கூறுவர்.

இனி, சேரமானது நார்முடியின் அமைதி கூறுவார், நாராற் றெடுக் கப்படுமது முடிபோல் இனிது நின்று விளங்குதற்கு விளிம்பிலே மணிகள் இழைத்த பொற்றகட்டாற் கூடொன் றமைத்து, அதன் மேற்புறம் நாராற் பின்னப்பட்டு விளங்குதல் தோன்ற, “இலங்குமணி மிடைந்த பசும்பொற் படலம்” என்றும், “நார்முடிச் சேரல்” என்றும் கூறினார். “இலங்குமணி மிடைந்த பசும்பொற் படல

மென்றது, விளிம்பு மணி யழுத்திய பொற்றகட்டாற் செய்த கூட்டினை” யென்பது பழையவுரை. இவ்வாறமைந்த முடியின்மேல் நாரால் போர்வை போலப் பின்னி வைத்த முடியின் தோற்றம் சிறக்குமாறு முத்துவடங்கள் நூலிற் கோத்து அணியப்பட்டன வென்பார், “சீர்மிகு முத்தந் தைஇய நார்முடி” யென்றார். இம் முத்துவடங்கள் அழகிய ஒளிகான்று சிறக்கவேண்டி விளங்குகின்ற இழைகள் பல இடையிடையே வைத்துப் புனையப்பட்டமை தோன்ற, “அவிரிழை தைஇ மின்னுமிழ் பிலங்க” என்றார். இனிப் பழையவுரைகாரரும், “போர்வையின் முத்தம் தைஇய வென்றது, அப் போர்வையை முத்தாற் சூழுமாறு போல அக் கூட்டினைச் செறிந்த நார் முடியின் பொல்லாங்கு குறைதற்கு முத்துவடங்களைச்சூழ்ந்த வென்றவா” ரென்றும், “போர்வையின் முத்தந் தைஇய பசும்பொற் படலத்து நார் முடி என்று மாறிக் கூட்டுக” என்றும் கூறுவர். நார்முடிமேற் சூழ்ந்து கிடந்த முத்து வடத்துக்கு, சிலம்பி கோலிய வலை யுவமம். அவிரிழை தைஇ யென்பதற்குப் பழையவுரைகாரர், “விளங்கின நூலாலே முத்தைக் கோத் தென்றவா” ரென்பர்.

வேலத்து உலகை யஞ்சினைக்கண், புறவின் கணநிரைகண்டு அலறிச் சிதையுமாறு, சிலம்பி கோலிய நுண்மயிர் இழைய அலங்கற் போர்வை யின், மணி மிடைந்த பொற்படலத்து, அவிரிழை தைஇ மின்னுமிழ் பிலங்க, முத்தந் தைஇய நார்முடியினை யணிந்த சேரமானே என இயைத் துரைக்க. போர்வையின் என்புழி, இன்னுருபு ஒப்புப்பொருட்டு. வேலத்தின் சிலம்பி கோலிய அலங்கற் போர்வை, புறவின் கணநிரை கண்டு அலறிக் கெடுதற்கு ஏதுவாதல் போல, நின் பெரும் படை மாண்பும், சேமைக்கட் கண்ட துணையானே நின் பகை வேந்தர் அஞ்சிக் கெட்டொழிதற் கேதுவாம் என உள்ளுறுத்தவாறு பெற்றாம். பெறவே, இதனால் சேரமானது வென்றிச் சிறப்பு உடன்கூறியவாறு விளங்கும்.

1-2. பிறர்க்கென..... குழாத்தர்

உரை: நின் மறங் கூறு குழாத்தர் – நின் வீரமே யெடுத்தோதிப் பரவி மறம் சிறக்கும் நின் படை வீரரும்; நின் போர் நிழல் புகன்று - நின்னுடைய போராகிய நிழலையே விரும்பி வாழ்வா ராயினும்; நீ பிறர்க் கென வாழ் தியாகன் மாறு – நீ பிறர்க்குரியாளாய் வாழ்கின்றா யாதலால்; எமக்கு இல் என்னார் – தம்பால் இரக்கும் எம் போல்வார்க்கு இல்லை யென்னாது வேண்டு வன நல்குவர் எ-று.

எனவே, நின் படை வீரரும் நின்னைப் போலவே பிறர்க்குரியாளாய் வாழ்கின்றனர் என்பதாம். மரஞ் செருக்கும் வீரர் தம்முடைய தலைவர் வீரமே எடுத்தோதி மேம்படுதல் இயல்பாதலால், “நின் மறங்கூறு குழாத்தார்” என்றார். “என்னைமுன் னில்லன்மின் றெவ்வீர் பலரென்னை முன்னின்று கன்னிந் றவர்” (குறள். 771) எனப் படை வீரர் தம் தலைவன் வீரத்தை யெடுத்தோதுதல் காண்க. போருழந்து பெறும் வென்றியே வாழ்வின் பயனாகக் கொண்டு அதனையே விரும்பி வாழ்தல் மறவர் மாண்பாயினும், நின்னைத் தலைவனாகக் கொண்டு செய்யும் போர் அவர் தம் குறிக்கோளாகிய வென்றியைத் தப்பாது பயத்தலின், “நின் போர் நிழல் புகன்று” என்றார். தான்வழி வாழ்வாரைத் தாணிழல் வாழ்வார் (புறம்.161) என்பது போல, போர் வழி வாழ்வாரைப் போர் நிழல் வாழ்வார் என்றார். போர் நிழல் புகன் றென்பதற்குப் பழையவுரைகாரர், “நின் போராகிய நிழலை என்றும் உளவாக வேண்டு மென்று விரும்பி யென்றவா”

றென்பர். போரை நிழ லென்றதற்குப் பழையவுரைகாரர், “போரை நிழ லென்றது, அப் போர் மறவரது ஆக்கத்துக்கு காரணமாகலின்” என்பர். தலைமகன் போல அவன் போர் நிழல் வாழும் வீரரும் கொடை யுள்ளத்த ராயின ரென்றற்கு, “பிறர்க்கென வாழ்திநீ யாகன் மாறு” என்றார். “நின் படைகொண் மாக்கள்.....வருநர்க் குதவியாற்றும் நண்பிற் பண்புடை, யூழிற்றாக நின் செய்கை” (புறம்.29) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

இதுகாறும் கூறியது, வெப்புடைத் தும்பைப் போர்க்கண் தெவ்வர் கடிமுனை யலறுமாறு இரங்கும் ஏவல் வியன்பணை உருமென அதிர்பட்டு முழங்குதலால் செருமிக்கு, அடங்கார் ஆரரண் வாடச் செல்லும் காலன் அனைய முன்ப, துப்புத்துறை போகிய கடுஞ்சின முன்ப, வேலத்து உலவை யஞ்சினைக்கண் சிலம்பி கோலிய நுண்மயி ரிழைய அலங்கற் போர்வை போல, மணிமிடைந்த பசும்பொற் படலத்து, இழை தைஇ மின்னுமிழ் பிலங்க, முத்தம் தைஇய நார்முடிச் சேரல், நீ பிறர்க்கென வாழ்தி யாகலான் நின் மறங்கூறு குழாத்தார் நின் போர் நிழற் புகன்று வாழ்வாராயினும் எமக்கு இல்லென்னாது உதவுவ ரென்பதாம். இனிப் பழையவுரைகாரர், “முன்ப, சேரல், நீ பிறர்க்கென வாழ்தியாகலான், நின் மறங்கூறு குழாத்தர் நின் போர் நிழற் புகன்று எமக்கு இல்லை யென்னார் எனக் கூட்டி வினைமுடிவு செய்க” என்றும், “இனி இதற்குப் பிறவாறு கூட்டி வேறு பொருள் உரைப்பாரு முள்” ரென்றும் கூறுவர். “இதனாற் சொல்லியது, அவன் கொடைச் சிறப்பும், அவன் வென்றிச் சிறப்பும் உடன்கூறியவா றாயிற்று. அம் மறவரது கொடைக் குக் காரணம் அவன் வென்றியாகலின், துறை வாகை யாயிற்று.”

4.10. நாடுகாணவிர்சுடர்

40

போர்நிழற் புகன்ற சுற்றமொ டீர்முகத்
 திறாஅ லியரோ பெருமநின் றானை
 இன்னிசை யிமிழ்முர சியம்பக் கடிப்பிகூஉப்
 புண்டோ ளாடவர் போர்முகத் திறுப்பக்
 காய்த்த கரந்தை மாக்கொடி விளைவயல் 5
 வந்திறை கொண்டன்று தானை யந்திற்
 களைநர் யாரினிப் பிறரெனப் பேணி
 மன்னெயின் மறவ ரொலியவிந் தடங்க
 ஒன்னார் தேயப் பூமலைந் துரைஇ
 வெண்டோடு நிரைஇய 10
 வேந்துடை யருஞ்சமம்
 கொன்றுபுறம் பெற்று மன்பதை நிரப்பி
 வென்றி யாடிய தொடித்தோண் மீகை
 எழுமுடி கெழீஇய திருஞெம ரகலத்துப்
 பொன்னங் கண்ணிப் பொலந்தேர் நன்னன்
 சுடர்வீ வாகைக் கடிமுத றடிந்த 15
 தார்மிகு மைந்தி னார்முடிச் சேரல்
 புன்கா லுன்னஞ் சாயத் தெண்கள் §

வறிதுகூட் டரிய விரவலர்த் தடுப்பத் தான்றர வுண்ட நனை நறவு மகிழ்ந்து நீரிமிழ் சிலம்பி னேரி யோனே	20
செல்லா யோதில் சில்வளை விறலி மலர்ந்த வேங்கையின் வயங்கித முணிந்து மெல்லியன் மகளி ரெழினலஞ் சிறப்பப் பாணர் பைம்பூ மலைய விளையர்	25
இன்களி வழாஅ மென்சொ லமர்ந்து நெஞ்சமலி யுவகையர் வியன்களம் வாழ்த்தத் தோட்டி நீவாது தொடிசேர்பு நின்று பாக ரேவலி னொண்பொறி பிசிரக் காடு தலைக்கொண்ட நாடுகா ணவிர்சுடர் அழல்விடுபு மரீஇய மைந்தின் தொழில்புகல் யானை நல்குவன் பலவே.	31

துறை: விறலியாற்றுப்படை.
வண்ணமும் தூக்கும் அது.
பெயர்: எஆடுகா ணவிர்சுடர்.

-“நிரைத்த’ என்றும் பாடம். §-தெண்கண்’ என்றும் பாடம்

1-9 போர்நிழல்.....தேய

உரை: பெரும – பெருமானே; இன்னிசை இமிழ் முர சியம்ப – இனிய இசையைச் செய்கின்ற முரசு முழங்க; கடிப்பு இகூஉ – குணிலோச்சிப் புடைத்துக்கொண்டு; புண் தோள் ஆடவர் போர் முகத்து இறுப்ப – தோளிற் புண்பட்ட போர் வீரர் போரின் முன்னணியில் நிற்க; தானை – தூசிப்படை; காய்ந்த கரந்தை மாக் கொடி விளை வயல் – காய்த்த கரந்தையின் கரிய கொடி படர்ந்த விளை புலத்தே; வந்து இறை கொண்டன்று – வந்து தங்கிற் றாதலான்; நின் தானை – நின்னுடைய பெரிய சேனை வீரர்; போர் நிழற் புகன்ற சுற்ற மொடு – போரிடத்தே யுண்டாகும் ஆக்கத்தை விரும்பும் சுற்றத்தாருடனே; ஊர் முகத்து இறாலியர் – போர் நிகழும் முனையிடத்தே தங்கா தொழிவா ராக; இனி – இப்பொழுது; களைநர் யார் பிறர் – எமக்குப் புகலாய் அரண் தந்து காப்பவர் வேறே பிறர் இலர்; எனப் பேணி – என்றெண்ணி நின்னை விரும்பி; ஒன்னார் தேய – பகை யரசர் வலி தேய்ந்து நீங்குதலால்; மறவர் – அப் பகை மன்னருடைய சிற்றரண்களில் இருந்து காக்கும் வீரர்; மன்னெயில் ஒலி யவிந்து அடக்க – நிலைபெற்ற மதிலிடத்தே ஊக்கமிழந்து ஆரவாரமின்றி ஒடுங்கி யடங்க எ-று.

போரென்ற புகலும் மறவராதலின், அவர் வேட்கைக் கொப்பப் போர்மேற் செலவினை ஏவும் குறிப்பிற்றாதலின், முரசின் முழக்கத்தை விதந்து, “இன்னிசை யிமிழ் முரசு” என்றார். புண்தோ ளாடவ ரென் றதனால், முன்னே பல போர்களைச் செய்து வெற்றிப் பேற்றால் மேம் பட்டவரென்பது பெற்றாம். தோளாடவர் போரேற்று முன்னிற், தூசிப்படை வயலிற் றங்குதலின், நின்னைச் சூழ்ந்து வரும் மூலப்படை யாகிய சுற்றத்தாருடன் நீ போர்க்களம் சேறல் வேண்டா என்பார், ”நின் தானை

இறாலியரோ” என்றார். சுற்ற மென்றது, தானைத் தலை வரையும், தானை யென்றது மூலப்படையினையும் குறித்து நின்றன. புண்தோ ளாடவரும் ஏனைத் தூசிப்படையுமே வென்றி பெறுதற்கு அமைந்திருப்ப, நீ நின் தானையும் சுற்றமும் வர ஊர்முகஞ் சென்றிறுத்தல் வேண்டா என்பார், “போர் நிழற் புகன்ற சுற்றமும் வர ஊர்முகத்து, இறாலியரோ பெரும நின் தானை” யென்றார். போர் நிழல் என்பதற்குப் போரிடத் துண்டாகும் புகழாகிய ஒளி யென்றலு மொன்று; இதனை, ”ஆற்றருந் துப்பின் மாற்றோர் பாசறை, உளனென வருஉம் ஓரொளி” (புறம்.309) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. ஊர்முக மென்றது போர்க்களத்தை. அடுத்தார்ந் தடும் இடமாதலின், போர்க்களம் ஊர்முக மெனப்பட்டது. இனிப் பழையவுரைகாரரும், “போர் நிழற் புகன்ற சுற்ற மென்றது படைத்தலைவரை” யென்றும், “ஊர்முக மென்றது படை பொரும் இடத்தை” யென்றும் கூறுவர். அந்தில், அசைநிலை;”அந்தி லாங்க அசைநிலைக் கிளவியென், றாயிரண் டாகு மியற்கைத் தென்ப” (சொல். இடை. 19) என்பது தொல்காப்பியம். தானைப் பெருமையும் தமது சிறுமையும் தம்முடைய தலைவர் வலியின்மையும் தேர்ந்து இனித் தமக்குக் களைகணாதற்குச் சேரமானே தக்கோ னெனக் கண்டு அவனைப் புகலடையும் கருத்தினராதலின், “களைநர் யாரினிப் பிறர் எனப் பேணி” யொழுகுகின்றார் என்றார். மன்னெயில் மறவர்க்குத் தலைமை தாங்கி, எதிரூன்றி நின்ற பகை வேந்தர் தம் வலியழிந்து அவரைக் கைவிட்டு நீங்கினமையின், “ஒன்னார் தேய” என்றார். செயவெ னெச்சம், காரணப்பொருட்டு. மன்னெயில் மறவர் ஒலியவிந் தடங்கவே, அவரெல்லாத தானைத் தலைவரும் வேந்தரும் நலி தேய்ந் தழிந்து அவரைக் கைவிட்டோடினமை பெறப்படுமாயினும், முடியுடைப் பெருவேந்தனாகிய இச் சேரன்முன், மறவர் அவிந்தொடுங்கின ரென்றல் சீரிதன்மையின், "ஒன்னார் தேய" வென்பது கூறப்படுவதாயிற்று. அதனால் ஊக்கமிழந்து வலியழிந்து எயிலிடத்தே யடங்கிக் கிடந்த மறவர், நார்முடிச் சேரலை வணங்கி,"பெரும, ஆடவர் போர்முகத் திறுப்ப, தானை வயலிடத்து வந்து இறை கொண்ட தாகலின், நீ நின் தானையுடன் ஊர்முகத்து இறாலியர்; இறைகொள்வையாயின், எமக்குக் களைகணாவார் பிறர் யாவ ருளர்" என்பாராய், "களைநர் யார் இனிப் பிறர்" என வேண்டுகின்றா ராயிற்று. இவ்வாறு வேண்டும் மறவர், போர் முகத்துத் தோன்றாது எயிலிடத்தே போர்க்குரிய ஆரவாரமின்றி யவிந்து கிடக்கின்றா ரென்பார், "மறவர் மன்னெயிலிடத்து ஒலியவிந்து அடங்க" என்றார். ஒலி யவியா தாயின், போர்வினை தொடர்ந்து அவர்தம் உயிர்க்குக் கேடு செய்யு மாதலால், ஒலியவிந் தடங்"குவுது இன்றியமையாதாயிற்று. ஒன்னா ரென்றதற்கு மறவர்க்குத் தலைவராகிய பகைவேந்த ரென்னாது, பழைய வுரைகாரர். 'ஒன்னா ரென்றது, முன் சொன்ன மன்னெயில் மறவரல்லாத பகைவரை" யென்பர். மன்னெயில் என்றதனால் எயிற்புறத்தே போர் நிகழுமாறும், எயில் மட்டில் சிதையாது நிலைபெறுமாறும் பெறப்பட்டன. இக்கருத்தே தோன்றப் பழையவுரைகாரரும், "ஆடவர் போர்முகத் திறுப்ப, வயலிலே வந்து இறைகொண்டன்று தானை; களைநர் யார் இனிப் பிறர்; பெருமநின் தானை சுற்றமொடு ஊர் முகத்து இறாலிய ரெனச் சொல்லிப் பேணி என மாறிக் கூட்டுக" என்பர்.

9-16 பூமலைந்துரைஇ சேரல்

உரை: பூ மலைந்து உரைஇ - போர்க்குரிய தும்பைப் பூவைச் சூடிச் சென்று; வெண் தோடு நிரைஇய வேந்துடை அரும் சமம் கொன்று - வெள்ளீய பனந் தோட்டத்தால் நிரல்படத் தொடுத்த மலை யணிந்து சேர வரசுக் குரியோ ரெனப் போந் தெதிர்த்த

வேந்தருடைய எளிதில் வெல்லுதற்கரிய போரை யழித்து; புறம் பெற்று- அவ் வேந்தர் புறந்தந் தோடச் செய்து; மன்பதை நிரப்பி-அவரற் போக்கப்பெற்ற நன்மக்களை நாட்டிற் குடிபுகச் செய்து நிரப்பி; வென்றி யாடிய தொடித் தோள் மீகை- வெற்றியாற் குரவையாடி மகிழ்ந்த தொடியணிந்த மேம் பட்ட கையினையும்; எழுமுடி கெழீஇய திரு ஞெமர் அகலத்து- பகை யரச ரெழுவர் முடிப் பொன்னாற் செய்த ஆரமணிந்த திரு மகள் விரும்பி யுறையும் மார்பினையும்; பொன்னங் கண்ணி- பொன்னாற் செய்த கண்ணியும்; பொலந்தேர் நன்னன்- பொன் னாற் செய்த தேருமுடைய நன்னன் என்பானது; சுடர் வீ வாகைக் கடிமுதல் தடிந்த- ஒளி பொருந்திய பூவையுடைய வாகை யாகிய காவல் மரத்தை அடியோடு வெட்டி வீழ்த்தற் கேது வாகிய; தார் மிகு மைந்தின்- தூசிப்படையோடே மிக்குச் செல்லும் வலியினையும்; நார் முடிச் சேரல்- நாராற் செய்யப்பட்ட முடியினையுமுடைய சேரமான் எ-று.

சேரர் குடிக் குரிய ரல்லாதார் உரிமையுடைய ரெனச் சொல்லிப் பனந்தோட்டுக் கண்ணியும் முடியு முடையரா யிருந்தமையின், களங் காய்க் கண்ணியும் நார்முடியும் அணிந்தெழுந்த இச்சேரமான் அவர்பால் தும்பை மலைந்து போர் தொடுத்த வரலாற்றை, "பூமலைந் துரைஇ" என்று குறிக்கின்றார். உரிமை யிலராகவும் உடையரெனத் தோற்று வித்தற்பொருட்டுப் பனந்தோட்டுக் கண்ணியுந் தாரும் நிரை நிரையாக அணிந்திருக்குமாறு தோன்ற, "வெண் தோடு நிரைஇய வேந்து" என்றார். "வெண்தோடு நிரைத்த" என்ற பாடம் இதற்குக் கரியாத லறிக. பனந் தோடு வெள்ளிதாகலின் வெண்தோ டெனப்பட்டது. கொம்பைப் போந் தைக் குடுமி வெண்டோ" (குறுந்.281) டென்றும், "வட்கர் போகிய வளரிளம் போந்தை உச்சிக் கொண்ட வுசிவெண் டோடு" (புறம். 100) என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. "போந்தை வெண்டோடு" (பதிற்.51) என்றாற் போலத் தெரித்து மொழியாராயினார், இருதிறத் தார்க்கும் ஒத்த உரிமையுடைத் தாதலால். இனிப் பழையவுரைகாரர், "வெண்டோடு நிரைஇய பூ மலைந்து என மாறிக் கூட்டுக" வென்பர். "பூ மலைந் துரைஇ" யென்றும், "வெண்டோடு நிரைஇய" வென்றும் பிரித் தோதினமையின், அஃது ஆசிரியர் கருத்தன்மை யுணர்க. வேந்தர் தாமே தம் மைந்து பொருளாக வந்து போர் தொடுத்தலின், "வேந்துடை யருஞ் சமம்" என்றார்; அவரை யெதிரேற்றுச் சென்று பொருதலின், பூ வென்றது தும்பையாயிற்று; "மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனைச் சென்றுதலை யழிக்குஞ் சிறப்பிற் றென்ப" (புறத். 15) என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தும்பை யிலக்கணங் கூறுமாற்றா னறிக. வேந் தாதற் குரிய ரல்லாதாரை வேந்தென்றார், அவ்வுரிமையினை நிலைநாட் டவே பொருகின்றா ரென்பதனை வற்புறுத்தற்கு, பெரும் படையுடன் வந்து பொருதமை தோன்ற, "அருஞ் சமம்" என்றும், மீள ஒருகாலும் போர் தொடுக்காதவாறு அழித்தமை தோன்ற, "கொன்று" என்றும், வேந்தர் முடியும் கண்ணியு மிழந்து ஓடி யொழிந்தன ரென்றற்குப் "புறம் பெற்று" என்றும் கூறினார். அவர் வேந்தராயிருந்த காலத்து இச் சேரமான்பால் உரிமை யுண்மை தெரிந்திருந்த நன்மக்களை நாட்டி னின்றும் போக்கினராதலின், அவரனைவரையும் மீளக் கொணர்ந்து நிறுத்தி வேண்டுவன நல்கிச் செம்மை செய்தன னென்பார், "மன்பதை நிரப்பி" யென்றார். இனிப் பழையவுரைகாரர், "மன்பதை நிரப்பி யென்றது, தன் படையை யவ் வேந்தர் நாட்டுத் தன் னாணையானே நிரப்பி யென்றவா" றென்பர். வென்றி யெய்திய வேந்தன் மகிழ்ச்சியால் தானைத் தலைவருடன் கூடித் தேர்த்தட்டிலே நின்று குரவைக் கூத் தயர்தல் மரபாதலால், "வென்றி யாடிய தொடித்தோள் மீகை" யென்றார். இதனை முன்தேர்க் குரவை யென்ப; "தேரோர்

வென்ற கோமான் முன்தேர்க் குரவை யென்ப; "(புறத். 24) என ஆசிரியர் தொல் காப்பியர் கூறுதல் காண்க. இவ்வாறு வெற்றிக் காலத்து வேந்தர் குரவையாடுதல் மரபேயன்றி, ஏனை விழாக் காலங்களில் ஆடுதல் இல்லை யென வறிக. மீகை யென்பதற்குப் பழையவுரைகாரர், "மேலெடுத்த கை" யென்றும், "வென்றி யாடிய வென்னும் பெயரெச்சத்திற்கு மீ கை யென்னும் பெயரினை அவன் தான் வென்றியாடுதற்குக் கருவியாகிய கை யெனக் கருவிப் பெயராக்குக" என்றும் கூறுவர். விறலியை யாற்றுப் படுப்போன் கூற்றாதலின், அவனது கொடைச்சிறப்புக் தோன்ற, சேரலன் கையை, "மீகை" யெனச் சிறந்தெடுத்துக் கூறினான்.

பொன் விளையும் கொண்கானநாட்டுக் குரிய னாதலின், நன்னனை, "பொன்னங் கண்ணிப் பொலந்தோர் நன்னன்" என்றார்; பிறரும், "பொன்படு கொண்கான நன்னன்" (நற்.391) என்பது காண்க. நன்னனது காவல் மரம் வாகை யென்பதை இப்பத்தின் பதிகமும், "நன்னனை, நிலைச்செருவி னாற்றலை யறுத்தவன், பொன்படு வாகை முழு முத றடிந்து" என்று கூறுவதும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. பொன்னிற்ங் கொண்டு விளங்குதலின், வாகைப்பூவைச் "சுடர்வீ வாகை" யென்றார். இவ்வாறே விளங்கும் வேங்கைப் பூவையும், "சுடர்வீ வேங்கை" (பதிற்.41) எனப் பிறரும் கூறுப. கடி, காவல். தார், "தார்தாங்கிச் செல்வது தானை" (குறள்.767) என்றாற் போலத் தூசிப்படை மேற்று. முந்துற்றுச் செல்லும் தூசிப் படையோடு போகாது அகப்படையின் நடுவே சேறல் வேந்தர்க் கியல்பாயினும், இந் நார்முடிச் சேரல் தூசிப் படைக்கு முன்னே சென்று செரு மேம்படும் செய்கையுடைய னென் றற்கு, "தார்மிகு மைந்தின் நார்முடிச் சேரல்" என்றார். தார்க்கு முந் துறச் சென்று மிகுதற்கு எது அவனது மிக்குற்ற வலியேயா மென்பார், "தார்மிகு மைந்" தென்றா ரென லறிக. "பொன்னங் கண்ணியும் பொலந் தேரும் நன்னந் கடையாக்குக" வென்பர் பழையவுரைகாரர். தடிந்த வென்னும் பெயரெச்சம் அதற் கேதுப் பெயராகிய மைந் தென் பதனோடு முடிந்தது; சேரல் என்பதனோடு முடித்துத் தடிந்த செரல், நார்முடிச் சேரல் என இயைப்பினுமாம்.

இது, பூமலைந்துரைஇ, அருஞ்சமம் கொன்று, புறம் பெற்று, மன் பதை நிரப்பி, வென்றி யாடிய மீ கையையும், திருஞெம ரகலத்தையும், நன்னன் வாகைக் கடிமுதல் தடிந்த மைந்தினையும் நார்முடியினையுமுடைய சேரல் என இயையும்.

17-20. புன்காலுன்னம்.....நேரியோனே

உரை: தெண் கள் வறிது கூட்டு அரியல் – தெளிந்த கள் ளிலே களிப்ப இறப்ப மிகாவாறு க*லத்தற்குரிய பொருள்களைச் சிறிதே கலந்து வடிக்கப்பட்ட கள்; இரவலர்த் தடுப்ப – தன்னை யுண்டு மகிழும் இரவலர்களை வேறிடம் செல்லவிடாது தடுத்து நிறுத்த; தான் தர வுண்ட நனை நறவு மகிழ்ந்து – அவருட னிருந்து தான் உண்டல் வேண்டித் தனக்கெனக் கொணரப் பட்ட பூவரும்புகளாற் சமைக்கப்பட்ட நறவினை யுண்பதனால் களிப்புற்று; புன் கால் உன்னம் சாய – புல்லிய காலையுடைய உன்னமரம் வாடிய வழியு மஞ்சாது; நீர் இமிழ் சிலம்பின் நேரி யோன் – அருவி நீர் வீழ்தலால் ஒலிக்கின்ற மலையாகிய நேரிமலை யிடத்தே யுள்ளான் எ-று.

வறிது, சிறிது, களிப்பு மிகுவிக்கும் பொருள்களைப் பெரிது கூட்டியவழி உண்டார்க்கு மிக்க மயக்கத்தைச் செய்யு மென்பது கருதி, "வறிதுகூட் டரியல்" என்றார். அரியல்,

வடித்த கள். தெண் கள் என்றதனால், அரியல் பெறுவது கருதுவார் தெளிந்த கள்ளோடே களி தரும் பொருள்களைக் கூட்டுவ ரென்பது பெறப்படும். உண்டு களிக்குந் தோறும் மேன்மேலும் அதனை யுண்டற்கே கள்ளுண்பார் விரும்புவ ராதலின், இரவலர் கள்ளுணவால் எழுந்த வேட்கையால் பிரியா துறைவா ராயின ரென்றற்கு, "இரவலர்த் தடுப்ப" என்றார். எனவே அவன் தரும் பெருவளத்தினும் கள் வளம் இரவலர்க்கு மிக்க விருப்பத்தை யுண்டுபண்ணு மென்பதாம். "களித்தொறுங் கள்ளுண்டல் வேட்டற்றால்" (குறள். 1145) என்பதனால் கள்ளுண்பார் மேலு மேலு மதனையே விரும்புமாறு துணியப்படும். இரவலரைக் கள்ளுண்பிப்பவன் மிக்க களிப்புள்ள தனை நல்கின் அவர் அறிவு மயங்கி செம்மை நிலை திரிவ ராத லாலும், அவருடனே வேந்தனு மிருந் துண்ணுதல் மரபாதலாலும் தெண் கள் வறிது கூட்டரியலே தரப்படுவ தாயிற்றென வறிக. இரவலர்க்கு அரியலும், தனக்கு நனைநறவும் தரப்படுதலின், "தான் தர வுண்ட நனை நறவு மகிழ்ந்து" என்றார். நறவாவது, பழச்சாறுகளா லாக்கப்பட்டு நறிய பூக்களால் மணமூட்டப் பெற்றுக் களிப்பு மிக மிகக் குறைவாக வுள்ளது.

உன்னம், ஒருவகை மரம். இது வேந்தர்க்கு ஆக்கமுண்டாயின், முன்பே நற்குறியாகக் குழைந்து காட்டுமென்றும், கேடு விளைவதாயின் தீக்குறியாகக் கரிந்து காட்டுமென்றும் கூறுப. இந் நார்முடிச் சேரல், உன்னம் கரிந்து காட்டியவழியும் அஞ்சாது இருக்குமாறு தோன்ற, "புன்கா லுன்னஞ் சாய" என்றார். சிறப்பும்மையும் அஞ்சாதென வொரு சொல்லும் வருவிக்கப்பட்டன. கரிந்து காட்டியவழியும் பகைவர்மேற் சென்று வென்றி யெய்தியுள்ளா னாதலின், உன்னஞ் சாயவும் அஞ்சாது நேரியிலே யிருப்பா னாயின னென்க. இதனால் இம் மேற்கோளுடைய வேந்தரை, உன்னத்துப் பகைவ ரென்றலும் வழக்கு. செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனை ஆசிரியர் கபிலர், "புன்கா லுன்னத்துப் பகைவன் எங்கோ" (பதிற்.61) என்பது காண்க. இனிப் பழையவுரைகாரர், "உன்னம் சாய வென்றது, தன்னோடு பொரக் கருதுவார் நிமித்தம் பார்த்தவழி அவர்க்கு வென்றியின்மையிற் கரிந்து காட்ட வென்றவா" றென்பர். எனவே, பகைவர் காணுந்தோறும் கரிந்து காட்டவேண்டி வேந்தர் உன்னத்தை யோம்பாது பகைப்ப ரென்பது பட்டுப் பொருள் சிறவாமை யறிக. "வறிது கூட்டரிய லென்றது, களிப்பு லிறக்க விடும் பண்டங்கள் பெருகக் கூட்டின் களிப்பு மிகுமென்று அவை யளவே கூட்டின அரிய லென்றவா" றென்றும், "தா னென்பதனைச் சேரல்தான் எனக் கூட்டித் தர வுண்ட வென்பதனை வரையாது கொடுத்தற்பொருட்டு உண்ட வென வுரைக்க" வென்றும், "இனி யிதற்குப் பிறவாறு உரைப்பாரு முள" ரென்றும் பழையவுரைகாரர் கூறுவர்.

நார்முடிச் சேரல், அரியல் இரவலர்த் தடுப்ப, தான் நனைநறவு மகிழ்ந்து, உன்னம் சாயவும் அஞ்சாது நேரி மலையில் உள்ளான் என முடித்துக் கொள்க.

21-31. செல்லா யோதில்.....பலவே

உரை: சில் வளை விறலி – சிலவாகிய வளைகளை யணிந்துள்ள விறலியே; மலர்ந்த வேங்கையின் – பூக்கள் மலர்ந்துள்ள வேங்கை மரத்தைப் போல; மெல்லியல் மகளிர் – மென்மையான இயல்பினை யுடைய ஏனைய விறலியர்; வயங்கு இழை யணிந்து எழில் நலம் சிறப்ப – விளங்குகின்ற இழைகளை யணிந்து உயர்ந்த அழகு சிறந்து விளங்கவும்;

பாணர் பைம்பூ மலைய - பாணர்கள் பொன் னாற் செய்த பசிய பூக்களை யணிந்து கொள்ளவும்; இளையர் இன் களி வழா மென் சொல் அமர்ந்து - ஏவல் இளையர் இனிய களிப் பாற் குன்றாத மெல்லிய சொற்களை விரும்பிச் சொல்லி; நெஞ்சு மலி யுவகையர் - நெஞ்சு நிறைந்த உவகையினை யுடையராய்; வியன் களம் வாழ்த்த - நார்முடிச் சேரலின் பெரிய போர்க் களத்தின் சிறப்பை யெடுத்தோதி வாழ்த்தவும்; தோட்டி நீவாது- பாகர் தோட்டியாற் குறிக்கும் குறிப்புத் தவறாமல்; தொடி சேர்பு நின்று - தொடியாகிய பூண் செறிந்து நின்றே; ஒண் பொறி சிதற - தம்மால் எழுப்பப்படும் ஒள்ளிய புழுதித் துகள் தீப்பொறி போலச் சிதறுதலால்; காடு தலைக் கொண்ட - காட்டிடத்தே யெழுந்த; நாடுகாண் அவிர் கூடர் அழல் விடுபு - நாட்டவரால் இனிது காணப்பட விளங்கும் காட்டுத் தீப் போலும் சினமாகிய தீயைக் கைவிட்டு; பாகர் ஏவலின் மரீஇய மைந்தின் - அப் பாகரது ஏவலைப் பொருந்தி யமைந்த வலியினையும்; தொழில் புகல் யானை - வேண்டுந் தொழில்களைச் செய்வதற்கு விரும்பும் விருப்பத்தினையுமுடைய யானைகள்; பல நல்குவன் - பலவற்றை வழங்குவ னாதலால்; செல்வாயாக என்று

மெல்லியல் மகளிர் இழை யணிந்து நலஞ் சிறப்ப, பாணர் பூ மலைய, ஏவ விளையர் வியன் களம் வாழ்த்த, மைந்தினையும் புகற்சியினைமுடைய யானை பல நல்குவன்; செல்லாய் என இயைக்க. மலரணிந்த வேங்கை மரத்தின் எம் மருங்கும் பைந்தழையும் பூவும் பொலிந்து தோன்றும் தோற்றம், தலை, காது, மூக்கு, கழுத்து, மார்பு, தோள், கை, இடை, கால் ஆகிய எம்மருங்கும் இழை யணிந்து விளங்கும் மகளிர் போல விருத்தலின், “மலர்ந்த வேங்கையின் வயங்கிழை யணிந்து மெல்லியல் மகளிர் எழினலஞ் சிறப்ப” வென்றார். மலர்ந்த வேங்கைக்கண் ணிருந்த தோகையைக் கண்ட சான்றோர், “எரிமருள் வேங்கை யிருந்த தோகை, இழையணி மடந்தையிற் றோன்றும்” (ஐங். 294) என்பது காண்க. அரசன் புகழ் பாடிய விரலி இழை பெறுதலும், பாணன் பொற்பு பெறுத லும் மரபு; இதனை, “வயவேந்தன் மறம்பாடிய பாடினி யும்மே, எருடைய விழுக் கழஞ்சிற், சீருடைய விழைபெற் றிசினே,.....பாண்மக னும்மே, ஒள்ளழல் புரிந்த, வெள்ளி நாராற் பூப்பெற் றிசினே” (புறம். 11) என்றும், “வேந்துவிடு தொழிலொடு சென்றன்ன் வந்துநின், பாடினி மாலை யணிய, வாடாத் தாமரை சூட்டுவ னினக்கே” (புறம். 319) என்றும் வருவனவற்றா லறிக. இளையராவார், பாண் தொழிற்குரிய கல்வி நிரம்பக் கல்லாது ஏவின செய்தொழுகும் இளைஞர். இவர் வேந்தனது களம் பாடுதலால் கள் பெற்றன ரென்பார், “இளையர் இன்களி வழாஅ மென்சொல் அமர்ந்து வியன்களம் வாழ்த்த” என்றார். இனிப் புண்ட கள்ளை யுண்டலால் எய்தும் களிப்பு மிகாமையின், பாடுவன பிழையுறாவாறு எளிய பாட்டுக்களைப் பாடுகின்ற ரென்றற்கு, “இன்களி வழாஅ மென்சொல் லமர்ந்து” என்றும், இளமையின் பயன் நகையு முவகையுமே யாதலின், “நெஞ்சுமலி யுவகைய” ரென்றும் கூறினார். இளமைக்கண் பயின்ற எளிய சொற்களாலாகிய பாட்டுக்களை, “மென் சொல்” என்றார். பெரும்படை யுடையனாதலால், அது நின்று போருடற் றும் களம், “வியன் களம்” எனப்பட்டது. தலைமை சான்ற பாணன் தாமரையும், விறலி இழைகளும் பெறுவ ரெனவே, இளையர் அவர்தம் தகுதிக் கேற்ப, உரியன பெற்றா ரென வறிக. தலைவன் தாமரை பெறு தலை, “தலைவன் தாமரை மலைய விறலியர், சீர்கெழு சிறப்பின் விளங்கிழை யணிய” (மலைபடு. 569-70) என்பதனா லறிக. இது விறலியாற்றுப் படை யாதலின், விறலியரை முற்படக் கூறினார்; அவர் பாடி யாடற் கேற்பக் குரலும் சீரும் புணர்த்தலின், பாணரை அவர் பின் கூறினார். “இழை பெற்ற பாடினிக்குக் குரல் புணர்சீர்க் கொளைவல்

பாண்மக னும்மே, எனவாங்கு, ஒள்ளழல் புரிந்த தாமரை, வெள்ளி நாராற்பூப்பெற்றிசினே” (புறம். ௧௧) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

காட்டிலே தோன்றிப் பரந்துயர்ந்து நின்று, நாட்டவர் இருந்து காண விளங்கும் தீயினை, “காடுதலைக் கொண்ட நாடுகாண் அவிர் சுடர்” என்றார். சுட ரென்றது ஈண்டு ஆகுபெயராய்த் தீக் காயிற்று. காடுதலைக் கொண்ட சுடர், நாடுகாண் அவிர்சுடர் என இயையும். காட்டிற் பிறந்து பரந்து உயர்ந்து நின்று விளங்குந் தீ, நாட்டவர் தம்மிடத்தே யிருந்து காணுமாறு தன் விளங்குகின்ற சுடரால் காட்டி நிற்கும் சிறப்பினை “நாடுகா ணவிர் சுடர்” எனச் சுருங்க வோதி விளக்கிய நலத்தினால், இப்பாட்டும் இத் தொடராற் பெயர் பெறுவதாயிற்று. இனிப் பழைய வுரைகாரர், “நாடுகா ணவிர்சுட ரென்றது, நாடெல்லாம் நின்று காணும் படி நின் றெரிகின்ற விளங்கின சுடர் என்றவா” றென்றும், “இச் சிறப் பாணே யிதற்கு நாடுகா ணவிர்சுட ரெனப் பெயராயிற்” ரென்றும் கூறுவர். நாடுகா ணவிர்சுடராகிய காட்டுத்தீப் போலும் சினம் என்றற்கு “அவிர் சுடர் அழல்” என்றார். அழல், இலக்கணையால் சினத்துக் காயிற்று. காட்டுத்தீ சுடர்விட்டவிர்வது போல, யானையின் சினத் தீ” “ஒண்பொறி பிசர்” நிற்கு மெனக் கொள்க. ஈண்டுச் சினமின்றாக, பாகரது தோட்டி வழிநின்றியங்கும் யானை யெடுக்குந் துகள் ஒண் பொறியாய்ப் பிசிரநின்ற தென்பார், “தோட்டி நீவாது தொடிசேர்பு நின்று, ஒண்பொறி பிசிர” என்றார். தொடி, யானைக்கோட்டிற்கு வலி மிகுமாறு இடையே செறிக்கப்படும் பூண்; நுனியிற் செருகப்படும் கிம்புரி யன்று. தோட்டி நீவாதே தொடிசேர்பு நின்றதாயினும் ஒண் பொறி பிசிர இயங்குதலால் கடுஞ்சினமுடையது போலும் என அதனைப் பரிசிலாகப் பெறும் பாணர் அஞ்சாமைப்பொருட்டு, சினத்தின் இயல்பை, “நாடுகா ணவிர்சுடர் அழல்” என விளக்கி, அச்சினமின்றிப் பாகர் ஏவல் வழி யொழுகும் இயல்பிற் றென்றற்கு, “அழல் விடுபு, பாகர் ஏவலின் மரீஇய” தென்றும், சினமுற்றவழியும் பாகர் ஏவலின் மரீஇயதனால், சினத்தைச் செயற்படுத்தும் வலி குறைந்தது போலும் என அயிராமைப் பொருட்டு, ‘மரீஇய மைந்தின்” என்றும் கூறினார். பாகரேவலின், மரீஇய மைந்தின் யானை, தொழில் புகல் யானை யென இயையும். இனிப் பழையவுரைகாரர், “சுடரழ லென்றதனைச் சுடர்போலும் அழ வென வுவமத் தொகையாக்கி, அழலை அந்த யானையின் சீற்றத்தீ யாக்குக” வென்றும், “மரீஇய வென்றது, அவ்வா றழல் விட்டும் பாக ரேவலொடு மரீஇய வென்றவா” றென்றும் கூறுவர். தோட்டி நீவுதற்கேற்ற சின முண்டாகியவழியும் அச்சினத்துவழி யோடாது அடக்குவதும், மரீஇய நெறிவழிப் பிறழா தொழுகுதலும் வன்மையின் நற்பயனாதலின், “மரீஇய மைந்” தென்றார். மருவுதற் கேதுவாகிய மைந்து ஏதுப்பெயராய் மரீஇய வென்னும் பெயரெச்சத்தை முடித்து நின்றது. பாணர் பெறும் பரிசிலாகிய யானை மறம் புகல் யானையாயின் பயனின் றாதலால், பல தொழிலும் பயின்ற யானை யென்றும், மறத் தொழிலினும் பிற தொழில் களை விரும்புவதென்றும் தோன்ற, “தொழில் புகல் யானை” யென்றார். புகல், ஈண்டு முதனிலைத் தொழிற்பெயராய், மைந்தினையும், புகலினையு முடைய யானை யென இயைய நின்றது. இனிப் புகல் யானையைப் புகலும் யானையாக்க்கொண்டு வினைத்தொகை யாக்கலு மொன்று; அல்லதூஉம், பல தொழிலும் பயின்ற தென எல்லாராலும் விரும்பிப் பாராட்டப்படும் யானை யென்றுமாம்; பிறரும் “தொழில் நவில் யானை” (பதிற்.84) என்ப; அதற்குப் பழையவுரைகாரர், “போர்க்குரிய யானை யென்று எல்லாராலும் சொல்லப்படுகின்ற யானை” யெனப் பொருள் கூறுவர். செல்லாய், செய்யா யென்னும் முன்னிலை

வினைமுற்று. (தொல். சொல். எச்ச. 54); எதிர்மறைப் பொருளாகாது செல்லென் னும் பொருள்பட வந்தது. ஓ, அசைநிலை. தோட்டி நீவாது தொடி சேர்பு நின்றே தம்மால் எழுப்பப்படும் துகள் ஒண்பொறி பிசிர, அது கண்டு, அவிர் சுடர் அழல் விடுபு, பாகர் ஏவலின் மரீஇய மைந்தினையும் தொழில் புகற்சியினையுமுடைய யானை பல நல்குவன் என இயையும்.

இதுகாறும் கூறியது, நார்முடிச் சேரல், நீரிமிழ் சிலம்பின் நேரி யோன்; சில்வளை விறலி, நீ செல்லின், அவன் வயங்கிழை யணிந்து மகளிர் நலஞ் சிறப்ப, பாணர் பைம்பூ மலைய, இளையர் உவகையராய், வியன் களம் வாழ்த்த, மைந்தினையும் தொழில் புகற்சியினையுமுடைய பல நல்குவன்; ஆதலால் செல்லாய் என்பதாம். பழையவுரைகாரர், “சேரல், தான், நேரியோன், இளையர் களம் வாழ்த்த, மகளிர் மலர்ந்த வேங்கையின் இழை யணிந்து நலஞ் சிறப்ப, பாணர் பூமலைய, யானையைப் பல நல்குவன்; ஆனபின்பு, விறலி, நீ செல்லாயோ எனக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க” என்பர்.

“இதனாற் சொல்லியது, அவன் கொடைச்சிறப்புக் கூறியவா றாயிற்று.”

நான்காம் பத்து மூலமும் உரையும் முற்றும்

ஆசிரியர் பரணர் பாடிய "ஐந்தாம் பத்து"

பதிகம்

வடவ ருட்கும் வான்றோய் வெல்கொடிக்
 குடவர் கோமா னெடுஞ்சேர லாதற்குச்
 சோழன் மணக் கிள்ளி யீன்றமகன்
 கடவுட் பத்தினிக் கற்கோள் வேண்டிக்
 கானவில் கானங் கணையிற் போகி 5
 ஆரிய வண்ணலை வீட்டிப் பேரிசை
 இன்ப லருவிக் கங்கை மண்ணி
 இனந்தெரி பல்லான் கன்றொடு கொண்டு
 மாறா வல்வி லிடும்பிற் புறத்திறுத்
 துறுபுலி யன்ன வயவர் வீழ்ச் 10
 சிறுகுர னெய்தல் வியலார் நூறி
 அக்கரை நண்ணிக் கொடுகூ ரெறிந்து
 பழையன் காக்குங் கடுஞ்சினை வேம்பின்
 முழாரை(1) முழுமுத றுமியப் பண்ணி
 வாலிழை கழிந்த நறும்பல் பெண்டிர் 15
 பல்லிருங் கூந்தன் முரற்சியாற்
 குஞ்சர வொழுகை பூட்டி வெந்திறல்
 ஆராச் செருவிற் சோழர்குடிக் குரியோர்
 ஒன்பதின்மர் வீழ வாயிற்புறத் திறுத்து
 நிலைச்செருவினாற் றலையறுத்துக்

கெடலருந் தானை யொடு

21

1 'முரரை முழுமுதல்' என்ற பாடம் அச்சுப் பிரதியிற் காணப் படுகிறது.

கடல் பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவனைக் கரணமைந்த காசறு செய்யுட் பரணர் பாடினார் பத்துப் பாட்டு.

அவைதாம் சுடர்வீ வேங்கை, தசம்பு துளங்கிருக்கை, ஏறாவேணி, நோய்தபு நோன்றொடை, ஊன்றுவை யடிசில், கரைவாய்ப் பருதி, நண்ணுதல் விறலியர், பேரெழில் வாழ்க்கை, செங்கை மறவர், வெருவரு புணற்றார். இவை பாட்டின் பதிகம்.

பாடிப் பெற்ற பரிசில்: உம்பற் காட்டு வாரியையும் தன் மகன் குட்டுவன் சேரலையும் கொடுத்தான் அக் கோ.

கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவன் ஐம்பத்தையாண்டு வீற்றிருந்தான்.

5.1.சுடர்வீ வேங்கை

41

புணர்புரி நரம்பின் தீந்தொடை பழுனிய
வணரமை நல்யா ழிளையர் பொறுப்பப்
பண்ணமை முழவும் பதலையும் பிறவும்
(1)கண்ணறுத் தியற்றிய தூம்பொடு சுருக்கிக்
காவிற்(2)றகைத்த துறைகூடு கலப்பையர் 5
கைவ லிளையர் கடவுட் பழிச்ச
மறப்புலிக் குழுஉக்குரல் செத்து வயக்களிறு
வரைசேர் பெழுந்த சுடர்வீ வேங்கைப்
பூவுடைப் பெருஞ்சினை வாங்கிப் பிளந்துதன்
மாயிருஞ் சென்னி யணிபெற மிலைச்சிச் 10
சேள ருற்ற செல்படை மறவர்
தண்டுடை வலத்தர் போரெதிர்ந் தாங்கு
வழையமல் வியன்காடு சிலம்பப் பிளிறும்
மழைபெயல் மாறிய கழைதிரங் கத்தம்
ஒன்றிரண் டலபல(3) கழிந்து திண்டேர் 15
வசையி னெடுந்தகை காண்குவந் திசினே
தாவ லுய்யுமோ மற்றே தாவாது
வஞ்சின முடித்த வொன்றுமொழி மறவர்
முரசுடைப் பெருஞ்சமத் தரசுபடக் கடந்து
வெவ்வ ரோச்சம் பெருகத் தெவ்வர் 20
மிளகெறி யுலக்கையி னிருந்தலை யிடித்து
வைகார்ப் பெழுந்த மைபடு பரப்பின்
எடுத்தே றேய கடிப்புடை வியன்கண்
வலம்படு சீர்த்தி யொருங்குட னியைந்து

காலுளைக் கடும்பிசி ருடைய வாலுளைக்
கடும்பரிப் புரவி யூர்ந்தநின்
படுந்திரைப் பனிக்கட லுழந்த (4) தாளே.

25

1 கண்ணுறுத்து- பாடம். 2 தசைத்த - பாடம்.
3 கடந்து- பாடம். 4 நாளே - பாடம்.

துறை: காட்சி வாழ்த்து.
வண்ணம்: ஒழுகுவண்ணம்.
தூக்கு: செந்தூக்கு.
பெயர்: சுடர்வீ வேங்கை

1-2. புணர்புரி.....பொறுப்ப

உரை: புணர்புரி நரம்பின் – இசை புணர்த்தற்கு முறுக்கிய நரம்பிடை யெழும்; தீந் தொடை பழுனிய – இனிய இசையைச் செய்வதாகிய; வணர் அமை நல் யாழ் – வளை வமைந்த கோட் டினையுடைய நல்ல யாழை; இளையர் பொறுப்ப – ஏவலிளையர் சுமந்துவர எ-று.

யாழிற் புணர்த்து இசை யெழுப்புதற்காக முறுக்கிய நரம்பாதலின் “புணர்புரி நரம்பு” என்றார். இனிப் புணர்தல் மத்தளத்தின் தாளத் தோடு பொருந்துத லென்றுமாம். தீந்தொடை, இன்னிசை; “தீந் தொடைச் செவ்வழிப் பாலை” (சிலப். கானல்.) என்று அடிகளும் கூறுதல் காண்க. வணர், யாழ்க்கோட்டின் வளைவு; “வணர் கோட்டுச் சீறியாழ்” (புற. 155) என வருதல் காண்க. நல் யாழ், பேரியாழும். இளையர், பாண் மகளிரும், இசை பயிலும் இள மாணாக்கருமாம்.

3-6. பண்ணமை.....பழிச்ச

உரை: பண்ணமை முழவும் – பண்ணோடு பொருந்துமா றமைந்த முழாவும்; பதலையும் – ஒருகண் மாக் கிணையும்; பிறவும் – பிற இசைக் கருவிகளும்; கண்ணறுத் தியற்றிய தூம்பொடு – மூங்கிற் கணுவை யிடைவிட் டறுத்துச் செய்யப்படும் பெரு வங்கியம் என்னும் வாச்சியத்தோடு; சுருக்கி – ஒருங்கே சேர்த்து; தகைத்த காவில் – ஒருபுறத்தே கட்டின காவடியின் மறுபக் கத்தே; துறை கூடு கலப்பையர் – பாடற்றுறைக்கு வேண்டிய கருவி யெல்லாம் கூடின மூடையைச் சுமந்தவராய்; கைவல் இளையர் கடவுள் பழிச்ச – இசைத்துறையில் வல்ல இளையவர்கள் தாம் செல்லும் வழியில் தீங்கு வாராமை குறித்துக் கடவுளைப் பரவி வர எ-று.

பண், இசைச் சுருதி; பண்ணுதலுமாம். கண்ணறுத் தியற்றிய பெருவங்கியம் களிற்றினது கைபோலும் வடிவை யுடையதாதல்பற்றி களிற்றுயிர்த் தூம்பு என்றும் வழங்கும். “கண்ணிடை விடுத்த களிற் றுயிர்த் தூம்பின்” (மலைபடு. 6) என்றும், “கண்விடு தூம்பிற் களிற்றுயிர் தொடுமின்” (புறம். 152) என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. தகைத்த காவில் என மாறுக. தூம்பொடு சுருக்கி ஒருபக்கத்தே தகைத்த காவடியின் மறுபக்கத்தே கட்டிய கலப்பை யென்றார். பிறவும் என்றதனால், எல்லரி, ஆருளி முதலியனவும் கொள்க. துறைகூடு கலப் பையர் என்றதற்குக் காவடியின்

மறுதலைத் துறை சமமாய் நிற்குமாறு எடை கூடிய கலப்பையர் எனினுமாம். “தலைப்புணர்த் தசைத்த பஹொகைக் கலப்பையர்” (அகம். 301) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. ஈண்டுத் துறை கூடுதல் இசைக்கலங்கட்குக் கொள்ளப்பட்ட டிருத்தலையறிக. பாடற்றுறை, “வலிவு மெலிவு சம்மென்னும் மூன்று தானத்திலும் ஒவ்வொன்றில் ஏழு தானம் முடித்துப் பாடும் இருபத் தொரு பாடற்றுறை” யென்ப. “மூவேழ் துறையு முறையுளிக் கழிப்பி” (புறம். 152) என்னு சான்றோர் கூறுதல் காண்க. காடுகளின் வழியே செல்லுமிடத்துக் கள்வராலும் விலங்குகளாலும் பிற தெய்வங்களாலும் தீங்கு வாராது காத்தற்குக் கடவுளைப் பாடிப் பரவுவது இப் பாணர் முதலாயினார்க்கு இயல்பாதலால், “கடவுட் பழிச்ச” வென்றார்; “இலை யின் மராத்த வெவ்வந் தாங்கி, வலைவலந் தன்ன மென்னிழல் மருங்கின், காடுறை கடவுட் கடன்கழிப் பியபின்றை” (பொருந. 50-3) என்று பிற சான்றோரும் கூறுவது காண்க. மதுரை நோக்கிச் செல்லலுற்ற கோவலன் கண்ணகி யென்ற இருவருடன் வந்த கவுந்தி யடிகளும் துணையாகப் புறப்பட்டுச் சென்றவிடத்து, “மொழிப்பொருள் தெய்வம் வழித் துணையாகெனப், பழிப்பருஞ் சிறப்பின் வழிப்படர் புரிந்தோர்” (சிலப். 10: 100-1) என்று அடிகள் கூறுமாற்றானும் இவ் வழக்க முணரப்படும்.

இனிப் பழையவுரைகாரர், துறை கூடு கலப்பை யென்றற்கு, “ஆடற் றுரைக்கு வேண்டுவன வெல்லாம் கூடின முட்டு” என்பர். எனவே, இப் பாட்டுக் கூத்தர் தலைவன் கூறும் கூற்றென்பது அவர் கருத்தாதல் பெற்றாம். அதுவும் பொருந்துமாறு, “தூம்பும் குழலும் தட்டையும் எல்லரியும் பதலையும் பிறவும், “கார்கோட் பலவின் காய்த்துணர் கடுப்ப, நேர்சீர் சுருக்கிக் காய கலப்பையர்” (மலைபடு. 6-13) என வரும் கூத்தராற்றுப் படையால் அறிக.

7-13. வயக்களிறு.....பிளிறும்

உரை: வயக் களிறு – வலி மிக்க களிற்றியானை; வரை சேர்பு எழுந்த சுடர்வீ வேங்கை – மலைப்பக்கத்தே சேர வளர்ந்து நின்ற ஒளி பொருந்திய பூக்களையுடைய வேங்கை மரத்தை; மறப் புலிக் குழுஉக் குரல்செத்து – மறம் பொருந்திய புலியின் குழுமிய மயிர்த் தோற்றமாகக் கருதிச் சினங்கொண்டு; பூவுடைப் பெருஞ் சினை வாங்கிப் பிளந்து – பூக்கள் பொருந்திய பெரிய வேங்கைக் கிளையை வளைத்து ஈர்த்துப் பிளந்து; தன் மா இருஞ் சென்னி அணிபெற மிலைச்சி – தனது பெரிய கரிய தலையில் அழகுண்டாக அணிந்துகொண்டு; சேளர் உற்ற செல் படை மறவர் – பலராய்த் திரளுதலையுற்ற பகைமேற் சேறலையுடைய படை வீரர்; தண்டுடை வலத்தார் – வலக்கையில் தண்டேந்திச் சென்று; போர் எதிர்ந் தாங்கு - போரிடத்தே பகைவர் எதிர் நின்று ஆரவாரித்தாற் போல; வழை யமல் வியன் காடு சிலம்பப் பிளிறும் - சுர புன்னை கள நிறைந்த காட்டகம் எதிரொலிக்குமாறு பிளிறும் எ - று.

கரும் பாறைகள் செறிந்த மலையின் பக்கத்தே பெரியதொரு பாறை யைச் சேரநின்ற வேங்கை மரத்தின் பூ நிறைந்த தோற்றம், புலியின் மேனியிற் காணப்படும் தோற்றத்தைக் காட்டி, யானையை நடுங்குவித்த தாக, நடுங்கிய அவ் யானை சினம் மிகுந்து தன்னை வறிதே நடுங்குவித்த தற்குத் தண்டமாக, அவ் வேங்கையின் பூவுடைப் பெருஞ்சினையை வாங்கிப் பிளந்து சினந் தணிவதாயிற் றென்பதாம். வய, வலி, புதுப்பி,

வென்றற்குச் சுடர்வீ யென்றார். பூக்களின் நிறமும் ஒளியுமே புலியின் மேனி நிறமும் ஒளியும் காட்டி யானையின் உள்ளத்தில் அச்சமும் நடுக்க மும் எழுப்பின வாதலின் “சுடர்வீ வேங்கை” யென்றும், “மறப்புலிக் குழுஉக் குரல்” என்றும் கூறினார். நிறமும் ஒளியும் புலியின் மேனி மயிர்பால் காணப்படுதலால், அதனைக் “குழுஉக் குரல்” என்றார். குரல், மயிர்; “கொடியியல் நல்லார் குரல்” (கலி மரு.23) என்பது காண்க. “வயக்களிறு” என்ற குறிப்பால், முன்பொருகால் இச் களிறு புலியொடு பொருது வெற்றிபெற்ற தென்றறியலாம். வேங்கைப் பூக்கட் குப் பின்னே மலைப்பக்கத்துத் துறுகல் நின்று வேங்கையின் தோற்றத் தைத் தோற்றுவித்த தென்பது “வரைசேர் பெழுந்த சுடர்வீ வேங்கை” யென்பதனாற் பெறுதும். “வேங்கை வீயுகு துறுகல் இரும்புலிக் குருளை யின் தோன்றும்” (குறுந். 47) என்றும், “அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை மாத்தகட் டொள்வீ தாய துறுகல், இரும்புலி வரிப்புறம் கடுக்கும்” (புற. 202) என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. அக் களிற்றின் சினமிகுதி தோன்ற, “வாங்கிப் பிளந்து” என்றார். பிளந்த வேங்கைச் சினையைச் சென்னியிற் கொண்டு செல்லும் அக் களிறு தண் டேந்திச் செல்லும் போர் மறவரை நினைப்பித்தலின், “செல்படை மறவர் தண்டுடை வலத்தர் போரெதிர்ந் தாங்கு” என்றார். செல்படை யென்று கொண்டு இடிபோல மின்னிப் புடைக்கும் படை யென்றும் கூறுவர். *சேஎர், திரட்சி. களிறு பிளிறும் என்றதற்கு ஏற்ப உவமைக்கண் ஆரவாரித்தல் பெற்றாம். “உறுபுலி யுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக், கறுவுகொண் டதன்முதல் குத்திய மதயானை” (கலி.38) எனப் பிறரும்

கூறுதல் காண்க.

“களிறு தன் சினத்தாற் செய்த செயலுக்கெல்லாம் வேங்கை காரணமாய் நின்றமையான், இதற்குச் சுடர்வீ வேங்கை என்று பெய ராயிற்” நென்பர் பழையவுரைகாரர். “கைவல் லிளையர் கடவுட் பழிச்ச” அவர் குரலோசையைப் புலிக்குழுவின் குரலாகக் கருதி யானை வேங்கை யைச் சிதைக்கலுற்ற தென்பாரு முளர்.

களிறு, குரல் செத்து, வேங்கைப் பூவுடைப் பெருஞ்சினை பிளந்து, சென்னி மிலைச்சி, மறவர் போரெதிர்ந் தாங்குப் பிளிறும் அத்தம் (14) என இயையும்.

14-16. மழைபெயல்.....காண்குவந் திசினே

உரை: மழை பெயல் மாறிய - மழை பெய்தல் நீங்கின தால்; கழை திரங்கு அத்தம் - மூங்கில்கள் பசையற் றுலர்ந்து போன வழிகள்; ஒன்று இரண்டு அல பல கழிந்து - ஒன்று இரண் டன்றிப் பலவற்றைக் கடந்து; திண் தேர் - திண்ணிய தேர்களையுடைய; வசை யில் நெடுந்தகை - குற்றமில்லாத நெடுந் தகையாகிய நின்னை; காண்கு வந்திசின் - காண்டற்கு வந்தேன் எ - று.

மழை யின்மையால் மூங்கில்கள் பசையற்றுலர்ந்தவழி அவை காற்றால் தம்மில் இழைந்து தீப்பற்றி யெரிவதால், வழிகள் செல்லற் கரியவாதல் பற்றி, அருவழிகளை இவ்வாறு கூறினார். “கழைகாய்ந் துலறிய வறங்கூர் நீளிடை” (புறம். 370) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. வந்திசின், இசின் தன்மைக்கண் வந்தது; இஃது “ஏனை யிடத் தொடுந் தருநிலை யுடைய வென்மனார் புலவர்” என்பதனா லமைந்தது. “கண்ணும்

படுமோ வென்றிசின் யானே” (நற்.61) எனப் பிறரும் தன்மைக்கண் வழங்குதல் காண்க. நெடுந்தகையை விளி யாக்கினு மமையும்.

17-27. தாவல்.....தாளே

உரை: வஞ்சினம் தாவாது முடித்த ஒன்று மொழி மறவர் - தாம் கூறிய வஞ்சினம் தப்பாது முடித்த வாய்மையினை யுடைய வீரர்; முரசுடைப் பெருஞ் சமத்து - முரசு முழங்குதலை யுடைய பெரிய போரின்கண்; அரசு படக் கடந்து - எதிர்த்த வேந்தர் பட்டழியுமாறு வஞ்சியாது பொருது; வெவ்வர் ஓச்சம் பெருக - நட்பரசருடைய ஆக்கம் பெருகவும்; தெவ்வர் இருந் தலை - பகையரசருடைய பெரிய தலைகளை; உலக்கை எறி மிளகின் இடித்து - உலக்கையால் இடிக்கப்பட்ட மிளகு போலத் தாம் எந்திய தோமரத்தால் இடித்து அழிக்கவும்; வைகு ஆர்ப்பு எழுந்த மைபடு பரப்பின் - இடையறாத முழக்க முண்டாகிய கரிய நிறத்தை யுடைய கடல் போல; எடுத்த தேறு ஏய கடிப்புடை வியன்கண் - எடுத்த தெறிதலைத் தெரிவிக்கும் குறுந்தடியால் முழக்கபடுகின்ற அகன்ற கண்ணையுடைய முரசு; வலம்படு சீர்த்தி-வெற்றியாலுண்டாகிய மிக்க புகழோடு; ஒருங்குடன் இயைந்து - ஒருங்கே கூடி முழங்க; வால் உளைக்கடும் பரிப் புரவி யூர்ந்த - வெள்ளிய தலையாட்ட மணிந்த விரைந்த செலவினையுடைய குதிரையை யூர்ந்த நின்னுடைய; படும் திரைப் பனிக் கடல் கால் உளைக்கடும் பிசிருடைய உழந்த நின் தாள் - ஒலிக்கின்ற அலைகளை யுடைய குளிர்ந்த கடலிற் சென்று அவ் வலைகள் காற்றால் உளைந்து சிறு சிறு கடிய திவலைகளாக உடையுமாறு போருடற்றிய தாள் கள்; தாவல் உய்யுமோ- வருந்துதலின்றும் நீங்குமோ, (வருந்தா தொழியுமோ) சொல்வாயாக எ-று.

வஞ்சினமாவது "யான் இன்னது செய்யேனாயின் இன்ன குற்ற முடையே னாகுக" என்பது போலும் நெடுமொழியாற் சூளுறவு செய்வது; "இன்னது பிழைப்பின் இதுவாகிய ரெனத், துன்னருஞ் சிறப்பின் வஞ் சினம்" (பொ.79) என்று ஆசிரியர் கூறுவதும், "இன்றினிது நுகர்ந்தன மாயின் நாளை. மண்புனை யிஞ்சி மதில்கடந்தல்லது, உண்குவ மல்லேம் புகா" (பதிற். 58) என்றும், "சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந் தரை ஒருங்ககப் படை னாயின் பொருந்திய, என்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது, கொடியன்எம் மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக், குடிபழி தூற்றும் கோலே னாகுகபுலவர் பாடாது வரைக என் நிலவரை" (புறம்-72) என்றும், "முறைதிரிந்து மெலிகோல் செய்தே னாகுக" (புறம்.71) என்றும், "காதல் கொள்ளாப், பல்லிருங் கூந்தல் மகளிர் ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைகவென் தாரே"(புறம்.73) என்றும் சான்றோர் கூறுவதும் வஞ்சினத்துக்கு இலக்கணமும் இலக்கியங்களு மாம். வஞ்சினம் தப்ப வரின் உயிர் துறப்பரே யன்றி, வீரர் அச் சொல்லைத் தவறா ராதலின், அவரை, "ஒன்று மொழி மறவர்" என்றார்; இனி, தமக்குத் தலைவராயினார் ஏற்கும் மேற்கோளே தமக்கும் உரித் தாகக் கொண்டு அவர் வழி யொன்றி யொழுகும் இயல்புபற்றி, ஒன்று மொழி மறவர் எனச் சிறப்பித்தா ரென்றுமாம். அரசர் போரிடைச் செய்யும் வஞ்சினம் பகைவரைப் புறங்காண்டலும், அவர் திருநாடு கைப் பற்றிக்கோடலும் கருதி நின்றல்பற்றி, "வஞ்சினம் முடித்தல்- மாற்றார் மண்டலங்களைக் கொண்டு முடித்தல்" என்று பழையவுரைகாரர் கூறுவர். பெரும்போர் நிகழுமிடத்து வீரர்க்கு மறம் கிளர்ந்தெழுவது குறித்து முரசு முழக்குபவாதலின், "முரசுடைப் பெருஞ் சமத்து"

என்றார். "முரசுடைப் பெருஞ்சமம் ததைய வார்ப்பெழ, அரைசுபடக் கெடுக்கும் ஆற்றல்"(பதிற்.34) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.

நன்மை நன்னர் என வருதல் போல, வெம்மை வெவ்வர் என்று வந்தது என்பார், பழையவுரைகாரர், "வெம்மை யென்னும் பண்பிற்கு வெவ்வ ரென்பதும் ஓர் வாய்பாடு" என்பர். எனவே, போர்க்குரிய மறத்தீயின் வெம்மை மிக என்பது அவர் கருத்தாதலை யறிக. வேண்டற் பொருட்டாய வெம்மை யென்னும் பண்படியாகப் பிறந்த இவ் வெவ்வ ரென்னும் பெயர், வெய்யர் என வரற்பாலது எதுகை நோக்கி வெவ்வ ரென வந்தது என்று கோடல் சீரிது. "யாயும் நனி வெய்யன்" (குறுந். 51) "நீயும் வெய்யை" (அகம்.112) என்றும் வருதல் காண்க. வெவ்வர், வேண்டியவர் என்னும் பொருட்டாய் ஈண்டு நட்பரசர்மேற்று. தெவ்வர் இருந்தலைக்கு மிளகு உவமம். தெவ்வர் இருந்தலை உலக்கை யெறி மிளகின் இடித்து என மாறிக் கூட்டுக. உவமத்துக் கேற்பப் பொருளிடத்துத் தோமரம் வருவிக்கப்பட்டது. "தோமர வலத்தர்" (பதிற்.54) என்றும், "தண்டுடை வலத்தர்" என்றும், (பதிற்.41) என்றும் வீரர் கூறப்படுதல் காண்க.

மைபடு பரப்புப் போல, கடிப்புடை வியன்கண், சீர்த்தியுடன் இயைந்து முழங்க என இயையும். வியன்கண், ஆகுபெயரால் முரசுக் காயிற்று. சீர்த்தியுடன் ஒருங்கியைந்து முழங்க எனவே, இது வெற்றி முரசு என்றவாறாம். இயைய வென்பது இயைந்தெனத் திரிந்து நின்றது. கடலகத்தே செல்லும் கலங்களைத் தாக்கித் தீங்கு செய்து திரிந்த பகைவர்களை அக் கடலகத்தே சென்று வேற்படையா லெறிந்து வென்றழித்தா னாதலின், "பனிக்கட லுழந்த தான்" என்றார்; பிறாண்டும் "கடலொடுமுந்த பனித் துறைப் பரதவ" (பதிற். 48) என்பர். கடல் காலுளைக் கடும்பிசிருடைய உழந்த தாளென இயைக்க.

இதனாற் கூறியது, மைபடு பரப்புப் போல எடுத்தேறு ஏவிய வியன் கண்ணையுடைய முரசு சேர்த்தியுடன் ஒருங்கு இயைந்து முழங்க, அவ் வெடுத்தேறு முழக்கங் கேட்ட ஒன்றுமொழி மறவர், பெருஞ் சமத்து அரசுபடக் கடந்து, வெவ்வர் ஒச்சம் பெருகவும், தெவ்வர் இருந்தலை யிடித்து அழிக்கவும், புரவி யூர்ந்த நின்னுடைய பனிக் கடல் பிசிருடைய உழந்த தாள் தாவல் உய்யுமோ உரைப்பாய் என்றவாறாயிற்று. எடுத்தேறு, முன்னெறிப் படையினை யெறிதல். முன்னேறியும் பக்கங்களில் ஒதுங்கியும் போருடற்ற வேண்டுகலின், அவற்றைப் படைவீரர் அனை வரும் ஒருமுகமாகச் செய்வது குறித்துத் தானைத் தலைவர் பணிக்கும் உரை அவ் வீரர் செவியிற் படாமையின், அதனை முரசு முழக்கால் அறிவிக்கும் இயல்பை, "எடுத்தே றேய கடிப்புடை வியன்கண்" என்றும், அம் முழக்கின் குறிப்பு வழி யொழுகி வெற்றி பெறுதலால், வெற்றி முழக்கும் உட னெழுதலின், "வியன்கண் வலம்படு சீர்த்தி ஒருங்குட னியைந்து" என்றும் கூறினார். எடுத்தேறி யெறியும் குறிப்பு, முரசினை முழக்கும் கடிப்பினால் தெரிவிக்கப்படுவது பற்றி, "எடுத்தே றேய கடிப்பு" எனக் கடிப்பின்மே லேற்றினார்; "எடுத்தே றேய கடிப்புடை யதிரும்" (பதிற். 84) எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க. கடிப்பு, முரசுறையும் குறுந்தடி.

ஆர்ப்பு இடையறாமை பற்றி, "வைகார்ப்பு" என்றார்; "வைகு புனல்" (அகம். 116) என்றாற் போல. மை, கருமை. இனிப் பழைய வுரைகாரர், "வை கார்ப்பு, ஒருகாலும் இடையறாது தங்கின ஆரவாரம்" என்றும், "மைபடு பரப்பு, கடற்பரப்பு" என்றும்

“காலுளை யென்றது, காற்றானே யுளைதலையுடைய வென்றவாறு; உளைதல், விடுபடுதல்” என்றும் கூறுவர்.

வருத்தப் பொருட்டாய தா வென்னும் உரிச்சொல் தாவ லனப் பெயராயிற்று. “தாவ லுய்யுமோ வென்றது, வருத்தத்தினின்று நீங்குமோ என்றவாறு” என்றும், “தாவென்னும் உரிச்சொல் தொழிற் பெயர்ப்பட்டுத் தாவலென நின்றது” என்றும் பழையவுரை கூறும்.

இதுகாறும் கூறியது, வசையில் நெடுந்தகை, இளையர் யாழ் பொறுப்ப, கைவல் இளையர் கலப்பையராய்க் கடவுட் பழிச்ச, அத்தம் ஒன்றிரண்டல, பல கழிந்து நிண்ணைக் காண்கு வந்திசின்; எடுத்தே றேய கடிப்புடை வியன்கண் சீர்த்தியுடன் ஒருங்கியைந்து முழங்க, ஒன்று மொழி மறவர் சமத்தில், அரசுபடக் கடந்து, வெவ்வர் ஒச்சம் பெருகவும், தெவ்வர் இருந்தலை இடித் தமிழ்க்கவும், புரவி யூர்ந்த நின்றுடைய, பனிக் கடல் பிசிருடைய வழந்த தாள் தாவ லுய்யுமோ, கூறுக என முடிக்க.

“இதனாற் சொல்லியது; அவன் வென்றிச் சிறப்புக் கூறியவாறாயிற்று. நின் கடலுழந்த தாள் தாவ லுய்யுமோ வென்றதனாற் காட்சி வாழ்த்தாயிற்று” .

5.2. தசம்பு துளங்கிருக்கை

42

இரும்பனம் புடைய லீகை வான்கழல்
 மீன்றோர் கொட்பிற் பனிக்கய மூழ்கிச்
 சிரல் பெயர்ந்தன்ன நெடுவள் ளூசி
 நெடுவசி பரந்த வடுவாழ் மார்பின்
 5 அம்புசே ருடம்பினர் *நேர்ந்தோ ரல்லது 5
 அன்னோர் பெரும நன்னுதல் கணவ
 அண்ணல் யானை யடுபோர்க் குட்டுவ
 மைந்துடை நல்லமர்க் கடந்து வலந்தரீ இ
 10 இஞ்சிவீ விராய பைந்தார் பூட்டிச்
 சாந்துபுறத் தெறிந்த தசம்புதுளங் கிருக்கைத் 10
 தீஞ்சேறு விளைந்த மணிநிற மட்டம்
 ஓம்பா வீகையின் வண்மகிழ் சுரந்து
 கோடியர் பெருங்கிளை வாழ வாடியல்
 15 உளையவர் கலிமாப் பொழிந்தவை யெண்ணின் 15
 மன்பதை மருள வரசுபடக் கடந்து
 முந்துவினை யெதிர்வரப் பெறுதல் காணியர்
 ஒளிறுநிலை யுயர்மருப் பேந்திய களிறார்ந்து
 மான மைந்தரோடு மன்ன ரேத்தநின்
 20 தேரொடு சுற்ற முலகுடன் மூய 20
 மாயிருந் தெண்கடன் மலிதிரைப் பௌவத்து
 வெண்டலைக் குரூஉப்பிசி ருடையத்
 தண்பல வருஉம் புணரியிற் பலவே.

* சேர்ந்தோ ரல்லதென்றும் பாடம்.

துறை: செந்துறைப் பாடாண் பாட்டு.

வண்ணமும் தூக்கும் அது.

பெயர்: தசம்புதுளங் கிருக்கை.

1-8. இரும்பனம் புடையல்குட்டுவ.

உரை: இரும்பனம் புடையல் - கரிய பனந்தோட்டாலாகிய மாலையும்; ஈகை வான்கழல்- பொன்னாற் செய்த பெரிய வீரக் கழலுமுடையராய்; மீன்தேர் கொட்பின் - மீனைப் பிடிக்கும் சூழ்ச்சியால்; சிரல் பனிக்கயம் மூழ்கிப் பெயர்ந்தன்ன - சிரற் பறவை குளிர்ந்த குளத்துட் பாய்ந்து மூழ்கி மேலே யெழுகின்ற காலத்து அதன் வாயலகை யொப்ப; நெடுவள்ளூசி - மார்பிற் புண்களைத் தைக்கும் காலத்து அப்புண்ணின் குருதியாலே மூழ்கி மறைந்தெழுகின்ற நெடிய வெண்மையான வூசியினாலாகிய; நெடு வசி - நீண்ட தழும்பும்; பரந்த வடுவாழ் மார்பின் - பரந்த வடுவும் பொருந்திய மார்பினையும்; அம்பு சேர் உடம்பினர் நேர்ந்தோர் அல்லது - அம்புகளால் புண்பட்ட வுடம்பினையு முடையராய்ப் பொர வந்தாரோடு தும்பை சூடிப் பொருவதல்லது அன்னரல் லாத பிறருடன்; தும்பை சூடாது மலைந்த மாட்சி - தும்பை சூடாமல் புறக்கணித்துப் போய்ப் போருடற்றும் போர் மாட்சியு முடையராகிய; அன்னோர் பெரும - அத்தகைய தூய சான்றோர்க் குத் தலைவனே; நன்னுதல் கணவ - நல்ல நெற்றியை யுடைய இளங்கோ வேண்மாட்குக் கணவனே; அண்ணல் யானை அடு போர்க் குட்டுவ - பெரிய யானைகளையும் வெல்லுகின்ற போரையு முடைய செங்குட்டுவனே. எ-று.

புடையலும் கழலும் மாட்சியு முடைய அன்னோர் என இயைக்க. வசியும் வடுவும் வாழ்கின்ற மார்பினையும் உடம்பினையு முடையராய் நேர்ந் தோர் என இயையும். புடையல், மாலை, ஈகை, பொன். "ஈகை வான் கழல்"(பதிற்.38) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க "ஈகையங் கழற்கால் இரும்பனம் புடையல்" (புறம். 99) என ஒளவையார் கூறுவர். மீன் பிடிக்கும் சிச்சிலிப் புறவை தன் அலகைக் கீழ் நாட்டிக்கொண்டு நீர்க்குட் பாய்ந்து மூழ்கி மறைந்து அலகை மேனோக்கி நிறுத்தி வெளி யேறுவது, வீரர் மார்பிற் கிழிந்த புண்ணைத் தைக்கும் ஊசிக்கு உவமம். இது வடிவும் தொழில் விரைவும் பற்றியதென்க. வசி, தழும்பு; வடு, புண் ஆறியதனால் உண்டாயது. உடம்பினர், முற்றெச்சம். நேர்ந்தோரல்லது என எதிர்மறை வாய்ப்பாட்டாற் கூறியது, விழுப்புண் பட்டாரோ டன்றிப் பிறரோடு பொரற்கு விரும்பாத மறமிகுதியை யாப்புறுத்தற்கு. தும்பை சூடாத மாட்சி யென்னாது, தும்பை சூடாது மலைந்த மாட்சி யென்றதனால், விழுப்புண் பட்டாரொடு பொருவதன்றிப் பிறர் எதிர்ந்த வழி வீறின்றெனத் தும்பை சூடாது, அவரைப் புறக்கணித் தொதுக்கி, ஒத்தாரொடு பொருத சிறப்புத் தோன்ற, "மலைந்த மாட்சி அன்னோர்" என்றார். அம்பு, ஆகு பெயர்.

இனிப் பழைய வுரைக்காரர், "கயம் மூழ்கிச் சிரல் பெயர்ந்தன்ன நெடு வெள்ளூசி யென்றது, கயத்திலே மூழ்கிச் சிரல் எழுகின்ற காலத்து அதன் வாயலகை யொக்கப் புண்களை இழை கொள்கின்ற காலத்து அப்புண்ணின் உதிரத்திலே மறைந்தெழுகின்ற

வூசி யென்றவாறு” யென்றும், “இனி நெடுவெள்ளூசியை நெட்டை யென்பதோர் கருவி யென்பாருமுள்” ரென்றும், “அம்புசேர் உடம்பினர்ச் சேர்ந்தோரல்லது தும்பை சூடாது மலைந்த மாட்சி யென்றது, அரசன் வீரரில் அம்புசேர் உடம்பினராய்த் தம்மோடு வீரமொத்தாரோ டல்லாது போர் குறித்தார் தம்மோடு தும்பை சூடாமல் மாறுபட்ட மாட்சியையுடையவ ரென்றவா” ரென்றும் கூறுவர். இவ் வாறு கூறற்குக் காரணம், அம்புசே ருடம்பினர்ச் சேர்ந்தோ” ரென்று பாடங் கொண்டதென அறிக. செங்குட்டுவன் மனைவியை இளங்கோ வடிகள் இளங்கோ வேண்மாளென் றாராகலின், நன்னுத லென்றதற்கு இவ் வாறு கூறப்பட்டது, “இளங்கோ வேண்மாளுட னிருந்தருளி” (சிலப். 25: 5) என வருதல் காண்க. அன்னோரென்றது அவ்வியல்பினை யுடைய வீரச் சான்றோர் என்னும் சுட்டு மாத்திரையாய் நின்றது.

9-15. மைந்துடை.....எண்ணின்.

உரை: மைந்துடை நல்லமர் கடந்து - பகைவரது வலி யுடைந்து கெடுதற் கேதுவாகிய நல்ல போரை வஞ்சியாது எதிர் நின்று செய்து; வலம் தரீஇ - வெற்றியைத் தந்து; இஞ்சி வீ விராய பைந்தார் பூட்டி - இஞ்சியும் நறிய போவும் விரவத் தொடுத்த பசிய மாலை யணிந்து; புறத்து சாந்து எறிந்த தசம்பு - புறத்தே சந்தனம் பூசப்பெற்ற கட்டுடங்கள்; துளங்கு இருக்கை - அசை கின்ற இருக்கைகளில் வைத்து; தீஞ்சேறு விளைந்த மணிநிற மட் டம் - அவற்றில் நிறைந்த தீவிய சுவை நிறைந்த நீலமணி போலும் கள்ளினை; ஓம்பா ஈகையின் - தனக்கெனச் சிறிதும் கருதாது ஈயும் இயல்பினால்; வண்மகிழ் சுரந்து - மிக்க மகிழ்சியினை வீரர்க் கும் போர்க்களம் பாடும் பொருநர் பாணர் முதலியோர்க்கும் அளித்து; கோடியர் பெருங்கிளை வாழ - கூத்தரது பெரிய சுற்றம் உவக்கும் படியாக; பொழிந்தவை - வழங்கப்பட்டனவாகிய, ஆடு இயல் உளையவிர் கலிமா - அசையும் இயல்பினையுடைய தலையாட்ட மணிந்து விளங்கும் குதிரைகளை; எண்ணின் - எண்ணலுற்றால்

எ-று.

வலம் தரீஇ, மகிழ் சுரந்து, பொழிந்தவையாகிய கலிமா எண்ணின் என இயைக்க, மைந்து, வன்மை. தம்மோ டொத்த வன்மையும் படையும் ஆற்றலும் உடையாரோடு செய்யும் போரே அவரவரும் தம் புகழை நிறுத்தற்குரிய நலமுடைமையின் “நல்லமர்” என்றார். மைந்து, ஈண்டுப் பகைவர்மேல் நின்றது. மைந்துடை அமர் என்றது, “மதனுடை நோன்றா” (முருகு.4.) ளென்புழிப்போல நின்றது.

போருடற்றும் சான்றோர்க்கு மெய்ம்மறையாய் நின்று பொருது வெற்றி பெற்றானாகலின், “வலம்தரீஇ” என்றார். பகைவரோடு பொருமிடத்து நடு நிற்கும் வெற்றியினைப் பகைவர்க்கன்றித் தமக்கே யுரித்தாமாறு பொருது கோடலின் “தரீஇ” யென்றாரென்றுமாம். சேறு, சுவை; “தகைசெய் தீஞ் சேற் றின்னீர்ப் பசுங்காய்” (மதுரை. 400) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. கட்டுடத்தின் கழுத்தில் இஞ்சியும் நறிய பூவும் கலந்து தொடுத்த மாலை யைக் கட்டி, புறத்தே சந்தனத்தைப் பூசி, குடம் அசையுமிடத்து அதற் கேற்ப இடந் தந்து நிற்கும் இருக்கையில் வைத்து, கள்ளை நிரப்பி, உண் பாரை நிரையாக அமர்வித்து வழங்குப. கள்ளுண்பார் களிப்பினை மாற்ற இஞ்சியைத் தின்று பூவின் மணம் தேர்வராதலால், “இஞ்சிவீ விராய பைந் தார் பூட்டி” யென்றார். புறத்தே சாந்தெறிதலும் நறுமணங் குறித்தேயா கும். பழைய வுரைகாரரும்,

“மது நுகர்வுழி இடையிடைக் கறித்து இன் புறுதற் பொருட்டு இஞ்சியும், மோந்து இன்புறுதற் பொருட்டுப் பூவுமாக விரவித் தொடுத்த மாலையினைப் பூட்டி, அவ்வாறு பயன்கோடற்குச் சாந் தும் புறத்தெறிந்த என்றவாறு,” என்பர். “தசம்பு துளங்கிருக்கையென்றது தன் களிப்பு மிகுதியால் தன்னை யுண்டா ருடல்போல அத்தசம்பி ருந்து ஆடுப்படியான இருப்பென்றவாறு” என்றும், “இச்சிறப்பான் இதற்குத் தசம்பு துளங்கிருக்கையென்று பெயராயிற்று” என்றும் பழைய வுரை கூறும். கள் நிரம்பிய குடங்கள் களிப்பேறிய வழி அசைவதும் சீறு வதும் உண்டென்றும், அசையுங்கால் இருக்கையி னின்று உருண்டொழி யாமைப் பொருட்டு இருக்கைகளும் அதற்கேற்ப அமைந்திருக்கு மென்றும் கள் விற்போரும் உண்போரும் கூறுவர். மட்டு, கள்; அது மட்ட மென வந்தது. கள்ளின் தெளிவு நீலமணியின் நிறம் பெறுதலால், “மணி நிற மட்டம்” எனப்பட்டது. பெரிதுண்டு மகிழ் சிறக்கு மளவு கள்ளினை வழங்கியது தோன்ற, “வண்மகிழ் சுரந்து” என்றும், ஈத்துவக்கும் பேரின் பத்தால் தனக்கென வோம்பாமை கண்டு, “ஓம்பா வீகையின்” என்றும் கூறினார். இவ்வாறே அதியமான் ஓம்பாவிகையின் வண்மகிழ் சுரந்த செய்தியை, ஓளவையார், “சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே, பெரிய கட் பெறினே, யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணுமன்னே” (புறம். 235) என்று கூறுதல் காண்க.

இனி, மணிநிற மட்டத்தை நல்குவதோ டமையாது வளவிய செல்வம் தந்து மகிழ் சுரந்து, கோடியர் கிளை வாழக் கலிமாப் பொழிந்தானென்றுரைத்தலு மொன்று. இது பழைய வுரைகாரர்க்கும் கருத்தாதலை, “மட்டத்தினையும் வளவிய மகிழ்ச்சியினையும் சுரந்து என இரண்டாக வுரைத்தலுமாம்” என்பதனா லறிக.

இனி, செங்குட்டுவன் தன் வீரர்க்கு வலமும், பொருநர் பாணர் முதலாயினார்க்கு மணிநிற மட்டமும், கோடியர்க்குக் கலிமாவும் வழங்கினா னென்று உரைப்பினு மமையும்.

16-23. மன்பதை மருள.....பலவே.

உரை: மன்பதை மருள அரசு படக் கடந்து – காணும் மக்கள் வியப்பெய்தும் வண்ணம் பகையரசரை வென்றமையின்; முந்து வினை எதிர்வரப் பெறுதல் காணியர் – முன்னேறிச் செய் யும் போர் வினை இல்லாமையால் அஃது எதிர்வரப் பெறுவதை விழைந்தவராய்; நின் தேரொடு சுற்றம் – நின் தேர் வீரரும் ஏனை வீரரும்; உலகுடன் மூய - நிலமெல்லாம் பரந்து நெருங்கி நிற்ப; ஒளிறு நிலை உயர் மருப்பு ஏந்திய களி றூர்ந்து - விளங்குகின்ற நிலையினையுடைய உயர்ந்த மருப்புக்களை யேந்திய யானைமேல் இவர்ந்து செல்லும்; மான மைந்தரொடு மன்னர் ஏத்த - மான முடைய வீரரும் வேந்தரும் அஞ்சி ஏத்திப் பாராட்ட; மா யிருந் தெண் கடல் - பெரிய கரிய தெளிந்த கடலினது; மலி திரைப் பௌவத்து - மிக்க திரைகளையுடைய நீர்ப் பரப்பிலே; வெண் தலைக் குரூஉப் பிசிர் உடைய - வெள்ளிய நுரையாகிய தலை நிறம் பொருந்திய சிறு சிறு திவலைகளாக வுடைந்து கெட; தண் பல வருஉம் - தண்ணிய பலவாய் மேன்மேல் வரும்; புணரியிற் பல - அலைகளினும் பலவாகும் எ-று.

முந்து வினை யெதிர் வரப் பெறுதல் காணியர் தேரொடு சுற்றம் உலகுடன் மூய, அதுகண்டு, களிறூர்ந்து செல்லும் மைந்தரொடு மன்னர் அஞ்சி ஏத்த, நீ பிறக்கோட்டிய

தெண்கடல் பௌவத்து, பிசிருடைய, வருஉம் புணரியினும் பலவாம் என இயைத்து முடிக்க.

இதனாற் சொல்லியது, மன்பதை மருளப் பகையரசுகளை வஞ்சியாது பொருது வெல்லும் மாண்பினால், போர் பெறுவது இல்லாமையால், அது பெறுதற்கு நின் படைவீரர் நாடெங்கும் பரந்து நெருங்க, அவர் கருத் தறிந் தஞ்சும் வேந்தரும் பிறரும் நின் அருள் நாடி யேத்த, நீ வெற்படை கொண்டு கடல்பிறக் கோட்டினை யென்றும், நீ வழங்கிய மாக்களை யெண்ணின் அவை அக் கடலிடத் தலையினும் பலவாம் என்றும் கூறியவாறாம்.

தன்னொடு பொர வந்த வேந்தர் செய்யும் சூழ்ச்சி யனைத்தும் நுனித் தறிந்து அற நெறியே நின்று போருடற்றி வென்றி யெய்துவது காணின் மக்கட்கு வியப்புண்டாதல் இயல்பாதலால், "மன்பதை மருள அரசுபடக் கடந்து" என்றார். கடந்து என்னும் வினையெச்சம் காரணப்பொருட்டு, வேந்தன் கடலிற் போர் செய்வான் சென்றானாக நிலத்தே நின்ற வீரர், அற்றமறிந்து பகையரசர் தாக்காமைக் காப்பார் நாடு முற்றும் நெருங்கிப் பரந்தவர், போர் பெறாமையால் வெறிகொண்டு அதனை நாடுவாராய்க் காணப்பட்டமையின், "முந்துவினை யெதிர்வரப் பெறுதல் காணியர் தேரொடு சுற்றம் உலகுடன் மூய" என்றார். மூய, நெருங்க.

உயர்ந்த களிறார்ந்து செல்லும் செல்வமும் பெருமையுமுடைய வீர மைந்தரும் சிற்றரசரும் குட்டுவனது ஆண்மையும் வெற்றியும் வியந்து பாராட்டுவது தோன்ற, "மான மைந்தரொடு மன்ன ரேத்த" என்றார். பிறர்பால் காணப்படும் ஆண்மை முதலிய நலங்கண்டவழிப் பாராட்டுவது மானமுடைய மக்கட்கு மாண்பாதல் பற்றி, "மான மைந்தரொடு மன்னர்" எனச் சிறப்பித்துரைத்தார் என அறிக.

வில்லும் வாளும் வேலும் கொண்டு பொரும் காலாட்களில் பலர் வேந்தனுடன் கடலிற் சேறலால், ஏனைத் தேர், யானை, குதிரை முதலிய படை செலுத்தும் வீரர் நாடு காத்தலில் ஈடுபட்டமை தோன்ற, "தேரொடு சுற்றம் உலகுடன் மூய" என்றார்.

ஏத்த, மூய என நின்ற வினையெச்சங்களை நீ பிறக்கோட்டிய என ஒருசொல் வருவித்து முடிக்க.

இனி, அரசுபடக் கடந்து என்புழி, அரசு, கடலகத்தே யிருந்து கொண்டு குறும்பு செய்த பகையரச ரென்றும், அவரை வென்று மீளும் செய்தியை "முந்து வினை" யென்றும், அக்காலை அவனை யெதிர்கொள்ளும் பொருட்டுக் கடற்கரைக்கண் வந்திருந்த வேந்தரும் மைந்தரும் ஏத்த, அவனோடு ஒப்பத் தேரேறி யுடன்வரும் அரசியற் சுற்றத்தாரும் ஏனைச் சான்றோரும் மொய்த்து நின்றதை "மூய" என்றும் கூறலுமாம். இவ்வாறு கூறுமிடத்து மூய வென்பது பெயரெச்சம். உலகு, சான்றோர்மேற்று.

பௌவம், ஈண்டு நீர்ப்பரப்பின்மேற்று, பலவாய் நெருங்கித் திரைத்து வருதலின், நுரை பிசிராக வுடைவது தோன்ற, "வெண்டலைக் குருஉப் பிசிருடைய" என்றார். புணரி, அலைகள். கடற்போர் செய்து பெற்ற வென்றியைப் பாராட்டிப் பாடி யாடி மகிழ்வது குறித்து, கோடியர்க்கு அக் கடலிற் போந்த குதிரைகளையே வழங்கினா னென்றற்கு, கடலிற் புணரியொடு உறழ்ந்து கூறினார்போலும், "நீரின் வந்த நிமிர்பரிப்

புரவியும்” (பட்டி 185) என்று சான்றோர் கூறுதலால், கடற்கப்பாலுள்ள நாடுகளிலிருந்து கலங்கலிற் குதிரைகள் கொணரப்பட்டமை யறியலாம்.

இனி, பழையவுரைகாரர், “மன்னர் ஏத்தக் களிறார்ந்து என முடித்து அதனைக் களிறார வெனத் திரித்து மூய வென்னும் வினையொடு முடிக்க” என்பர். எனவே, “முந்துவினை எதிர்வரப் பெறுதல் காணியர்” என் பதைப் பெயராக்கி, காண்பவர் களிற்றினை யூர, தேரொடு சுற்றம் உல குடன் மூய என்றுரைக்குமாறு பெறுதும்.

இதுகாறும் கூறியது, பெரும், கணவ, குட்டுவ, வலம் தரீஇ, மகிழ் சுரந்து பொழிந்தவையாகிய கலிமா எண்ணின், முந்துவினை யெதிர்வரப் பெறுதல் காணியர், நின் தேரொடு சுற்றம் உலகுடன் மூய, களிறார்ந்து செல்லும் மைந்தரொடு மன்ன ரேத்த, நீ பிறகோட்டிய தெண்கடற் பெளவத்து வருஉம் புணரியிற் பலவாம் என்பதாம்.

“இதனாற் சொல்லியது: அவன் கொடைச்சிறப்பும் வென்றிச்சிறப்பும் உடன்கூறியவாறாயிற்று.”

5.3. ஏறா வேணி

43

கவரி முச்சிக் கார்விரி கூந்தல்
 ஊசன் மேவற் சேயிழை மகளிர்
 உரல்போற் பெருங்கா லிலங்குவாண் மருப்பிற்
 பெருங்கை மதமாப் புகுதரி னவற்றுள்
 விருந்தின் வீழ்பிடி யெண்ணு முறைபெறாஅக் 5
 கடவு ணிலைஇய கல்லோங்கு நெடுவரை
 வடதிசை யெல்லை யிமய மாகத்
 தென்னங் குமரியொ டாயிடை யரசர்
 முரசடைப் பெருஞ்சமம் ததைய வார்ப்பெழச்
 சொல்பல நாட்டைத் தொல்கவி வழித்த 10
 போரடு தானைப் பொலந்தார்க் குட்டுவ
 இரும்பணை திரங்கப் பெரும்பெய லொளிப்பக்
 குன் றுவறங் கூரச் சுடர்சினந் திகழ
 அருவி யற்ற பெருவறற் காலையும்
 அருஞ்செலற் பேராற் றிருங்கரை யுடைத்துக் 15
 கடியோர் பூட்டுநர் கடுக்கை மலைய
 வரைவி லதிர்சிலை முழங்கிப் பெயல்சிறந்
 தார்கலி வானந் தளிசொரிந் தாஅங்
 குறுவ ரார வோம்பா துண்டு
 நகைவ ரார நன்கலஞ் சிதறி 20
 ஆடுசிறை யறுத்த நரம்புசே ரின்குரற்
 பாடு விறலியர் பல்பிடி பெறுக
 துய்வீ வாகை நுண்கொடி யுழிஞை
 வென்றி மேவ லுருகெழு சிறப்பிற்
 கொண்டி மள்ளர் கொல்களிறு பெறுக 25

மன்றம் படர்ந்து மறுகுசிறைப் புக்குக்
கண்டி நுண்கோல் கொண்டுள்ளம் வாழ்த்தும்
அகலவன் பெறுக மாவே யென்றும்
இகல்வினை மேவலை யாகலிற் பகைவரும்
தாங்காது புகழ்ந்த தூங்குகொளை முழுவின் 30
தொலையாக் கற்பநின் னிலைகண் டிகுமே
நிணஞ்சுடு புகையொடு கனல்சினந் தவிராது
நிரம்பகல் பறிய வேறா வேணி
நிறைந்து நெடிதிராத் தகம்பின் வயிரியர்
உண்டெனத் தவா அக் கள்ளின்
வண்கை வேந்தேநின் கலிமகி ழானே. 36

துறை: இயன்மொழி வாழ்த்து.
வண்ணமும் தூக்கும் அது.
பெயர்: ஏறா வேணி.

1-11 கவரிமுச்சி.....குட்டுவ

உரை: கவரிமுச்சி-கவரிமான் மயிர் கலந்து முடித்த கொண்டையினையும்; கார் விரி கூந்தல்-கரிய மேகம்போன்ற கூந்தலையும்; ஊசல் மேவல்-ஊசலாட்டு விருப்பத்தையும்; சேயிழை மகளிர்-செவ்விய இழைகளையுமுடைய மகளிர்; உரல் போல் பெருங்கால்-உரல் போன்ற பெரிய காலும்; இலங்கு வாள் மருப்பின்-விளங்குகின்ற ஒளி பொருந்திய கொம்பும்; பெருங் கை-பெரிய கையும்; மத மா-மதமுமுடைய யானைகள்; புகு தரின்-தாம் இருக்கும் காட்டகத்தே புகுமாயின்; அவற் றுள்-அவ் யானைகளிடையே; விருந்தின் வீழ் பிடி-புதியவாய் வந்து களிறுகளால் விரும்பப்பட்டு வரும் பிடியானைகளையே வரைந்து; எண்ணுமுறை பெறா-எண்ணலுற்று அப் பிடிகளின் தொகை எண்ணிக்கைக் கடங்காமையால் எண்ணும் முறைமை யைக் கைவிடும்; கடவுள் நிலைய-கடவுளர் தங்கும் நிலைகளை யுடைய; கல் ஓங்கு நெடு வரை-கற்களாலுயர்ந்த நெடிய மலை யாகிய; இமயம் வடதிசை யெல்லையாக-இமயமலை வடக்கெல்லை யாக; தென்னம் குமரி யொடு-தெற்கெல்லை குமரியாக; ஆயிடை-அவற்றின் இடையேயுள்ள நிலத்தின் கண்; அரசர் முரசுடைப் பெருஞ் சமம் ததைய-பகை அரசர் செய்யும் முரசு முழங்கும் பெரிய போர் கெடுதலால்; ஆர்ப்பு எழ-வெற்றி யார வார முண்டாக; சொல் பலநாட்டை-அவ்வரசரது புகழமைந்த நாட்டை யடைந்து; தொல் கவின் அழித்த-அதன் புகழ்க் கேதுவாகிய பழைய நலத்தைக் கெடுத்திழித்த; போர் அடு தானை-போரில் நேர்வாரை அடுதலையே தொழிலாகவுடைய தானையினையும்; பொலம் தார்க் குட்டுவ-பொன் மாலையினையு முடைய குட்டுவனே என்று

மகளிர் தம் கூந்தலிடையே கவரிமாவின் மயிரையும் வைத்து முடி யிட்டுக் கொள்பவாதலின், "கவரிமுச்சி" யென்றார். கார் விரி கூந்தல் என்றதற்குக் கரிதாய் விரிந்த கூந்தல் என்றுமாம். முச்சி, கொண்டை முடி. "துவர முடித்த துகளறு முச்சி" (முருகு 1-26) என வருதல் காண்க. இம் மகளிர் தம் கரிய கூந்தலைச் சீவிக் கவரி மயிர் கலந்து கொண்டையிட்டுக்கொண்டு, செவ்விய அணிகளைப் பூண்டு, காட்டிடத்தே

ஊசலாடி மகிழ்வ ரென்பது கருத்தாயிற்று. மேவல், விருப்பம்,. இனிப் பழையவுரைகாரர், "முச்சி, கொண்டை முடி" யென்றும், கவரி முச்சி யென்றதற்குக் "கவரிபோலும் கூந்த லெனக் கூட்டுக" என்றும் கூறுவர்.

யானையின் கால் உரல் போறலின் "உரல்போற் பெருங்கா" லெனப் பட்டது. "உரற்கால் யானை" (குறுந் 232) என்று பிறரும் கூறுப. விண் ணிறமும் மழமழப்பால் ஒளியுமுடைமையின், அவ் யானைகளின் மருப்பு, "இலங்குவாண் மருப்பு" எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டது. வேறுகாடுகளிலி ருந்து புதியவாய் வந்து ஈண்டுள்ள களிறுகளால் விருந்தோம்பப் படுவது கண்டு "விருந்தின் வீழ்பிடி" யென்றும், களிறுகளால் காதலிக்கப்படுவது தோன்ற "வீழ்பிடி" யென்றும் கூறினார். இவ் யானைக் கூட்டத்தைக் கண்ட மகளிர், நடையால் தம்மை யொத்திருக்கும் இயைபுபற்றி, அப் பிடிகளையே வரைந்து எண்ணலுற்று, அவற்றின் தொகை எண்ணுக் கடங் கப் பெறாராயினர் என்பார், "அவற்றுள் விருந்தின் வீழ்பிடி யெண்ணு முறைபெறா" என்றார். புகுதரின் என்பது தாம் வாழும் காட்டகத்தே குறவர் கூட்டத்துக்கஞ்சிப் புகுதாமை பெற்றாம். குறிஞ்சி மகளிர் பிடிகளை யெண்ணலும், முல்லை மகளிர் மான்பிணை யெண்ணலும், பரதவர் மகளிர் கலமும் குருகு முதலாயின எண்ணலும் இயல்பு.

இனிப் பழைய வுரைகாரர் "விருந்தின் வீழ்பிடி யென்றது. எண்ணு கின்ற மகளிர்க்கு விருந்தாகி அம் மகளிர் விரும்பிய பிடி யென்றவாறு. இனிக் காட்டியானைக்கு விருந்தாகிய அவ் யானைகள் விரும்பும் பார்வைப் பிடி யென்பாரு முளர். பிடியினையே யெண்ணியது, தங்கள் நடையொப் புமை பற்றி யென்க. மகளிரென்னும் எழுவாய் பெறா என்னும் பயனிலை கொண்டது. பிடியது எண்ணென்க. எண்ணு முறையாவது சங்கு பற்ப முள்ளிட்ட தொகை" என்பர்.

கடவுள் நிலை, முனிவர்கள் இருந்து தவம் செய்யும் இடங்கள். கடவுள், தெய்வமுமாம். நிலைய வென்னும் குறிப்புப் பெயரெச்சம் வரை யென்னும் பெயர் கொண்டது. கடவுள் நிலைய நெடுவரை, கல்லோங்கு நெடுவரை யென இயையும். குமரியொடு, ஒடு எண்ணுப்பொருட்டு.

இனிப் பழைய வுரைகாரர், "கல்லோங்கு நெடுவரை யாகிய இமயம் தென்னங் குமரியொடு வடதிசை யெல்லையாக என மாறிக் கூட்டுக," என்றும், "எல்லையாக வென்னும் வினையெச்சத்திற்கு இவ்வாறு எல்லையான என ஒரு பெயரெச்சச் சொல் வருவித்து, அப்பெயரெச்சத்திற்கு ஆயிடை என்புழி அவ்வென்னும் வகரவீற்றுப் பன்மைச் சுட்டுப் பெயரை முடிவாக் குக" என்றும் கூறுவர்.

பெருஞ்சமம் ததைய வென்றது, பகையரசர் செய்த பெரிய போர்க ளைச் சிதைத்த செயல் குறித்து நின்றது; "மாறாமெந்தர் மாறுநிலை தேய, முரைசுடைப் பெருஞ்சமம் ததைய" (பதிற்.34) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. சொல், புகழ். இனி, இமயத்துக்கும் குமரிக்கு மிடையே யுள்ளன வென்று சொல்லப்பட்ட பல நாடுகளையும் "சொல் பல நாடு" என்றாரெனி னுமாம். பழைய வுரைகாரரும், "சொல் பல நாடென்றது ஆயிடை அரசர் நாடெல்லாவற்றையும்" என்றே கூறுதல் காண்க.

12-20. இரும்பணை.....சிதறி.

உரை: பெரும் பெயல் ஒளிப்ப - பெரிய மழை பெய்யாது பொய்த்தலால்;
இரும்பணை திரங்க - காட்டிடத்தே மிக்க மூங்கில் கள் வாடி யுலரவும்; குன்று வறம் கூர
- குன்றங்கள் பசும்புல்லும் இன்றிக் கெடவும்; சுடர்சினம் திகழ - ஞாயிற்றினது வெயில்
வெப்பம் மிக்குத் தோன்றவும்; அருவி யற்ற பெருவற்ற காலையும்- அருவிகள் நீரற்
றொழிந்த பெரிய வற்கட காலத்தும்; அருஞ் செல்ல பேராறு - கடத்தற்கரிய
செலவினையுடைய பெரிய யாற் றிலே நீர்ப்பெருக்கானது; இருங்கரை உடைத்து -
பெரிய கரை களை யுடைத்துக் கொண்டு செல்லுமாறும்; கடி ஏர் பூட்டுநர் கடுக்கை
மலைய - புதிய ஏரைப்பூட்டும் உழவர் கொன்றைப் பூவைச்சூடிக் கொள்ளுமாறும்;
ஆர்கலி வானம் - நிறைந்த முழக் கத்தையுடைய மழை மேகம்; வரைவில் அதிர்சிலை
முழங்கி - பன்முறையும் மின்னி யதிர்கின்ற இடி முழக்கத்தைச் செய்து; பெயல் சிறந்து -
பெய்தற்கு மிக்கு; தனி சொரிந்தாங்கு - மழை நீரைப் பொழிந்தது போல ஂறு.

பெரும்பெயல் பொய்த்தலால் குன்றுகளில் செறிந்திருக்கும் மூங்கில் கள் வாட,
ஏனைப் பசும் புல்லும் தலை காண்பரிதாய்க் கெடுதலால் "குன்று வறம் கூர" என்றும்,
அக்காலத்தே நிலம்புலரக் காற்றும் வெப்ப முற்று வெயிலின் வெம்மையை நன்கு
புலப்படுத்தலின், "சுடர் சினம் திகழ" என்றும் கூறினார். வெப்ப மிகுதியைச்
சினமென்றது இலக்கணை: குன்று வறம் கூர்ந்த வழி, அருவிகள் நீரற்றொழிதலால்
"அருவியற்ற பெருவற்ற காலையும்" என்றார். இக்காலத்தே பெருஞ் செல்வமுடை
யாரும் கொடை புரிதற்குப் பின்னிடுவரென்பது பட நின்றலின், உம்மை சிறப்பு.
இக்காலத்தும் செங்குட்டுவன் ஓம்பா வீகையினை மேற்கொண்டிருந்ததனை இது
வற்புறுத்தி நின்றல் பின் வரும் கூற்றுக்களால் அறிக.

இனிப் பழையவுரைகாரர், "பணை திரங்கும் வண்ணம் பெய லொளித்தலானும்,
குன்று வறங் கூரும் வண்ணம் சுடர் சினம் திகழ்கையானும் அருவியற்றவெனக் கூட்டி
யுரைக்க" வென்பர். "கன்மிசை வேய்வாடக் கனை கதிர் தெறுதலால்" (கலி. 11) எனச்
சான்றோர் கூறு தலால், பெயலொளித்தலும் சுடர் சினம் திகழ்தலும் என்ற இரண்டும்
ஒருங்கே பெருவற்ற காலைக்கு ஏதுவாய்க் கோடல் அமையு மென்க. எனினும்
பெயலொளித்த வறற் காலையே சுடர் சினம் திகழ்தற்கும் இடமும் ஏதுவுமாதல்
தெற்றென வறிக. "ஆர்கலி வானம் தனிசொரிந் தாங்கு" (18) என்பதை நோக்கின்,
பெயலொளித்த காலத்துப் புன்மையும், அது சிறந்து சொரிந்த காலத்து நன்மையும்
எடுத்தோதுதலே ஆசிரியர் கருத்தாதலை அறிக.

வானம் பொய்யாது மழை பெய்த வழி யுண்டாகும் நலங்களைக் கூறு வார், ஆறுகள்
நீர் நிரம்பப் பெருகிக் கரைகளை யுடைத்து அலைத்துக் கொண்டோடுதலால்
கடத்தலரிதாம் நிலைமை யுண்டாதல் குறித்து, "அருஞ் செலற் பேராற் றிருங்கரை
யுடைத்து" என்றார். பெரிய கரை யினை யுடைத்தாயினும் பயனின்றென்றற்கு,
"இருங்கரை" யென்று சிறப் பித்தார். அவ்யாண்டின் விளைவு குறித்து முதற்கட் பூட்டும்
ஏராதல்பற்றி, "கடியேர் பூட்டுநர்" என்றார். இதனைப் பொன்னேர் பூட்டுதல் என்று
இக்காலத்து வழங்குப. மழைக்காலத்தே கொன்றை மலருமாதலின், "கடுக்கை மலைய"
என்றார். உடைத்து என்புழிச் செல்ல என ஒரு சொல் வருவித்து முடிக்க.

இனிப் பழையவுரைகாரர், "அருஞ்செலற் பேர் ஆறு, புனல் நிறைந்த ஆறு; யாறு ஆறென மருவிற்று" என்றும், "கரையை யுடைத் துத் தளி சொரிந் தாங்கென உடைத்தற் றொழிலை வானத்தின் றொழி லாக்குக" என்றும் "இந்நீர் என ஒரு பெயர் வருவித்து உடைக்கவெனத் திரிக்கவுமாம்" என்றும் "சிலை முழங்கி யென்றது சிலைத்தலொடு முழங்கி யென்றவா" றென்றும் கூறுவர்.,

பெயலொளிப்பதால், குன்று வறம் கூர, சுடர் சினம் திகழ, அருவி யற்ற வறற்காலையிலும், வானம் பேராற் றிருங்கரை யுடைத்துச் செல்ல வும், ஏர் பூட்டுநர் கடுக்கை மலையவும் முழங்கிப் பெயல் சிறந்து தளி சொரிந்தாங்கு என இயையும்.

இனி, பேராறு என்பதனை மலையாள நாட்டுப் பேராறெனக் கொண்டு "அருஞ் செலற் பேராற் றிருங்கரை யுடைத்து" என்பதற்கு, "அரிய செலவையுடைய பேராற்றின் பெரிய கரையை யுடைத்து" என்று உரைத்து, "மழையில்லாமல் வறட்சி மிக்க காலத்தும் பேராறு நீரறாது பாயும் என்றபடி; இவ்வியல்பு பிற நதிகள் பலவற்றிற்கு இன்மையின் அருஞ் செலற் பேராறு என்றார்" என்று டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் கூறுவர்.

பெருவற்ற காலத்தும், வானம் மழை சொரிவது போலச் செங் குட்டுவன் கொடை வழங்கும் திறம் இனிக் கூறப்படுகிறது.

19-20 உறுவர்..சிதறி

உரை: உறுவர்-தன்னையடையும் புலவர்களை; ஓம்பாது ஆர உண்டு- உண்பனவற்றை ஓம்பாது நிரம்ப வுண்பித்துத் தானும் அவருட னுண்டு; நகைவர் ஆர- இன்பச் சுவை நல்கும் பாணர் கூத்தர் முதலாயினார் நிரம்பப் பெறுமாறு; நன் கலம் சிதறி-நல்ல பொற்கலன்களை வரைவின்றி வழங்கி எ-று

உறுவர், இன்மையால் வாடி வருபவர். பாடல் ஆடல்களால் இன் புறுத்தும் பாணர் கூத்தர் முதலாயினார் நகைவராதலின், உறுவர் புலவர் மேற்றாதலை யறிக. அவரை யுண்பித்துத் தான் உண்டலின், "உறுவர் ஓம்பாது ஆர வுண்டு" என்றார். சிதறி யென்றதனால், வரைவின்றி நல்குதல் பெற்றாம். பாணர் முதலாயினார்க்கு வழங்கும் வழக்குப் பிற காலத்தும் அரசர்பால் காணப்படுகிறது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டி லிருந்த மூன்றாங் குலோத்துங்கசோழன், "பெரும் புலவும் அருங் கவிஞரும் நாப்புறு நல்லிசைப் பாணரும் கோடியரும் குயிலுவரும் நாடு நாடு சென்று இரவலராய் இடும்பை நீங்கிப் புரவலராய்ப் புகழ் படைப்பப்" (S II. Vol. V. No. 645) கொடை வழங்கிய செய்தி கல் வெட்டுக் களால் தெரிகிறது,

21-22 ஆடு சிறை.....பெறுக

உரை: ஆடு சிறை யறுத்த நரம்பு சேர் இன்குரல்-ஆடு கின்ற சிறையையுடைய கின்னரப் பறவையை இசையால் வென்ற யாழ் நரம்பின் இசையுடன் ஒன்றாய் இயைந்து செல்லும் இனிய மிடற்றால்; பாடு விறலியர்-பாடுதலையுடைய விறலியர்; பல் பிடி பெறுக-பல பிடியானைகளைப் பெறுக என்றும்;

ஆடு சிறை, ஆகு பெயர். பழையவுரைகாரர், "கின்னரமென்னும் புள்ளின் இசையெழுகின்ற சிறகினைத் தோற்பித்த யாழ் நரம்பென்ற வாறு" என்றும், இனிச்சிறையென்றதை அந்நரம்பின் ஒலியெழாமற் சிறைப்படுத்தி நிற்கும் அதன் குற்றமென்பாருமுளர்" என்றும் கூறுவர். குரல், மிடற்றிசை. பாணனுக்குக் களிறும் விறலிக்குக் பிட்யும் கொடுத்தல் மரபு.. "களிறு பெறுவல்சிப் பாணன்" (நற் 350) என்று பிறாண்டும் இவ்வாசிரியர் கூறுதல் காண்க.

23-25 துய்வீ.....பெறுக.

உரை: துய்வீவாகை-மேலே துய்யினையுடைய வாகைப் பூவும்; நுண்கொடியழிஞை-நுண்ணிய கொடியாகிய வழிஞையும் சூடும்; வென்றி மேவல்-வென்றி விருப்பும்; உருகெழு சிறப்பின்-பகைவர்க்கு உட்குதலைப் பயக்கும் சிறப்பும்; கொண்டிமள்ளர்-பகைப் புலத்தே கொள்ளை யாடுதலுமுடைய வீரர்; கொல் களிறு பெறுக-கொல்கின்ற களிற்றியானைளைப் பெறுக என்றும்;

வென்றியே விரும்பும் இயல்பு பற்றி "வென்றி மேவல்" என்றதற் கேற்ப வாகை மாலை சூடுப வென்பார், "துய்வீ வாகை" யினையும், பகைவரது முழு முதலரணத்தை முற்றலும் கோடலும் செய்தல்பற்றி உருகெழு சிறப்பி"னை யுடையராதலால், "நுண்கொடியுழிஞையினையும் எடுத்தே தோதினார். பிறாண்டும் "நுண்கொடியுழிஞை" (பதிற் 44) என்பர். "நெடுங் கொடியுழிஞைப்பவரொடு மிலைந்து" (புறம்77) என்று பிறரும் கூறுதலால் இவ் வழிஞைக் கொடி நுண்ணிதாயும் நெடிது படர்வதாயு மிருத்தல் அறியப்படும். இதனுடைய இலை சிறியதாயிருக்குமென்பது, "சிறியிலை யுழிஞைத் தெரியல் சூடி" (பதிற்.63) என்பதனால் விளங்கும். வீரருள் உயர்ந்தோர் பொன்னால் உழிஞைப்பூச் செய்து மாலை தொடுத்தணிதலுமுண்டு; "பொலங்கொடியுழிஞையன்" (பதிற்.56) என வருதல் காண்க.

இனிப் பழையவுரைகாரர், "வாகையுழிஞையென்றது, வாகையை முடிவிலே யுடைய உழிஞையென்றவாறு" என்றும் "இனி வாகையும் உழிஞையு மென இரண்டாக்கலுமாம்." என்றும், "கொண்டி கொள்ளை" யென்றும் கூறுவர்.. கொண்டி பெறுதலை வீரர் விரும்புவதை "கொண்டி யுண்டித் தொண்டையோர்" (பெரும் பாண்.454) எனச் சான்றோர் கூறுப.

26-29 மன்றம்...யாகலின்

உரை: கண்டி நுண் கோல் கொண்டு-கணுக்களையுடைய நுண்ணிய கோலையேந்திக்கொண்டு; மன்றம் படர்ந்து-ஊர் மன்றத்தே யிருந்து பாடற்குரிய தலைவன் புகழ்களை யெண்ணி; மறுகு சிறை புக்கு-தெருக்களின் இருமருங்கும் சென்று; களம் வாழ்த்தும்-தலைவன் பொருது வென்ற போர்க்களத்தை வாழ்த்திப் பாடும்; அகலவன் மா பெறுக-பாணன் குதிரைகளைப் பெறுக; என்றும்-என்றும் வழங்கும் கொடைத் தொழிலை விரும்பி யிருப்பதே யன்றி; இகல்வினை மேவலையாகலின்-போர் வினையையும் ஒப்ப விரும்பி யிருக்கின்றா யாதலால்.

உண்ணப்படுவது உண்டி யென்றும், கொள்ளப்படுவது கொண்டி யென்றும் வுதல் போலக் கண்ணணாகத் துண்டிக்கப்படுவது கண்டி யென்று வந்தது. குலத்தோர்

புகழெல்லாம் தொகுத் தெடுத்துப் பாடு வோர் அகவலர் என்ப. அவர் நுண்ணிய கோலேந்திக் கொண்டுவரும் இயல்பினராதலைப் பிறாண்டும், ஆசிரியர் "யாம விரவின் நெடுங்கடை நின்று, தேமுதிர் சிமையக் குன்றம் பாடும் நுண்கோ லகவுநர்" (அகம்.208) என்று கூறுதல் காண்க. இவர்கள் முதற்கண் ஊர் மன்றத்தை யடைந்து தலைவன் புகழ்களை யெல்லாம் தொகுத் துரைத்துப் பின்னர் தெருக்களி லும் இரு மருங்கிலும் சென்று பாடுவரென்பது தோன்ற, "மன்றம் படர்ந்து மறுகு சிறை புக்குக் களம் வாழ்த்தும் அகவுநர்" என்றார். என்றும் என் பது மேலே "பிடிபெறுக" (வரி.22) "கொல் களிறு பெறுக" (வரி.25) என்புழியும் கூட்டப்பட்டது. "என்றும் எனவும் ஒடுவுந் தோன்றி., ஒன்று வழியுடைய வெண்ணினுட் பிரிந்தே" (தொல் சொல் இடை. 46) என் பது தொல்காப்பியம். ""இகல் வினை மேவலை" யென்றதனால், "கொடை வினை மேவல்" வருவிக்கப்பட்டது. எச்சவும்மை தொக்கு நின்றது. அக வலர்க்குக் குதிரை கொடுப்பது வழக்காதலை, "நாளீண்டிய நல்லகவர்க்குத் தேரொடு மா சிதறி"(மதுரை.223) என்பதனா லறிக.

இனி, பழையவுரைகாரர், "நுண்கோல் பிறப்புணர்த்துங் கோல்"; நரம்பென்பது மொன்று" என்றும், "அகவலன் ,பாடும் பாணன்" என்றும் "என்றும் என்புழி உம்மையை இசைநிறை யும்மை யாக்கி, அவ்வென்றென் பதனை முன்னெண்ணி நின்ற வியங்கோட்களுடன் கூட்டிப் பின் அதனை இகல்வினை மேவலை யென்னும்; வினையொடு முடிக்க" என்றும் கூறுவர். என நென்பதனை இகல்வினை மேவலை யென்பதனோடு கூட்டியவழி, என்று வழங்குதல் குறித்து இகல்வினை மேவுவாயினை யென்றுரைத்துக் கொள்க. போரிற்பெற்ற களிறு, பிடி, மா முதலியவற்றை வீரர் முதலாயினார்க்கு வழங்குதல் மரபு. என்று மென்றே கோடற்கும் இசைந்து, "இனி என்று மென்பதனை முன்னின்ற வியங்கோட்களுடன் கூட்டலு மொன்று" என்று பழையவுரைகாரர் கூறுவர். "முன்னின்ற உண்டு, சிதறி யென்னும் எச்சங்களையும் மேவலை யென்பதனோடு முடிக்க" என்பது பழையவுரை.

இனி, "மறுகு சிறை" என்பதற்கு, திரு உ வே சாமிநாதையர் "மறுகு சிறை யென்றது ஆரோகண அவரோகணக் கிரமம் போன்ற ஓர் இசைமுறை போலும்" என்பர். ஆரோகண அவரோகணக் கிரமத்தை ஆளத்தி யென்பவாகலின், இதற்கு வேறு பொருள் கொள்ளப்பட்டது. மறுகு சிறை இசைவகை யாயின், மன்றத்தே இருந்து பாடுவதும், தெரு விலே நடந்து பாடுவதுமாகிய பாடல் வகையுள் ஒன்றாகக் கருதுவது பொருத்தமாம்.

இவ்வகவலர் முதலாயினாரைப் புரப்பதே தமக்குப் பேரிசையாகப் பண்டைப் பெருமக்கள் கருதினமையின், இவர்களை விதந்தோதினர். "நுண்கோ லகவுனர்ப் புரந்த பேரிசைச், சினங்கெழுதானைத் தித்தன் வெளியன்" (அகம்.152) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

29-31 பகைவரும்...கற்ப.

உரை: பகைவரும் தாங்காது புகழ்ந்த;த-பகைவராயினாரும் தம் மனத் தெழுந்த வியப்பினைத் தாங்காது புகழ்ந்து பாராட்டும்; தொலையாக் கற்ப-கெடாத கல்வி யறிவு ஒழுக்கங்களை யுடையராய்

எ-று

"தூங்கு கொனை முழவின்" என்பதனைத் "தவாஅக் கள்ளின்" (வரி.35) என்பதனோடு கூட்டிக் கலிமகிழ் என்றதனோ டியைக்க. கேளா ரும் வேட்ப மொழிவது சொல் வன்மையின் சிறப்பாதல் போல,பகைவ ராயினாரும் வியந்து பரவுவது கல்வி யறிவுக்கு மாண்பாதலின், "பகைவரும் தாங்காது புகழ்ந்த கற்ப" என்றார். கேடில் விழுச் செல்வ மென்பது பற்றி, ஈண்டுக் கல்வி யறிவு, "தொலையாக்கற்" பெனப்பட்டது. கற்றல் வினை கல்வி யாதலின், கற்பன கற்றுக் கற்றாங்கொழுகும் ஒழுக்கம் கற் பென வறிக. "நிலவரை நிநீஇய நல்லிசைத், தொலையாக் கற்ப" (பதிற். 80) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. இனி, கற்பாவது, கல்வி கேள்விக ளினால் ஆய செயற்கை யறிவால் உண்மை யறிவு தூய்மை யெய்தப் பிறக் கும் மனத்திட்பம் எனினுமாம். இனிப் பழையவுரைகாரர், "கற்ப வென் றது கல்வியுடையாய் என்றவாறு; பிறிதும் உரைப்ப" என்பர்.

31-36 நின்நிலை.....கலிமகிழானே.

உரை: வண் கை வேந்தே-வளவிய கொடையினையுடைய அரசே; தூங்கு கொளை முழவின்-தூங்கலோசைத்தாகிய பாட் டிற்கு ஏற்ப முழங்கும் முழவினையும்; நிணம் சுடு புகையொடு- நிணத்தைச் சுடுகின்ற புகை நாற்றத்துடன்; கனல் சினம் தவி ராது- நெருப்பின் வெப்பம் நீங்காமல்; நிரம்பு அகல்பு அறியா ஏறா ஏணி-நிரம்புதலும் அகலுதலும் இல்லாத கோக்காலியின் மேல் வைக்கப்பட்டுள்ள; நிறைந்து நெடிது இராத் தசும்பின்- பெய்த கள்ளால் நிறைந்து நெடிது நேரம் அந் நிறைவு குறையா திருத்தலை யறியாத குடங்களிலிருக்கும்; வயிரியர் உண்டெனத் தவாஅ-பாணர் முதலாயினோர் உண்டவழியும் குறையாத; கள்ளின்- கள்ளினையுமுடைய; நின் கலி மகிழான்-நின் திருவோலக்கத் தின்கண்ணே; நின் நிலை கண்டிகும்-நின்செல்வப் பெருமை யெல்லாம் கண்டேம் என்று

முழவினையும் கள்ளினையுமுடைய கலிமகிழின்கண் நின் நிலை கண்டிகும் என இயையும். தூங்கலோசை, மத்திம சுருதியை ஆதாரமாகவுடைய இசை. "மந்த கதியையுடைய ஆடற்கேற்ற முழவு" "ஈண்டுத்" தூங்கு கொளை முழவு" என்பதற்குப் பொருளாக வுரைப்பர் பழையவுரைகாரர். கள்ளுண்பார்க்கு நிணமும் உடனுண்ண வழங்குபவாதலின், அது தோன்ற, "நிணஞ்சுடு புகையொடு" என்றார். கட்டுடம் வைக்கும் கோக் காலிக்கும் ஏணி யென்பது பெயராதலின், அதனை ஏனை ஏணியின் வேறு படுத்த ஏறா ஏணி யென்றார். "ஏறா ஏணி யென்றது கோக்காலி" யென்றும், "அதனை ஏறா ஏணி யென்று வெளிப்படுத்த சிறப்பான் இதற்கு ஏறா வேணி யென்று பெயராயிற்" றென்றும் பழையவுரைகாரர் கூறுவர். நிரம்புதல், முழுதும் பொருந்துதல்; அகலுதல், இடைவெளி மிக விரிதல். குடமிருக்குங்கால் முழுதும் நிரம்பி யிராமல் சிறிது இடைவெளி யுளதாகக் கோக்காலி அமைந்திருக்குமாறு தோன்ற, "நிரம்பகல் பறியாத ஏறா ஏணி" என்றார். இவ் வேறா வேணிகள் முன்னெல்லாம் புகை வண்டி நிலையங் களில் வடிகட்டிய தண்ணீர் பொருட்டுக் குடத்தோடே நிறுத்தப்பட்டிருந் தமை நினைவார்க்கு "நிரம்பகல் பறியா வேறா வேணி"யின் வடிவம் தெளிய விளங்கும்... இனி, நிரம்பகல் பறியாத, நிறைந்து நெடிதிராத தசம்பு என இயைத்துரைப்பர் பழையவுரைகாரர். நிரம்பகல் பறியாத குடம் நிறைதல் கூறுவது முரணாதலினாலும் நாற்கோண முக்கோண வடிவினவாகிய கோக்காலியில் கோளவடிவிறாய குடம்

இடை வெளி யின்றி நிரம்பப் பொருந்த இராமை தோன்றற்கு "நிரம் பகல் பறியா வேணி" யென்பது கருத்தாதலினாலும் அவருரை பொருந்தாமை யறிக.

கள்ளை நிறைப்பதும் வழங்குவதும் ஒருங்கு நிகழ்தல்பற்றி, "நிறைந்து நெடிதிராத் தசம்பு" என்றார். பழையவுரைகாரரும், "உண்பார்க்கு வார்த்தலால் நிறைந்து நெடும்பொழுதிராத வென்றவாறு" என்றார். தசம்பினை இவ்வாறு சிறப்பித்தவர், அதனிடத்துள்ள கள் உண்ணவுண்ணக் குறைபடாது நிரப்பப்பட்டமை தோன்ற, "வயிரியர் உண்டெனத் தவாஅக் கள்ளின்" என்று சிறப்பித்தார். புகையொடும் சினம் தவிராது தவாக் கள்ளின் என இயையும்.

போரடு தானைப் பொலந்தார்க் குட்டுவ, தொலையாக் கற்ப, வண் கை வேந்தே, நின்கலி மகிழின்கண் நின்நிலை கண்டேம் என மாறிக் கூட்டிக் கொள்க. "வேந்தே யென்னும் விளி முன் னின்ற விளிகளோடு கூடுதலின் மாறாயிற்று. இதனார் சொல்லியது அவன் செல்வ மகிழ்ச்சி கூறியவா றாயிற்று."

5.4. நோய்தபு நோன்றொடை

44

நிலம்புடைப் பன்னவார்ப் பொடுவிசம்பு துடையூ
வான்றோய் வெல்கொடி தேர்மிசை நுடங்கப்
பெரிய வாயினு மமர்கடந்து பெற்ற
அரிய வென்னா தோம்பாது வீசிக்
கலஞ்செலச் சுரத்த லல்லது கனவினும் 5
களைகென வறியாக் கசடி னிஞ்சத்
தாடுநடை யண்ணனிற் பாடுமகள் காணியர்
காணிலி யரோநிற் புகழ்ந்த யாக்கை
முழுவலி துஞ்சு நோய்தபு நோன்றொடை
நுண்கொடி யுழிஞை வெல்போ ரறுகை 10
1சேண னாயினுங் கேளென மொழிந்து
புலம்பெயர்ந் தொளித்த களையாப் பூசற்
கரண்கடா வுறீஇ யணங்குநிகழ்ந் தன்ன
மோகூர் மன்னன் முரசங் கொண்டு
நெடுமொழி பணித்தவன் வேம்புமுத றடிந்து 15
முரசசெய முரச்சிக் களிறுபல பூட்டி
ஒழுகை 2யுய்த்தோய் கொழுவில் பைந்துணி
3வைத்தலை மறந்த துய்த்தலைக் கூகை
கவலை கவற்றுங் குராலம் பறந்தலை
முரசடைத் தாயத் தரசுபல வோட்டித் 20
துளங்குநீர் வியலக மாண்டினிது கழிந்த
மன்னர் மறைத்த தாழி
வன்னி மன்றத்து விளங்கிய காடே.

1 சேணோனாயினு மேணென - பாட. 2 யுய்த்த-பா; 3 வைத்துத்தலை - பா.

துறை: செந்துறைப்பாண் பாட்டு.
வண்ணமும் தூக்கும் அது.
பெயர்: நோன்றபு நோன்றொடை.

1-7 நிலம்புடைப்பன்ன...அண்ணல்

உரை: நிலம்புடைப் பன்ன ஆர்ப்பொடு - நிலத்தை யிடிப் பதுபோன்ற முழக்கத்துடன்; விசம்பு துடையு - வானத்தைத் தடவுதற்கென; வான் தோய் வெல் கொடி - வானளாவ உயர்ந்த வெற்றிக்கொடி; தேர் மிசை நுடங்க - தேர்மீது நின்று அசைய; அமர் கடந்துபெற்ற - பல போர்களைச் செய்து பெற்ற பொருள்கள்; பெரிய வாயினும் - பெருமையுடைய வாயினும்; அரிய என்னாது- எளிதிற் பெற்றகு அரியவை என்று கருதாமல்; ஓம்பாது - தனக்கு வேண்டும் எனப் பேணிக்கொள்ளலும் செய்யாமல்; வீசி - பிறர்க்கு நிரம்பவும் நல்கி; கலம் செலச் சுரத்தல் அல்லது - இவ்வாறு பல்வகை அருங் கலங்களை மிகக் கொடுத்தலன்றி; கனவினும் களைக என அறியா - கனவிலும் பிறரை யிரந்து எனக்குற்ற இடுக் கணைக் களைய என வேண்டி யறியாத; கசடு இல் நெஞ்சத்து- குற்றமில்லாத நெஞ்சினையும்; ஆடு நடை அண்ணல் - வெற்றியாற் பிறந்த பெருமித நடையினையுமுடைய அண்ணலே எ-று.

போர் முரசின் முழக்கமும் வீரர் ஆரவாரமும் கலந்து நிலம் அதிர முழங்குமாறு தோன்ற, "நிலம்புடைப் பன்ன ஆர்ப்பொடு" என்றார். குளம்பினை யூன்றி விரைந்தேகும் குதிரையின் செலவையும் பிறசான்றோர், "நிலம்பிறக் கிடுவதுபோற் குளம்பு கடையு" (புறம் 303) என்று கூறுப. ஆர்ப்பொடு அமர்கடந்து என இயைக்க. வானளாவிய கொடி ஆங்கு நுடங்கி யசையும் தோற்றத்தை, "விசம்பு துடையு" என்றும், உயர்ச்சியை "வான்றோய் வெல் கொடி" யென்றும் சிறப்பித்தார். போரிற் பெற்றவை யென்னாது "அமர்கடந்து பெற்ற" என்றதனால், போரில் வஞ்சனையின்றி அறநெறியே நின்று பொருது எளிதாகப் பெற்றவை யென்பது பெற்றாம். "வென்றுகலந் தரீஇயர் வேண்டுபுலத் திறுத்து" (பதிற் 53) என்ப வாதலின், பகைப்புலத்தே அரும் பொருள் பெறுமாறும் "நன்கலம் களிற்றொடு நண்ணா ரேந்தி, வந்து திறைகொடுத்து வணங்கினர் வழி மொழிந்து" (அகம்.123) என்பதனால் தோற்ற வேந்தர் பொருள் தருமாறும் காண்க. அமர்கடந்து பெற்றவை பெரியவாய வழியும் ஈதல் அமையுமாயினும், அவற்றின் அருமை நோக்கியவழி, அவற்றை யோம்பு தற்கே உள்ளம் செல்லுமாதலின், அவ்வியல்பு செங்குட்டுவன்பால் இல்லை யென்றற்கு "அரிய வென்னாது ஓம்பாது வீசிக் கலஞ் செலச் சுரத்தல் அல்லது" என்றார். பிறரும் "அரிய வெல்லாம் எளிதினிற் கொண்டு, உரிய வெல்லா மோம்பாது வீசி" (மதுரை. 145-6) என்றார். கலம், மார்பணி, ஆரம், கடகம் முதலியன. "மார்பிற் பூண்ட வயங்குகா ழாரம், மடைசெறி முன்கைக் கடகமொ டத்தனன்" புறம்.150) என்று வன் பரணர் கூறுதல் காண்க.

இனி, "கனவினும் களைக என வறியா" என்பதற்குக் "கனவினிடத் தாயினும் என்னுடைய துன்பத்தை நீக்குக வென்று கூறுதலை யறியாத" என்றுரைப்பாரு முளர். தான் பிறரால் இரக்கப்படுவதல்லது பிறரைத் தான் இரத்தல் இன்மை வேந்தர்க்குச் சிறப்பெனக் காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார். "தடக்கை இரப்போர்க்குக்

கவிதலல்லதை யிரைஇய, மலர்பறியா வெனக் கேட்டிசு மினியே" (பதிற். 52) என்று உரைப் பது ஈண்டு நோக்கற்பாலது.

10-17 நுண்கொடி யுழிஞை.....யுய்த்தோய்

உரை: நுண்கொடி யுழிஞை-நுண்ணிய கொடியாகிய உழி ஞையின் பூவைச் சூடிய; வெல்போர் அறுகை - வெல்லுகின்ற போரைச் செய்யும் அறுகை யென்பான்; சேணனாயினும்- சேணிடத்தே இருந்தானாயினும்; கேள் என மொழிந்து - நண்ப னென மேற்கொண்டு பலரு மறியச் சொல்லி; புலம் பெயர்ந்து பகைவனான மோகூர் மன்னனுக்கு அஞ்சித் தன் நாட்டினின்றும் நீங்கி யோடு; ஒளித்த - ஒளித்துக் கொண்டதனா லுண்டாகிய; களையாப் பூசற்கு - நீக்க முடியாத பழிப்புரையின் பொருட்டு; மோகூர் மன்னன் அரண்கள் - அம்மோகூர் மன்னனுடைய அரண் களை; அணங்கு நிகழ்ந்தன்ன தாவுறீஇ - தெய்வத்தால் கேடு நிகழ்ந்தாற்போல வலி யழித்து; முரசும் கொண்டு - அவன் காவல் முரசைக் கைப்பற்றி; நெடுமொழி பணித்து - அவன் உரைத்த வஞ்சினத்தைச் சிதைத்துத் தன்னையும் பணிவித்து; அவன் வேம்பு முதல் தடிந்து - அவனுடைய காவல் மரமாகிய வேம்பினை யும் அடியோடு வெட்டி வீழ்த்து; முரசு செய முரச்சி - முரசு செய்தற்கேற்பச் சிறு துண்டங்களாகத் தறித்து; ஒழுகை களிறு பலபூட்டி யுய்த்தோய் - வண்டியிலேற்றி யானைகளை அதனை யீர்க் கும் பகடுகளாகப் பூட்டிச் செலுத்தியவனே என்று.

உழிஞை, ஒருவகை நுண்ணியதாய் நெடிது வளருங் கொடி. "நெடுங்கொடி யுழிஞைப்பவர்" (புறம் 76) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

உழிஞை சூடிய அறுகை யென்பதனால், மோகூர் மன்னனது முழு முதலரணம் முற்றி அதனைக் கோடல் குறித்துப் போர் செய்வான் சென்றமை பெற்றாம். தான் செய்த பல போர்களிலும் வெற்றியே பெற்றுப் போந்த பெருமிதங் காரணமாக மோகூர்க்குச் சென்று உழிஞை சூடி முற்றுகை யிட்டமை தோன்ற, "வெல் போர் அறுகை" யென்று சிறப் பித்தார். குட்டுவனோடு அண்மையிலிருந்து புணர்தலும் பழகலும் இலனாய் நெடுஞ் சேணிடத்தே யிருந்தானாயினும், அறுகை யென்பான் அக் குட்டு வன்பால் உண்மை நண்பனாதலால், செங்குட்டுவனும், அவன் துணைமை யினை வேண்டானாயினும் அவற்குத் துணை செய்யும் கருத்துடையனாய், மோகூர் மன்னனோடு பொருவான் தான் பொருதற்குக் காரணம் கூறு வதுபோல, "சேணனாயினும் கேள் என மொழிந்தான்" என்றும், இவ் வாறே அறுகையும் தனக்குச் செங்குட்டுவன் கேண்மையென னுரைத்துக் கொண்டு சென்று, மோகூர் மன்னனோடு பொருது தோற்று வேற்றுப் புலத்துக் கோடி யொளிந்துகொண்டா னென்பார் "புலம் பெயர்ந் தொளித்த" என்றும், அஃது அவ்வறுகைக்கு இளிவரவே யன்றி, செங் குட்டுவற்குப் பெரு நாணம் பயந்தமையின், "களையாப்பூசல்" என்றும் கூறினார். தம்மைச் சேர்ந்தார்க் குளவாகும் இளிவரவுகளைத் தமக்கு உளவாயினவாகக் கருதி நாணலும், அவற்றைப் போக்கி நலம் செய்த லும், தலைமக்கட்குப் பண்பாதலால், குட்டுவன் மோகூர் மன்னன்பால் போர் குறித்துச் செல்வா னாயினென வறிக.

மோகூர் மன்னனைப் பழையன் என்று இப்பத்தின் பதிகமும் சிலப் பதிகாரமும் (27:124-6) கூறுகின்றன. இவனுடைய மோகூர் நலத்தை ஆசிரியர் மாங்குடிமருதனார், "மழை யொழுக்கறாஅப் பிழையா விளையுள், பழையன் மோகூர்" (மதுரை.507-8)

என்று கூறுவர். மது ரைக்கு வட கிழக்கில் உள்ள திருமோகூர் இது போலும். பழையன் என்பான் ஒருவன் காவிரி பாயும் நாட்டுப் போலர் என்னும் ஊரிடத்தே யிருந்து சோழர் கீழ் வாழ்ந்தான். சோழர் ஒரு காலத்தே கொங்கு நாட்டவரைப் பணிவிக்கக் கருதிப் போர் தொடுத்த ஞான்று, அவர் பொருட்டு இப்போலர் பழையன் அதனைச் செய்தானென நற்றிணை (10) கூறுகின்றது. இவன் வழியினனாதல் இம் மோகூர்ப் பழையன்பால் அறுகைக்கு வெறுப்பும் பகைமையும் உண்டானதால், மோகூரை முற்றுக்கை யிட்டு ஆற்றாமையால், அறுகை புலம்பெயர்ந் தொளித்தான் என அறிக.

தா, வருத்தம் தாவுறீஇ யென்றது வருத்தம் உறுவித் தென்றவாறு. என்றது, அரண்களின் வலியழித்துச் சிதைவித்தவாறாயிற்று. அணங்கு, தெய்வம். சிறிதும் விலக்கொணா வகையில் திடீரென்று தாக்கி, அரண்களை யழித்தமை தோன்ற "அணங்கு நிகழ்ந்தன்ன அரண்கள் தாவுறீஇ" என்றார். பகைவர் விலங்கு முதலிய உயிர்களால் நிகழும் கேட்டினும் தெய்வத்தால் நிகழ்வது விலக்கொணா வீறுடைமை பற்றி "அணங்கு நிகழ்ந்தன்ன" என்றார். பழையன் வேல் வல்லனாதல் பற்றி இத்துணையும் கூறல் வேண்டிற்று.

தோற்ற வேந்தனது முரசினைக் கோடல் பண்டைத் தமிழ் வேந்தர் மரபாதல்பற்றி "முரசங்கொண்டு" என்றும், எதிர்ந்த வேந்தனை ஈடழித்து அவனுரைக்கும் வஞ்சினத்தைப் பொய்ப்படுத்திப் பணியச் செய்தல் வேந்தரது வீரத்துக்குச் சிறப்பாதலால், "நெடுமொழி பணித்து" என்றும் கூறினார். பழையனது காவல் மரம் வேம்பாதலின், "வேம்பு முதல் தடிந்து" என்றார்.

இனிப் பழைய வுரைகாரர், "அறுகை யென்பான் மோகூர் மன்னற் குப் பகையாய்ச் சேரனுக்கு நட்பா யிருப்பானோர் குறுநில மன்னன்" என்றும், "சேணனாயினும் கேளென மொழிந்தென்றது, அக்கோ நீ செய்கின்ற வலிக்கு உதவி செய்தற்குச் சேனாயினும் எனக்கு அவன்தான் நட்பு எனச் சொல்லி யென்றவாறு" என்றும், "களையாப் பூசல், ஒருவரால் மாற்றவொண்ணாத வருத்தம்" என்றும் "அரண்கள் தாவிறீஇ யென்றது மாற்றார் அரண்களை அழித்தற் றொழிலைத் தன்பாலே யுறுவித் தென்ற வாறு" என்றும் கூறுவர்.

தான் தடிந்த வேம்பினை இன்னது செய்தானென்பார், "முரசு செய முரச்சிக் களிறு பல பூட்டி, ஒழுகை" யுய்த்தானென்றார். இனி, இப்பத் தின் பதிகம், "பழையன் காக்கும் கருஞ்சினை வேம்பின், முழாரை முழு முதறுமியப் பண்ணி, வாலிழை கழித்த நறும்பல் பெண்டிர், பல்லிருங் கூந்தல் முரற்சியால், குஞ்சர வொழுகை பூட்டி" யுய்த்தான் என்று கூறும்.

இனிப் பழைய வுரைகாரர், "முரசு செய முரச்சி யென்றது, அவ் வேம்பினை முரசாகச் செய்யும்படி முற்றுவித் தென்றவாறு. முற்று வித்தலாவது ஒழுகை யேற்றலாம்படி துண்டங்களாகத் தறிப்பித்தல். களிற்றென்றது மோகூர் மன்னன் களிற்றினை. களிறு பல பூட்டி யென்றது, அவனேறும் யானைகளை அவனை யவமதித்துச் சாகாட்டிற்குக் கடாவோபாதியாகப் பூட்டி யென்றவாறு. பூட்டி யென்றதற்கு, 'வாலிழை கழித்த நறும்பல் பெண்டிர், பல்லிருங் கூந்தல் முரற்சியால், குஞ்சர வொழுகை பூட்டி' என இதன் பதிகத்து வந்தமையால், அம்மகளிர்க் கூந்தல் மயிர்க் கயிற்றாற் பூட்டி

யெனக்கொள்க" என்றும் "ஒழுகை யுய்த்த" என்று பாடங்கொண்டு "ஒழுகை யுய்த்த ஆடு நடை யண்ணல் என மாறிக் கூட்டுக" என்றும் கூறுவர்.

7-9 நிற்பாடுமகள்.....நோன்றொடை.

உரை: நிற்புகழ்ந்த யாக்கை-நின்னை வீரர் பலரும் புகழ் தற்குப் பொருளா யமைந்த; முழுவலி துஞ்சும்-மிக்க வன்மை பொருந்திய; நோய்தபு-நோயில்லாத; யாக்கை நோன்றொடை- யாக்கையாகிய பெரிய உடம்பை; நிற்பாடு மகள் காணியர்- நின்னைப் பாடும் பாடினியே காண்பாளாக எ-று

காணிலியரோ வென்பதற்கு "வன்னி மன்றத்து விளங்கிய காடு" (வரி.23) என்பதனோடு கூட்டிப் பொருள் கூறப்படும். தமக்கு மெய் புகு கருவி போறலின், இவன் யாக்கையே வீரர் புகழ்தற்குப் பொருளாயிற் றென்றறிக. அவர் புகழ்தற்குக் காரணமாகிய மெய்யின் வலிக்கு யாக்கை இடமாதலின், "முழுவலி துஞ்சும் யாக்கை" யென்றும், அதற்கு நோயின்மை ஏதுவும் பயனுமாய் இயைந்து நின்றலால், "நோய்தபு யாக்கை" யென்றும் சிறப்பித்தார். புகழ்வார் புகழும் பாத்தொடையும், பூத்தொடையும், வேரறறியும் அம்புத்தொடையும் ஏற்று வலி சிறந்து நின்றலின், குட்டு வன் யாக்கையை "நோன்றொடை" யென்று சிறப்பித்தனர்போலும்.

இனிப் பழையவுரைகாரர், "நிற்புகழ்ந்த யாக்கை யென்றது, நின்னை யெல்லா வீரரும் புகழ்தற்குக் காரணமாகிய யாக்கை யென்றவா" றென்றும், "யாக்கை யாகிய நோன்றொடை யென்க" என்றும் 'யாக்கையை இங்ஙனம் சிறப்பித்துக் கூறினமையால் இதற்கு 'நோய்தபு நோன்றொடை' யென்று பெயராயிற்" றென்றும் கூறுவர்.

17-23. கொழுவில்.....காடே.

உரை: கொழுவில் பைந்துணி-கொழுமை யில்லாத பசிய இறைச்சித் துண்டத்தை; வைத்தலை மறந்த துய்த்தலைக் கூகை- வைத்த இடத்தை மறந்தொழிந்த உச்சிக் கொண்டையை யுடைய கூகையை; கவலை கவற்றும்-கவலையுறுவித்து வருத்தும்; குரால் அம் பறந்தலை-கூகைப் பெடைகளையுடைய சுடுகாட்டிலே; முரசு டைத் தாயத்து அரசு பல ஓட்டி-முரசினையுடைய வழிவழியாக உரிமையுற்று வரும் அரசர் பலரை வென்று; துளங்கு நீர் விய லகம் ஆண்டு-அசைகின்ற கடல் சூழ்ந்த பரந்த நிலவுலகத்தை ஆட்சி புரிந்து; இனிது கழிந்த மன்னர்-தம் வாழ்நாளை இனிது கழித்திறந்த வேந்தரை யிட்டுப் புதைக்கும்; வன்னி மன்றத்து விளங்கிய காடு-வன்னி மரம் நிற்கும் மன்றத்தால் விளக்கமுற்ற இடுகாட்டின்கண்; தாழி-மட்குடமானது; காணிலியர்-நின் யாக்கையாகிய நோய்தபு நோன்றொடையினைக் காணாதொழிவதாக எ-று

கொழு-கொழுமை; கொழுப்பு மாம். கொழுவில் பைந்துணி யெனவே, கொழுப்புடைய துணிகளை நாய் நரிகள் கவர்ந்தும் பிற புள்ளி னம் தின்றும் கழிந்தன வென்பது பெற்றாம். பைந்துணி, கொழுப்பின்றி வற்றிய பசிய உடற்றுண்டங்களுமாம். வைத்தலை, வைத்தலை யென வந்தது. துய்போறலின், கொண்டையைத் துய்யென்றார். "குடுமிக்கூகை" (மதுரை170) என்று பிறரும் கூறுப. கவலை, வருத்தம்; "அவலக் கவலை கையா றழுங்கல்" (மணி 4-118) என்பது மணிமேகலை. பழையவுரை

காரரும், "பைந் துணிகள் வைத்த இடம் மறந்த கூகையை அதன் பிடை யாகிய குரால் கவற்று மென்க". என்றும், "வைத்தலை விகாரம்" என்றும், "கவ லென்னும் பெயரைத் தாவென்பது போல வருத்தமென் றுரைக்க. கவலை கவற்றல், வருத்தல்" என்றும் "பறந்தலை யென்றது இடுகாட்டிற் பிணஞ்சுடு மிடத்தை" யென்றும் கூறுவர்.

தொன்றுதொட்டு வரும் அரசரிமை பெற்றொழுகிய பெருவேந்தரை யும் பொருதழித்துத் தமது ஒருமொழியே வைத்து உலகாண்ட நெடு வேந்தர் என்பார் "முரசுடைத் தாயத் தரசுபல வோட்டித் துளங்குநீர் வியலக மாண்டு இனிது கழிந்த மன்னர்" என்றார். இனிது கழிதலாவது, நோய் முதலியன வுற்று மடியாது பொருது புகழ் நிறுவி மாள்வது. "நோற்றோர் மன்ற தாமே கூற்றம், கோளுற விளியார்" (அகம்61) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

குரால், கூகைப்பெடை. அலையால் அலைப்புண்பதுபற்றிக் கடலை, "துளங்குநீர்" என்றார். தாழி, மன்னர் இறந்தவழி அவர் உடலை மண்ணாற் செய்த பாணைக்குள் வைத்துப் புதைப்பது பண்டையோர் மரபு. இதனை முதுமக்கட் டாழி யென்றும் வழங்குப. "வளவன் தேவருலக மெய்தின னாதலின், அன்னோற் கவிக்கும் கண்ணகன் தாழி" (புறம் 228) என வருதல் காண்க. காடு தாழி காணிலியர் என முடித்தலு மொன்று. வன்னி மன்றம், சுடலை நோன்பிகள் மடையிட்டுப் பரவுமிடம் என்று மணிமேகலை கூறும்;"சுடலை நோன்பிகள்ஒடியா வுள்ளமொடு, மடை தீ

யுறுக்கும் வன்னி மன்றம்" (மணி 6: 86) என்பது காண்க. பழைய வுரைகாரர், "வன்னி மன்ற மென்றது, அக்காட்டில் வன்னி மரத்தை யுடைய இடத்தினை" யென்றும், "அதுதான் பிணத்தொடு சென்றார் எல் லாரு மிருந்து மன்று போறலின், மன்றெனப்பட்டது" என்றும், "விளங் கிய காடென்றது, தன் தொழிலில் விளங்கிய காடென்றவாறு" என்றும் கூறுவர்

இதுகாறும் கூறியது, ஆடுநடை யண்ணல், ஒழுகை யுய்த்தோய், நிற் புகழ்ந்த யாக்கையாகிய நோய்தபு நோன்றொடை, நிற்பாடு மகள் காணியர்; வன்னி மன்றத்து விளங்கிய காட்டின்கண் தாழி காணிலியர் என்று கூட்டு வினை முடிவு செய்க.

"இதனாற் சொல்லியது அவனை, நீ நெடுங்காலம் வாழ்க" என வாழ்த்தியவாறாயிற்று.

5.5. ஊன்றுவை யடிசில்.

45

பொலம்பூந் தும்பைப் பொறிகிளர் தூணிப்
புற்றடங் கரவி னொடுங்கிய வம்பின்
நொசிவுடை வில்லி னொசியா நெஞ்சிற்
களிநெறிந்து முரிந்த கதுவா யெஃகின்
விழுமியோர் துவன்றிய வன்க ணாட்டின்
எழுமுடி மார்பி னெய்திய சேரல்
குண்டுக ணகழிய மதில்பல கடந்து
பண்டும் பண்டுந்தா முள்ளழித் துண்ட
நாடுகெழு தாயத்து நனந்தலை யருப்பத்துக்

5

கதவங் காக்குங் கணையெழு வன்ன நிலம்பெறு திணிதோ ஞயர வோச்சிப் பிணம்பிறங் கழுவத்துத் துண்ங்கை யாடிச் சோறுவே றென்னா ஆன்றுவை யடிசில் ஓடாப் பீட ருள்வழி யிறுத்து முள்ளிடு பறியா வேணித் தெவ்வர் சிலைவிசை யடக்கிய மூரி வெண்டோல் அனைய பண்பிற் றானை மன்னர் இனியா ருளரோநின் முன்னு மில்லை மழைகொளக் குறையாது புனல்புக நிறையாது விலங்குவளி கடவுந் துளங்கிருங் கமஞ்சூல் வயங்குமணி யிமைப்பின் வேலிடுபு முழங்குதிரைப் பனிக்கடன் மறுத்திசி னோரே.	10 15 20
---	--

இதுவுமது

பெயர்: ஊன்றுவை யடிசில்.

1-6 பொலம்பூ,.....சேரல்

உரை: பொலம்பூந் தும்பை-பொன்னாற் செய்யப்பட்ட அழகிய தும்பைப் பூவையும்; பொறி கிளர் தூணி-பொறிகள் பொருந்திய தூணியின்கண்; புற்று அடங்கு அரவின்-புற்றின் கண் அடங்கிய பாம்புபோல; ஒடுங்கிய அம்பின்-ஒடுங்கியிருக் கின்ற அம்புகளையும்; நொசிவு உடை வில்லின்-வளை தலையுடைய வில்லையும்; நொசியா நெஞ்சின்-பகை முதலியவற்றிற்கு அஞ்சி யொடுங்காத மனவெழுச்சியையும்; களிற்று எறிந்து முரிந்த- களிற்றுகளைக் கொல்வதால் நுனி மடிந்த; கதுவாய் எஃகின் - வடுப்பட்ட வேலையுமுடைய; விழுமியோர் துவன்றிய - சீரிய வீரர் நெருங்கிச் செய்கின்ற; அகன்கண் நாட்பின் - அகன்ற போர்க்களத்தையுடைய; எழு முடி மார்பின் எய்திய சேரல் - பகைவர் எழுவர் முடிப் பொன்னாற் செய்த ஆரத்தை மார்பின் கண் அணிந்த சேரமானான செங்குட்டுவனே என்று.

பொரும் வீரரணியும் தும்பைப்பூ பொன்னாற் செய்யப்படுதலால், "பொலம்பூந் தும்பை" யென்றார். பொறி, பூத்தொழில் வேலைப்பாடு; இனி, தீப்பொறி கக்கும் அம்புகளை யுடைமையின், பொறி கிளர் தூணி யெனப்பட்ட தென்றுமாம். பாம்புபோற் சீறிச் சேறல்பற்றி, அம்பிற்குப் பாம்பும், தூணிக்குப் பாம்புறையும் புற்றும் உவமமாயின. வில்லிற்கு வளைவும் நெஞ்சிற்கு வளையாமையும் சிறப்பியல்பாதலின், "நொசிவுடை வில்லின் நொசியா நெஞ்சின்" என்றார். எறிந்தென்னும் வினையெச் சம் காரணப்பொருட்டு. முரிதல், ஒடிதலுமாம்; ஆயினும், ஒடிந்த வேல் ஏந்தப்படாதாதலின், நுனி மடிதலே ஈண்டுப் பொருளாயிற்று. கதுவாய், வடு; "குருதி யோட்டிக் கதுவாய் போகிய துதிவாய் எஃகமொடு" (புறம். 353) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. வீரர்க்குரிய சால் பனைத்தும் நிரம்பிய சான்றோ ரென்றதற்கு, "விழுமியோர்" என்றார். ஞாட்பென்பது நாட்பென வந்தது. இனி, நாட்பின் என்பதற்கு நாட்பின் கண் என விரித்து ஆங்கு எதிர்ந்த வேந்தர் எழுவரை வென்று அவர் முடிப் பொன்னாற் செய்த

ஆரமணிந்த மார்பு என இயைப்பினு மமையும். தும்பையும் அம்பும் வில்லும் நெஞ்சும்
எஃகமுமுடைய விழுமியோர் என
இயையும்.

7-12. குண்டுகண்.....ஆடி

உரை: குண்டு கண் அகழிய மதில் பல கடந்து - ஆழ்ந்த அகழிகளையுடைய மதில்கள் பலவற்றைக் கைப்பற்றிக் கடந்து சென்று; உள் உண்டு அழித்த - உட் புகுந்து ஆங்குள்ள பொருள்களைக் கொண்டழித்த; நாடுகெழு தாயத்து - நாடாட்சிக் குரியதாக அமைந்த; நனந்தலை அருப்பத்து - அகன்ற உள்ளிடத்தையுடைய அரண்களின்; கதவம் காக்கும் கணை எழு அன்ன - வாயிற் கதவுகட்கு வன்மையுண்டாகக் காக்கும் திரண்ட கணைய மரத்தை யொக்கும்; நிலம் பெறு திணி தோள் - பகைவர் நாடுகளைப் பெறும் வலியமைந்த திண்ணிய தோள்களை; உயர ஓச்சி - உயரத் தூக்கி வீசி; பிணம் பிறங்கு அழுவத்து - பிணங்கள் குவிந்து உயர்ந்து கிடக்கும் போர்க்களத்திலே; பண்டும் பண்டும் துணங்கை யாடி - முன்னே பல காலங்களிற் பன்முறை துணங்கைக் கூத்தினை யாடி எ-று.

அகழிய மதில் என்பதில், அகழிய என்பது பெயரெச்சக்குறிப்பு. புற மதிலும் அக மதிலும் எனப் பலவாதலின், "மதில் பல" என்றார். அழித்துண் டென்றதனை, உண்டழித்த என மாறி யியைக்க. உண்டல். கைக்கோடல். இவ்வாறு கொள்ளாது உள்ளழித்துண்ட என்றே கொண்டு, "முற்காலங்களில் தாம் உள்ளே புகுந்தழித்து அவ்விடத்தே சோறு சமைத்துண்ட" என்பாரு முளர். இக் கருத்துக்கு "அம்புடை யாரெயி லுள்ளழித் துண்ட, அடாஅ வடுபுகை யட்டுமலர் மார்பன்" (பதிற் 20) என்பது ஆதரவு தருகிறது. அருப்பம், உள்ளரண். "அகநாடு புக்கவர் அருப்பம் வவ்வி" (மதுரை 149) எனச் சான்றோர் கூறுதலால் அறிக. நாட்டின் அரசியற்கு இஃது இன்றியமையா வுறுப்பாதலின், "நாடுகெழு தாயத்து அருப்பம்" என்றார். "படைகுடி கூழமைச்சு நட்பர ணாரும் உடையான் அரசருள் ஏறு" (குறள். 381) என்று திருவள்ளுவனார் கூறுதல் காண்க. சிறுகாப்பிற் பேரிடத்தாதல் அரணுக்கு இலக்கணமாதல் பற்றி "நனந்தலை யருப்பம்" என்றார். மதிர்கதவுகளின் பின்னே மேலும் கீழும் குறுக்கே கிடந்து உரம் தந்து நின்றலின், "கதவம் காக்கும் கணையெழு" என்றார். இதனை வீரர் தோட்கு உவமமாகக் கூறினார். , பல மதிற் கதவுகளை யுடைத்துச் சென்ற குட்டுவன் பயிற்சி குறித்து, "தூங்கெயிற் கதவம் காவல் கொண்ட, எழுஉ நிவந்தன்ன பரேரெறுழ் பணைத்தோள்" (பதிற். 31) எனப் பிறரும் கூறினர். பகைவரொடு அறத்தாற்றிற் பொருது அவர் நிலத்தைக் கொள்ளும் தோள் வன்மையைச் சிறப்பித்து, "நிலம் பெறு திணி தோள்" என்றார். "மன்பதை பெயர அரசுகளத் தொழியக்,கொன்றுதோ ளோச்சிய வென்றாடு துணங்கை" (பதிற்.77) என்பதனால், வென்ற அரசர் போர்க்களத்தே துணங்கையாடும் திறம் காண்க.

இனி, பழையவுரைகாரர், "மதில் பல கடந்து, உள்ளழித் துண்ட, அருப்பத்துப் பிணம் பிறங் கழுவத்து, தோளோச்சிப், பண்டும் பண்டும் துணங்கையாடி என மாறிக் கூட்டுக" என்பர்.

13-14 சோறுவேறு.....இறுத்து

உரை: சோறு வேறு என்னா - சோறு வேறு ஊன் வேறு எனப் பிரித்துக் காணமாட்டாதபடி யமைந்த; ஊன் துவை யடிசில் - ஊன் குழையச் சமைத்த சோற்றினை; ஓடாப் பீடர் உள்வழி இறுத்து - பகைவர்க்குப் புறங்கொடாத பெருமையுடைய வீரருள்ளம் விரும்புமாறு பெருவிருந்தளித்துச் சிறந்த; என்க.

சிறந்த என ஒருசொற் பெய்து முடிக்க. சோற்றினை ஊன் கலந்து சமைத்தல் பண்டையோர் முறை. "செவ்வூன் றோன்றா வெண்டுவை முதிரை" (பதிற். 55) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. வென்றி யெய்திய வேந்தர் வீரர்க்கும் பாணர்க்கும் ஊன் சோறு வழங்கும் சிறப்பினை "ஊன்சோற் றமலை பாண்கடும் பருத்தும், செம்மற் றம்மநின் வெம்முனை யிருக்கை" (புறம்.33) எனக் கோவூர் கிழார் சோழன் நலங்கிள்ளியைப் பாடுமிடத்துக் கூறியிருப்பதைக் காண்க.

இனி, இதற்குப் பழையவுரைகாரர், "சோறு வேறென்னா அடிசில் என்றது, அரசனுக்கு அடு சோற்றில் இச் சோறு வேறென்று சொல்லப் படாத அடிசில் என்றவாறு" என்றும், "இவ்வடைச் சிறப்பானே இதற்கு ஊன்றுவை யடிசில் என்று பெயராயிற்" றென்றும் கூறுவர். ஊன்றுவை யடிசில் மிக்க சுவையுடைத்தென வியந்து "அமிழ்தன மரபின் ஊன்றுவை யடிசில்" (புறம் 390) என்று சான்றோர் கூறுப.

15-17 முள்ளிடுபு.....மன்னர்

உரை: முள் இடுபு அறியா ஏணி - பகைவரது குதிரை முதலிய படைகளைத் தடுத்தற்பொருட்டு முள் வேலி யிடுவதை யறியாத எல்லைப்புறத்தையும்; தெவ்வர் சிலை விசை அடக்கிய மூரி வெண் தோல் - பகைவரது வில்லில் தொடுக்கப்படும் அம்பின் கடுமையைக் கெடுத்த வலிய வெண்மையான கேடகத்தையும்; அனைய பண்பின் தானை மன்னர் - அவற்றிற் கேற்ற மறப்பண்பு படைத்த தானையை முடைய வேந்தருள்ளே; எ-று.

பகைவரது குதிரைப்படை தம் மெல்லைக்குட் புகாதவாறு வழியில் முள்வேலி யிடுதல் மரபாயினும், குட்டுவனைப் பகைத்துப் போந்து பொருவார் இன்மையின், அவன் நாட்டெல்லைப் புறத்தை "முள்ளிடு பறியாவேணி" என்றார். "பொருநர்த் தேய்த்த போரறு வாயில்" (முருகு 1-69) என்றாற் போல. முள்ளிடும் மரபினை "இனநன்மாச் செலக் கண்டவர், கவை முள்ளிற் புழையடைப்பவும்" (புறம்.98) என்று சான்றோர் கூறுதலாலறிக. சிலை, ஆகுபெயர். எத்துணை விசையாக அம்புகளை விடுக்கினும், அவற்றை இக்கேடகம் தடுத்து விடுதலின், "சிலைவிசை யடக்கிய மூரி வெண்டோல்" என்றார். "மழைத்தோற் பழையன்" (அகம்.186) என்றும் வழங்குவ துண்மையின் "வெண்டோல்" என்றார். ஏணியும் தோலும் தானையு முடைய மன்னர் என இயைக்க.

இனிப் பழைய வுரைகாரர், தோலையை பண்பின் என்று கொண்டு, "தோலையை பண்பென்றது தான் அம்பு படித் தளராது பிறர்க்கு அரணமாகும் தோற்கடகு போன்ற பண்பென்றவாறு" என்பர். ஏணி, எல்லை. "நளியிரு முந்நீரேணியாக" (புறம்.35) என்றாற்போல.

18-22 இனியாருளரோ...மறுத்திசினோரே.

உரை: மழை கொளக் குறையாது - முகில் படிந்து முகத்தலால் நீர் குறையாமலும்; புனல் புக நிறையாது - மழை யாறுகளின் வரவால் நீர் நிரம்பிக் கரை கடவாமலும்; விலங்கு வளி கடவும் - செல்லும் செலவைத் தடுத்து மோதும் காற்றுத் திரட்டும்; துளங்கு - அலைகளால் அசைதலை யுடைய; இருங்கமஞ்சூல் முழங்கு திரைப் பனிக்கடல் - மிக நிறைந்த கடலிடத்தே; வயங்குமணி இமைப்பின் - விளங்குகின்ற மணிபோலும் ஒளியினை யுடைய; வேல் இடுபு - வேற்படையைச் செலுத்தி; மறுத்திசினோர் - அக்

கடலிடத்தே யெதிர்த் பகைவரை யெதிர்த்துப் பொருதழித்த வேந்தர்; நின் முன்னும் இல்லை-நின் முன்னோருள் ஒருவரும் இலர்; இனி யார் உளரோ-இப்பழுதும் நினக்கு ஒப்பானவர் இல்லை எ-று.

முகில் படிந்து முகத்தலால் குறைதலும், மழை ஆறுகளால் நீர் புகுதலால் மிகுதலுமின்றி எஞ்ஞான்றும் நிறைந்தே யிருத்தல் பற்றிக் கடலை "மழைகொளக் குறையாது புனல்புக நிறையாது" என்றார். "மழைகொளக் குறையாது புனல்புக மிகாது, கரை பொருதிரங்கு முந்நீர்" (மதுரை.42-45)) என்று பெறரும் கூறுதல் காண்க. கடலில் கலம் செலுத்திச்

செல்வோர்க்கு எதிரே குறுக்கிட்டு மோதுதலால், காற்றை "விலங்குவளி யென்றார். வளி மோதுதலால் அலை யெழுந்து அசைவது பற்றி, "வளிகடவும் துளங்கிருங் கமஞ்சூல்" என்பாராயினார். ஓகாரம், எதிர்மறை, வேல், ஆகுபெயர்.

இனிப் பழையவுரைகாரர், " குறையாது, நிறையாது என்னும் எச்சங்களையும் கடவும் என்னும் வினையொடு முடித்து, அதனைக் கடவப்படும் என வுரைக்க" என்றும் "மணி யிமைப்புப் போலும் மின்னுக்கு மணியிமைப்பென்பது பெயராயிற்று" என்றும், "வேலிடு பென்றது வேலை ஏற்றி நடப்பித் தென்றவாறு" என்றும் "கடல் மறுத்த லென்றது, கடலிற் புக்கு ஒரு வினை செய்தல் அரிது என்பதனை மறுத்தலை" யென்றும் கூறுவர்.

எழுமுடி மார்பின் எய்திய சேரல், பண்டும் பண்டும் துணங்கையாடி, ஊன்றுவை யடிசில் பீடர் உள்வழி இறுத்துச் சிறந்த மன்னருள், பனிக் கடல் மறுத்திசினோர் நின் முன்னும் இல்லை; இனியார் உளரோ, இல்லை எனக் கூட்டி முடிக்க. இதனாற் சொல்லியது அவன் வெற்றிச் சிறப்புக் கூறியவாறாயிற்று.

5.6 கரைவாய்ப் பருதி

46

இழையர் குழையர் நறுந்தண் மாலையர்
சுடர்நிமி ரவிர்தொடி செறித்த முன்கைத்
திறல்விடு திருமணி யிலங்கு மார்பின்
வண்டுபடு கூந்தன் முடிபுனை மகளிர்
தொடைபடு பேரியாழ் பாலை பண்ணிப்
பணியா மரபி னுழிஞை பாட

இனிதுபுறந் தந்தவர்க் கின்மகிழ் சுரத்தலிற்
சுரம்பல கடவுங் கரைவாய்ப் பருதி

ஊர்பாட் டெண்ணில் பைந்தலை துமியப்
 பல்செருக் கடந்த கொல்களிற் றியானைக்
 கோடுநரல் பௌவங் கலங்க வேலிட்
 டுடைதிரை பரப்பிற் படுகட லோட்டிய
 வெல்புகழ்க் குட்டுவற் கண்டோர்
 செல்குவ மென்னார் பாடுபு பெயர்ந்தே.

10

இதுவுமது

பெயர்: கரைவாய்ப் பருதி.

1-7. இழையர்.....சுரத்தலின்

உரை: இழையர் குழையர் நறுந் தண் மாலையர் - இழையினையும் குழையினையும் நறிய தண்ணிய மாலையினையும்; சுடர் நிமிர் அவிர் தொடி செறித்த முன் கை - ஒளி மிக்கு விளங்குகின்ற தொடியைச் செறிய அணிந்த முன் கையினையும்; திறல் விடு திருமணி - மிக்க வொளி திகழும் அழகிய மணி மாலை கிடந்து; இலங்கு மார்பின்- விளங்குகின்ற மார்பினையுமுடைய; வண்டு படு கூந்தல் - வண்டு மொய்க்கும் கூந்தலை; முடி புனை மகளிர் - கொண்டையாக முடித்துக் கைசெய்துகொண்டுள்ள பாடல் மகளிர்; தொடை படு பேர் யாழ் - நரப்புத் தொடையினையுடைய பேரியாழின்கண்; பாலை பண்ணி - பாலைப்பண்ணை யமைத்து; பணியா மரபின் உழிஞை பாட - பகைவர்க்குப் பணியாத முறைமை யினையுடைய உழிஞைத் திணைச் செயலைப் புகழ்ந்து பாட; இனிது புறந் தந்து- அவர்களை நன்கு ஓம்பி; அவர்க்கு இன் மகிழ் சுரத்தலின் - அவர்கட்கு இனிய மகிழ்ச்சியினைத் தன் கொடையாலும் முகமலர்ச்சியாலும் செய்தலாலே ஂறு

இழையரும் குழையரும் மாலையரும் ஆகிய மகளிர் பாட என இயையும். முன் கையும் மார்பினையுமுடைய மகளிர் என முடிக்க. திரு மணியின் சீரிய வொளி, தொடியினும் இழையினும் பிறவற்றினும் தோன்றும் நல்லொளியின் மேம்பட்டுத் திகழ்தல்பற்றி, "திறல்விடு திருமணி" யென்றார். "பிறவொளியிற் றிறலுடைமையால் இவ்வொளிக்கு ஆகுபெயரால் திறலென்று பெயராயிற்" நென்பது பழையவுரை. பூக்களை இடையறவின்றிச் சூடுதல்பற்றி, கூந்தல் "வண்டுபடு கூந்தல்" எனப்பட்டது. அக் கூந்தலைச் சிறப்புடைய கொண்டையாக முடித்துப் பூவும் பொன்னு மணிந்து கை செய்தல் இயல்பாதல் தோன்ற, "முடிபுனை மகளிர்" என்றார். பேரியாழ் ஆயிரம் நரம்புகளை யுடைத்தாய் ஆதி யாழ் என்று சிறப்பித்து ஓதப்படுவது. "அது கோட்டினதளவு பன்னிரு சாணும் வணரளவு சாணும், பத்தரளவு பன்னிரு சாணும், இப்பெற்றிக்கேற்ற ஆணிகளும், திவவும், உந்தியும் பெற்று ஆயிரங்கோல் தொடுத்தியல்வது" என்பர் அடியார்க்கு நல்லார். பிறிதோரிடத்தில் (சிலப். 3.26) அவர், யாழ் நால்வகைப்படு மென்றும், அவற்றுள் பேரியாழ் என்பதும் ஒன்றென்றும், அஃது இருபத்தொரு நரம்பினை யுடையதென்றும் கூறுவர். இவற்றுள் ஈண்டுக் கூறிய பேரியாழ் இன்னதெனத் தெரிந்திலது. ஒருகால் இருபத்தொரு நரம்பு சிற்றெல்லையும், ஆயிர நரம்பு பேரெல்லையுமாகவுடைய யாழ் பேரியாழ் எனப்பட்டன போலும். நரம்புடை வுடைத்தாய் மங்கலப் பண்ணாகவு மிருத்தலால் உழிஞை பாடுமிடத்து முதற்கண் "பாலை பண்ணி" யென்றார். வேந்தர் பகைவருடைய முழுமுத லரணங்களை

முற்றலும் கோடலும் உழிஞைத் திணையாதலின், அச் செயல் குறித்த பாட்டினை யாழில் அமைத்துப் பாடினா ளென்றற்கு, "பணியா மரபின் உழிஞை பாட" என்றார். வேற்று வேந்தன் அரணத்தை முற்றும் உழிஞைச் செயல் பணிவு தோற்றுவிப்பப் பெருஞ்செயலாதலால் "பணியா மரபின் உழிஞை" யெனப்பட்டது. "இன் மகிழ் சுரத்தல் இனிய மகிழ்ச்சியைச் சுரத்தல் இதனாற்பயன், முற்கூறிய புறந்தருதலாகிய கொடையோடே இவர்களை மயக்கிய முகனமர்தலும் உடைய னென்றவாறு" என்பது பழையவுரை.

8-10 சுரம்பல.....யானை

உரை : சுரம் பல கடவும் - காடுகள் பலவற்றினும் செலுத்தப்படும்; கரை வாய்ப் பருதி - குருதிக்கறை தோய்ந்த விளிம்பை யுடைய தேராழி; ஊர் பாட்டு - தன்பாட்டிற் செல்லுங்கால்; எண்ணில் பைந்தலை துமிய - எண்ணி லடங்காத வீரருடைய பசிய தலைகள் கீழே அகப்பட்டு நசுங்க; பல செருக் கடந்த -பல போர்களை வஞ்சியாது பொருது வென்றி சிறந்த; கொல் களிற்று யானை - கொல்லுகின்ற யானைகள் பலவும் உடைய (குட்டுவன்) ளு.

செல்லுதற்கரிய காடுகளிலும் இனிது சென்று திரியும் கால் வலிய தேராதல் தோன்ற, "சுரம்பல கடவும்" என்றும், அச் செலவால் மடிந்தாரது குருதிக்கறை தோய்ந்து மடிந்திருப்பது குறித்துக் "கரைவாய்ப் பருதி" யென்றும் கூறினார். கறை, கரை யென வந்தது. இனிப் பழையவுரைகாரர், "சுரம் பல வென்றது, பகைவரொடு பொருங்களத்தில் தேர் செல்லுதற்கு அரிதாம்படி படையொடு விலங்கும் அரிய இடங்கள் பலவற்றினும் என்றவாறு" என்பர். வீரரைக் கொல்லுவதற்கென்று செல்லாது தன்பாட்டிற் செல்லும்போதே, அதன் ஆழியில் வீரர் பலர் வீழ்ந்து தலை துமிந்து மடிவது தோன்ற, "கரைவாய்ப் பருதியூர் பாட்டு, எண்ணில் பைந்தலை துமிய" வென்றார். பருதியூர் பாட்டில் வீரர் வீழ்ந்து மடிந்து தலை துமியப்படுதற்குக் கொல் களிற்று யானையை யேதுவாக்கி, "பைந் தலையைத் துமித்தற்கென்று தேரை வலியச் செலுத்துவதன்றி, அப் பருதி தான் ஊர்கின்ற பாடு தன்னிலே, யானை செய்கின்ற போர்க்கு அஞ்சி ஓடி மடிந்தாருடைய அளவிற்றந்த பைந்தலை துமிய என்றவாறு" என்றும் "இவ்வாறு பின் வந்த அடைச்சிறப்பான் இதற்குக் கரைவாய்ப் பருதி யென்று பெயராதிற" றென்றும் பழையவுரைகாரர் கூறுவர்.

பல்செருக் கடந்த குட்டுவன், கொல் களிற்று யானைக் குட்டுவன் என இயையும்.

11-14 கோடுநரல்.....பெயர்ந்தே

உரை: கோடு நரல் பௌவம் கலங்க - சங்கு முழங்கும் கடலானது கலங்குமாறு; வேல் இட்டு - வேற்படையைச் செலுத்தி; உடை திரைப் பரப்பின் - உடைந் தலையும் அலைகளையுடைய நீர்ப் பரப்பாகிய; படு கடல் - ஒலிக்கின்ற கடலை யிடமாகக்கொண்டு போர் செய்தோரை; ஓட்டிய - தோற் றோடச் செய்த; வெல் புகழ்க் குட்டுவன் - வெற்றியா லுளதாகிய பெரும்புகழையுடைய செங்குட்டுவனை; பாடுபு கண்டோர் - பாடிச் சென்று அவனைக் கண்டு அவனால் அளிக்கப் பெற்றோர்; பெயர்ந்து - மீண்டு; செல்குவம் என்னார் - தம் மூர்க்குச் செல்வேம் என்று நினையார், அவன் பக்கலிலே எப்போதும் இருக்கவே நினைப்பர் ளு.

கோடு, சங்கு; "கோடுமுழங் கிமிழிசை" (பதிற்.50) என வருதல் காண்க. வேல், ஆகுபெயரால் அதனை யேந்திய படைவீரர் மேலதாயிற்று. கடலிடத்தே யிருந்துகொண்டு குறும்பு செய்து திரிந்த கடற் குறும்பராகிய பகைவரை, வேலேந்திய படைவீரரோடு சென்று தாக்கிப் பெரும் புகழ் பெற்ற செய்தியை விதந்து, "வேலிட்டு உடை திரைப் பரப்பிற் படுகடலோட்டிய வெல்புகழ்க் குட்டுவன்" என்றார். இனி, பழையவுரைகாரர் "கடலோட்டிய வென்றது, தன்னுள் வாழ்வார்க்கு அரணாகிய கடல் வலியை அழித்த வென்றவா" நென்பர்.

செங்குட்டுவன் கடலிடத்தே வேலேந்திய படைகொண்டு சென்று, அக் கடலிற் செல்லும் கலங்கட்குத் தீங்கு செய்த குறும்பரை வென்றழித்த செய்தியைப் பிறாண்டும், "மட்டவிழ் தெரியல் மறப்போர்க் குட்டுவன், பொருமுரண் பெறாது விலங்குசினஞ் சிறந்து, செருச்செய் முன்போடு முந்நீர் முற்றி, ஓங்கு திரைப் பௌவம் நீங்க வோட்டிய, நீர்மா ணைஃகம்" (அகம் 212) என்று ஆசிரியர் பரணர் வியந்து பாராட்டுவர். இச் செயலால், கடற்குறும்பு செய்த பகைவர் அழிந்தன ரென்றும், பிற நாட்டுக் கலங்களும் அச்சத்தால் கடலிடத்தே யுலவுவ தொழிந்தன வென்றும் மலையமான் திருமுடிக்காரியைப் பாடிய மாறோகத்து நம்பசலையார், "சினமிகு தானை வானவன் குடகடற், பொலந்தரு நாவா யோட்டிய வவ்வழிப், பிறகலஞ் செல்கலா தனையேம்" (புறம். 126) என்று குறித்துள்ளார்.

இதுகாறுங் கூறியது. மகளிர் உழிஞை பாட மகிழ் சுரத்தலின், குட்டுவற் பாடிக் கண்டோர் பெயர்ந்து செல்குவ மென்னார், நிற்க வெனக் கருதுவர் என மாறிக் கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

இதனால் அவன் கொடைச்சிறப்புக் கூறியவாறாயிற்று.

5.7. நன்னுதல் விறலியர்

47

அட்டா னானே குட்டுவ னடுதொறும்
பெற்றா னாரே பரிசிலர் களிநே
வரைமிசை யிழிதரு மருவியின் மாடத்து
வளிமுனை யவிர்வருங் கொடிநுடங்கு தெருவிற்
சொரிசுரை கவரு நெய்வழி புராலின்
பாண்டில் விளக்குப் பருஉச் சுடரழல
நன்னுதல் விறலிய ராடும்
தொன்னகர் வரைப்பினவ னுரையா னாவே.

5

1-2. அட்டானானே.....களிநே

உரை: குட்டுவன் - சேரன் செங்குட்டுவன்; அட்டு ஆனான் - பகைவரை வேரோடு பொருதழித்தும் அதனோ டமையா னாயினான்; அடு தொறும் - அதனால் அவன் பகைவரை நாடிச்சென்று பொருந்தோறும்; பரிசிலர் - பரிசில் மாக்கள்; களிநு பெற்று

ஆனார் - களிறு பல பரிசிலாகப் பெற்றும் அமையாது அவன் போர்ச் சிறப்பைப் பாடுதலே செய்வாராயினர் எ-று.

தன்னைப் பகைத்த பகைவரை அவர் குலத்தோடும் தொலைத்தும், போர்மேற் சென்ற உள்ளம் மாறாமையின், அவர் தாமே முன் வாராமை கண்டு அவரை நாடிச் சென்று பொருவா னாயினா னென்றற்கு, "அட்டு ஆனானே குட்டுவன்" என்றார். போர் நிகழ்ந்தோறும் வெற்றியே பெற்றானாக, பரிசிலரும் அவ் வெற்றி யெய்துந்தோறும் விடாது பாடி அப் பகைப் புலத்துப் பெற்ற களிறு முதலியவற்றைப் பரிசிலாகப் பெற்றமை*மின், "பெற்றா னாரே பரிசிலர் களிறே" என்றார். பரிசிலர் களிறு பெறுதற்கு ஏதுவாகிய பாட்டும், அதற் கேதுவாகிய வெற்றியும் மேன்மேலும் நிகழ்ந்த வண்ண மிருத்தல் பெற்றாம். பெறவே, குட்டுவன் ஆட்சியில் போர் பல நிகழ்ந்தன வென்றும், அவற்று ளெல்லாம் அவன் வெற்றியே பெற்றுச் சிறப்புற்றா னென்றும் அறிகின்றாம். இக் குட்டுவற் கிளவலாகிய இளங்கோ வடிகளும், இக் குட்டுவன் அட்டானா னாதலைக் கண்டு, மாடலன் கூற்றில் வைத்து, "ஐயைந் திரட்டி சென்றதற் பின்னும், அறக்கள வேள்வி செய்யா தியாங்கணும், மறக்கள வேள்வி செய்வோ யாயினை" (சிலப். 28; 130-2) என்று கூறுவது இப் பாட்டின் பொருளை வற்புறுத்துகின்றது. பிறாண்டும், இவ் வாசிரியர் இக் குட்டுவனை, "துடியடிக் குழுவிய பிடியிடை மிடைந்த, வேழமுகவை நல்குமதி, தாழா வீகைத் தகைவெய்யோயே" (புறம். 369) என்று பாடுதல் காண்க. சிறப்பும்மை தொக்கது.

3-8. வரைமிசை.....ஆனாவே.

உரை: வரைமிசை இழிதரும் அருவியின் - மலைமேலிருந்து வீழும் அருவிபோல; மாடத்து - மாடங்களின் மேலிடத்திலிருந்து; வளிமுனை அவிர் வரும் கொடி நுடங்கு தெருவில் - காற்றால் அலைக்கப்படும் கொடிகள் அசையும் தெருவின்கண்; சொரி சுரை - நெய் சொரியப்படும் விளக்குச் சுரையின் கண்; கவரும் நெய் வழிபு உராலின் - எரிக்கப்படும் நெய் வழியுமாறு பெய்து நிரப்பதலால்; பாண்டில் விளக்கு - கால் விளக்கினது; பருஉச் சுடர் அழல - பருத்த திரியானது பேரொளி காட்டி யெரிய; நன்னுதல் விறலியர் - நல்ல நெற்றியை யுடைய விறலியர்; ஆடும் -கூத்தாடும்; தொல் நகர் வரைப்பின் - பழமையான மாளிகைகளை யுடைய லூர்களில்; அவன் உரை ஆனா - அவனைப் புகழும் புகழுரைகள் நீங்காது நிலவுவவாயின எ-று.

துகிற்கொடிக்கு அருவியும், அருவிகட்கு அக்கொடியும் உவமம் கூறுதல் சான்றோர் மரபாகும். "வேறு பல் துகிலின் நுடங்கி இழுமென விழிதரும் அருவி" (முருகு. 299-316) என்று நக்கீரர் கூறுமாறு காண்க. மாடங்களின் உச்சியிற் கட்டிய துகிற் கொடிகள் காற்றால் அசைந் தொழுகும் தோற்றம் கூறுவார், "வரைமிசை யருவியின் மாடத்து வளி முனையவிர் வரும் கொடி" யென்றார். மாடங்களின் செல்வ மிகுதியும் இதனால் குறித்தவாறாயிற்று. அகல்போல் இடம் விரிந்து ஒரு பக்கத்தே குவிந்து சுரையுடைத்தாய் உள்ளே திரி செறிக்கப்பட்ட கால் விளக்கினை "பாண்டில் விளக்கு" என்றார். திரி யெரியுங்கால், அதனால் நெய் கவரப்படுதலால், "சொரிசுரை கவரும் நெய்" என்றார். கூத்தாடும் களரிக்கு வேண்டும் ஒளியின் பொருட்டுப் பருத்த திரியிட்டு எரிப்ப வாதலின், "பாண்டில் விளக்குப் புருஉச் சுடரழல" என்றார். இவ்விளக்கு சேலம் சில்லாவிலும் வடார்க்காடு சில்லாவிலும் இக்காலத்து மண்ணெண்ணெ யெரிக்கும்

போரொளி விளக்குகள் வருதற்கு முன் வழக்கிலிருந்தன. மூங்கில்களை உயரமாக நட்டு அவற்றின் தலையை மூன்று வரிச்சல்களாகப் பகுத்து அவற்றின் இடையே மட்பாண்டினை செறித்துப் பருத்த திரியிட்டு எண்ணெய் பெய்து எரிப்பர். கூத்தாடும் களரியின் வலப்பக்கத் தொன்றும் இடப்பக்கத் தொன்றுமாக இரண்டு பாண்டில்கள் நிறுத்தப்படும். திரி முழுதும் எரிந்து போகா வண்ணம் தடுத்தற்கே சுரை பயன்படும். பருஉச்சுடர் அழல்போல் பேரொளியிட்டு டெரியுமிடத்துச் சொரியப்படும் நெய் விரையக் கழியாமைப் பொருட்டு வழியப் பெய்கின்றன ரென்பார், "நெய் வழிபு உராலின்" என்றும் பாண்டில் முழுதும் பரவி வழிதலின், "உராலின்" என்றும் கூறினார். இனிப் பழையவுரைகாரர், "சொரிசுரை கவரும் என்றது, நெய்யைச் சொரியும் உள்ளப்படுடையுண்டாயிருக்கின்ற திரிக் குழய்தான் ஏற்றுக்கொண்ட நெய்யென்றவாறு" என்றும், "சுரை யென்றது திரிக்குழாய்க்கு ஆகுபெயரென்றும் கூறுவர்.

கூத்தும் குரவையும் விழவும் நடக்குந்தோறும் நாட்டரசனை வாழ்த்துவதும் அவன் புகழோதிப் பாராட்டுதலும் மரபாதலின், "உரையானா" என்றார். சிலப்- குரவைகள் காண்க.

விறலியராவார் விறல்படப் பாடி யாடும் மகளிர் என்ப. அம்மகளிர் ஆடல் பாடல்களோடு அழகும் நன்கு பெற்றவர் என்றற்கு, "நன்னுதல்

விறலியர்" என்றார். இனிப் பழைய வுரைகாரர். "நன்னுதல் விறலியரென்றது தமது ஆடல் பாடற்கேற்ப நூலுட் சொல்லப்பட்ட அழகையுமுடையா ரென்றவாறு" என்றும், "அவ்வழகினை நுதல் மேலிட்டுக் கூறிய வாற்றான் இதற்கு நன்னுதல் விறலிய ரென்று பெயராயிற்" றென்றும் "நெய் வழிபு உராலின் சுடரழல ஆடும் என்றதனால் சொல்லியது அந்த நகரிகளது செல்வ முடைமை" யென்றும் கூறுவர்.

இதுகாறும் கூறியது, குட்டுவன் அட்டு ஆனான், அடுதொறும் பரிசிலர் களிறு பெற்று ஆனார்; தொன்னகர் வரைப்புகளில் அவன் உரை ஆனா என்று கூட்டி வினை முடிவு செய்க.

5.8. பேரெழில் வாழ்க்கை

48

பைம்பொற் றாமரைப் பாணர்ச் சூட்டி
 ஒண்ணுதல் விறலியர்க் காரம் பூட்டிக்
 கெடலரும் பல்புகழ் நிலைஇ நீர்புக்குக்
 கடலொ டுழந்த பனித்துறைப் பரதவ
 ஆண்டுநீர்ப் பெற்ற தார மீண்டிவர்
 கொள்ளாப் பாடற் கெளிதினி னீயும்
 கல்லா வாய்மைய னிவனெனத் தத்தம்
 கைவ லிளையர் நேர்கை நிரப்ப
 வணங்கிய சாயல் வணங்கா வாண்மை
 முனைசுடு கணையெரி யெரித்தலிற் பெரிதும்
 இதழ்கவி னழிந்த மாலையொடு சாந்துபுலர்
 பல்பொறி மார்பநின் பெயர் வாழியரோ

5

10

நின்மலைப் பிறந்து நின்கடன் மண்டும்
 மலிபுன னிகழ்தருந் தீநீர் விழவிற்
 பொழில்வதி வேனிற் பேரெழில் வாழ்க்கை
 மேவரு சுற்றமொ டுண்டினது நுகரும்
 தீம்புன லாய மாடும்
 காஞ்சியம் பெருந்துறை மணலினும் பலவே.

15

 துறை: இயன்மொழி வாழ்த்து.
 வண்ணமும் தூக்கும் அது.
 பெயர்: பேரெழில் வாழ்க்கை.

1-4. பைம்பொற்றாமரை.....பரதவ

உரை: பாணர்-பாணர்களுக்கு; பைம்பொன் தாமரை சூட்டி-பசிய பொன்னாற் செய்த தாமரைப் பூவை யணிந்து; ஒள் நுதல் விறலியர்க்கு- ஒள்ளிய நெற்றியை யுடைய விறலியர்க்கு; ஆரம் பூட்டி- பொன்னரி மாலைகள் பூணத் தந்து; கெடலரும் பல்புகழ் நிலைஇ-கெடாத பலவாகிய புகழை நிலை நாட்டி; நீர் புக்கு-கடலகத்து நீர்ப் பரப்பில் சென்று; கடலொடு உழந்த- கடற் பகைவரொடு அரிய போரைச் செய்த; பனித்துறைப் பர தவ- குளிர்ந்த துறையினை யுடைய பரதவனே;

புகழ்பாடும் பாணர்களுக்கும் விறலியருக்கும் வேந்தரும் பிற செல்வ ரும் முறையே பொற்றாமரையும் பொன்னரி மாலையும் வழங்குவது பண் டையோர் மரபு. பாணன் சூடிய பசும்பொற் றாமரை, மாணிழை விறலி மாலையொடு தயங்க" (புறம். 141) "மங்குல் வானத்துத் திங்க ளேய்க் கும் ஆடுவண் டிமிரா வழலவிர் தாமரை, நீடிரும் பித்தை பொலியச் சூட்டி, உரவுக்கடன் முகந்த பருவ வானத்துப், பகற்பெயற் றுளியின் மின்னுநிமிர்ந் தாங்குப், புனையிருங் கதுப்பகம் பொலியப் பொன்னின், தொடையமை மாலை விறலியர் மலைய" (பெரும்பாண். 480-6) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. விறலியர்தம் அழகினை, ஈண்டும் நுதல்மே லேற்றி, " ஒண்ணுதல் நுதலியர்" என்றார். நிலத்தின்மேல் அரிய போரைச் செய்து தன் புகழை நாட்டியதே யன்றிக் கடலகத்தும் அதனைச் செய்து அழியாப்புகழ் பெற்றா னென்பதை, " கெடலரும் பல் புகழ்நிலைஇ" என்றார். பல் புகழ் என்றது, வெற்றியாலும் கல்வியாலும் கொடையாலும் உளவாய புகழ்களை. நிலைஇ, நிலைபெறுவித்து. பழைய வுரைகாரரும் "நிலைப்பித்தென்னும் பிறவினை" என்பர்.

கடலிடத் தெழுந்த பெருங் காற்றும் பேரலைகளும் அவனை மேற் செல்லாவாறு தகைந்தும் அஞ்சாது நீர்ப்பரப்பிற் சென்று ஆண்டு எதிர்ப் பட்ட பகை யரசரைக் கடலிடத்தே பொருதழித்து வென்றி சிறந்தது கூறுவார், "நீர்ப்புக்குக் கடலொடு உழந்த பரதவ" என்றார். கடலிலே நாவாய் இடைநின்று பொரும் சிறப்புப்பற்றிப் பகைவரைக் கடலென ஆகுபெயராற் கூறினார். கலத்திற் செல்லும் பரதவர் போல, கலத்திற் சென்று போருடற்றி வென்றி யெய்தினமையின், "பரதவ" என்றார். மேலைக் கடற்கரையை யுடைமை பற்றி, இங்ஙனம் கூறினாரெனினுமாம். "நாட னென்கோ நாட னென்கோ, ஓர னென்கோ, பாடிமிழ் பனிக் கடற் சேர்ப்ப னென்கோ" எனச் சேரமானைச் சான்றோர் கூறுவது காண்க. (புறம். 49) இனிப் பழைய வுரைகாரர், "கடலொடு உழந்த"

என்று கூட்டி, "ஒடு வேறு வினையொடு" என்றும், "பரதவ என்ற தனாற் சொல்லியது, அக்கடலின் உழத்தற்றொழி லொப்புமை பற்றி, அக்கடற் றுறை வாழும் நுளையற்குப் பெயராகிய பரதவ னென்னும் பெய ரான் இழித்துக் கூறினான் போலக் குறிப்பான் உயர்த்து வென்றி கூறினா னாகக் கொள்க" என்பர். இதன்கண் பரதவன் என்னும் பெயராற் கூறு வது இழிப்புரை யென்பது பழைய வுரைகாரர் கருத்தாதலைக் காணலாம்; அது பொருந்தாது; இறைவனது நுதல்விழி போற் சிறப்புடைய பாண்டி யரைத் "தென் பரதவர் போரேறே" (மதுரை,144) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

5--8. ஆண்டு நீர்-----நிரைப்ப

உரை: ஆண்டு - அக்கடலகத்தே; நீர்ப்பெற்ற தாரம் - பகைவர் கடல் வழியாகக் கொணரப் பெற்ற பொருள்களை; ஈண்டு- இவ்விடத்தே; இவர் கொள்ளாப் பாடற்கு - இப்பரிசிலரு டைய நின் புகழ் முழுதினையும் தன்னகத்தே அடக்கிக் கொள்ள மாட்டாத பாட்டிற்காக; எளிதினின் ஈயும் - மிக எளிதாகக் கரு திக் கொடுக்கும்; இவன்- இச்செங்குட்டுவன்; கல்லா வாய்மை யன் என - எதனையும் எளிதில் ஈதலை யன்றித் தனக்கென அரிய வற்றை யோம்புதலைக் கல்லாத வாய்மை யுடையன் என்று; கைவல் இளையர் - இசைத் தொழில் வல்ல இளையர்கள் பாராட்டி; தத்தம் நேர்கை நிரைப்ப - தங்களுடைய ஒத்த கைகளை வரிசை யாக நீட்ட எ - று.

கடலிடத்தே பகைவரைப் பொருதழித்த வழி அவர்தம் கலங்களிற் கொணர்ந்த பொருள்கள் செங்குட்டுவனாற் கைக்கொள்ளப்படுவது குறித்து, "ஆண்டு நீர்ப்பெற்ற தாரம்" என்றார், அவற்றின் பெறலருமை நினையாது இளையர் பாடும் கொள்ளாப் பாடற்கு வழங்குவதனால், " கொள்ளாப் பாடற்கு எளிதினில் ஈயும் கல்லா வாய்மையன் இவன்" என்று இளையர் தம்முட் கூறிப் பாராட்டுகின்றா ரென்க. "விரிப்பி னகலும் தொகுப்பி னெஞ்சும், மம்மர் நெஞ்சத் தெம்மனோர்க் கொருதலை, கைம்முற் றலநின் புகழே" (புறம். 53) என்று சான்றோர் கூறுதலின், இளையர் பாட்டுக் கொள்ளாப் பாடலாயிற்று. இனி, "யாழொடுங் கொள்ளாபொழுதொடும் புணரா, பொருளறி வாரா" (புற. 12) இளையர் பாட்டாதலின், " கொள் ளாப்பாட" லென்றுமாம். இனிப் பழைய வுரைகாரர், கொள்ளாப் பாடலை "மனங்கொள்ளாப் பாட" லென்றும், "கல்லாவாய்மைய னென் றது கல்லாத தன்மையை யுண்மையாக யுடைய" னென்றும் கூறுவர். மேலும், அவர், "தாரத்தை யென விரித்துஈயும் என்பதனொடு முடித்து, ஈயுமென்னும் பெயரெச்சத்தினைக் கல்லா வாய்மையன் என்னும் காரணப் பெயரொடு முடித்து, அப்பெயரை இக்கவி கூறுகின்றான் பிறர் கூற் றினைக் கொண்டு கூறுகற்கண் வந்த எனவொடு புணர்த்து, கடலுட் போர் செய்து அரிதிற் பெற்ற பொருள்களை எளிதாக, மனங்கொள்ளாப் பாடலை யுடைய தரம் போதாதார்க்குக் கொடுக்கும் பேதை யிவன் என இழித்துக் கூறற்கேற்பக் கைவல் இளையர் அடைவே தத்தம் கையைச் சுட்டி நிரைக் கும்படி இரவலரிடத்து வணங்கிய மென்மையென வுரைக்க. ஆண்டு நீர்ப்போந்து பெற்ற தாரத்தை யென்றான் இக்கவி கூறுகின்றான்; அவ்வுரு பிற்கு முடிபாகிய ஈயுமென்றது கூறுகின்றார் கைவல் இளையர். அக்கைவல் இளையர் கூறிற்றாக இக்கவி கூறுகின்றானுக்குக் கொண்டு கூட்டாகப் புகுந்தமையால், அவ்விரண்டாவதற்கு அவ்வீயு மென்னும் வினை முடிபாம் எனக்கொள்க. இதற்குப் பிறவாறும் கூறுப" என்பர். இளையர், "தரம் போதாதார்" என்பது பழைய வுரை.

9-12. வணங்கிய.....மார்ப.

உரை: வணங்கிய சாயல்-நட்டோர்க்கும் மகளிர்க்கும் வணங்கிய மென்மையினையும்; வணங்கா ஆண்மை-பகைவர்க்கு வணங்காத ஆண்மையினையும்; முனை சுடு கனையெரி எரித்தலின்- பகைவர் ஊர்களைச் சுடுகின்ற மிக்க எரி எரித்தலால்; இதழ் கவின் பெரிதும் அழிந்த மாலையொடு-பூவிதழ் கரிந்து அழகு மிகவும் கெட்ட மாலையும்; புலர் சாந்து-புலர்ந்த சந்தனமும் கொண்டு; பல்பொறி மார்ப-பலவாகிய பொறிகளையுடைய மார்பனே;

அன்புடைய மகளிர்பாலும் நட்டோர்பாலும் அயரா அன்புடையனாய் மிக்க எளினாய் ஒழுகுதல்பற்றி, "வணங்கியசாயல்" என்றார். "மகளிர் சாயல் மைந்தர்க்கு மைந்து" (புறம். 221) என்று கோப்பெருஞ்சோழன் நலத்தைப் பொத்தியார் கூறுதலாலும், "நட்டோரை யுயர்பு கூறினன்" (புறம்.239) என்று நம்பி நெடுஞ்செழியனைப் பேரெயின் முறுவலார் கூறுதலாலும் அறிக. சாயல் மென்மை, மென்மைக்கு வணக்கம்போல ஆண்மைக்கு வணங்காமை சிறப்பாதலின், "வணங்கா ஆண்மை" யென்றார். பகைவர் ஊர்களைச் சுடுமிடத் தெழுந்த பெருந் தீயின் வெம்மையால் மார்பி லணிந்த மாலை கரிதலும் சாந்துபுலர்தலும் இயல்பாதலால், "பெரிதும் இதழ் கவி னழிந்த மாலையொடு சாந்துபுலர் மார்ப" என்பாராயினர். ஆடவர் மார்பிடத்தே பொறிகிடந்து அழகு செய்தல் சீரிய விலக்கணமாதல் பற்றி, "பல்பொறி மார்ப" என்றார். "மாண்பொறிப் பொலிந்த சாந்தமொடு தண்கமழ் கோதை சூடிப் பூண்சுமந்து....அருவரை யன்ன மார்பின்" (பதிற். 88) என்று பிறரும் கூறுவதும், "பொறி யென்றது உத்தம விலக் கணங்களை" யென்று பழையவுரை கூறுவதும் ஒப்புநோக்கற்பாலன. புலர்சாந்து என மாற்றி மாலையொடு கூட்டிக்கொள்க. ஒடு, எண்ணொடு, மாலையும் சாந்தும் செயற்கையணி யாதலின், அவற்றைப் பிரித்தற்குக் கொண்டென ஒருசொல் வருவிக்க. இனிப் பழைய வுரைகாரர், "மாலை யொடு என்னும் ஒடு வேறு வினையொடு" என்றும், "சாந்துபுலர் மார்ப வெனக் கூட்டுக" வென்றும் கூறுவர். மாலையொடு சாந்துபுலர் மார்பு என்றவழிப் புலர்தல் வினை மாலைக்கு இயையாமையின் வேறு வினையொடு என்றார் என வறிக.

12-18. நின் பெயர்.....பலவே.

உரை: நின் மலைப் பிறந்து-நினக்குரிய மலையிலே தோன்றி; நின் கடல் மண்டும்-நினக்குரிய கடலிடத்தே சென்று கலக்கும்; மலிபுனல் நிகழ்தரும்-நீர் நிறைந்த யாற்றில் நிகழ்த்தப்படும்; தீ நீர் விழவில்;-இனிய புனலாட்டு விழாவும்; பொழில் வதிவேனில் பேரெழில் வாழ்க்கை-சோலைிடத்தே இனி திருந்து செய்யும் வேனில் விழாவு முடைய பெரிய அழகிய வாழ்க்கைக் கண்: மேவரு சுற்றமொடு-நின்னை விரும்பிச் சூழும் சுற்றத்தாருடன்; உண்டு-உடனுண்டு; இனிது நுகரும்-ஏனை இன்பப் பகுதி பலவும் துய்க்கும்; ஆயம் ஆடும்- செல்வ மக்கள் கூடி விளையாடும்; தீம் புனல் காஞ்சியம் பெருந்துறை மணலினும்- இனிய நீரையுடைய காஞ்சி யென்னும் யாற்றின் பெருந்துறைக்கண் பரந்த நுண்ணிய மணலினும்; பல பல யாண்டுகள்; நின் பெயர் வாழியர்-நின்னுடைய பெயர் நிலைபெறுவதாக எ-று.

மலையையும் கடலையும் உரிமை செய்யவே இடைக்கிடந்த நிலப்பகுதி சொல்ல வேண்டாதாயிற்று. மலையிற் பிறந்து கடலில் மலிபுனல் என்றது யாறாயிற்று. தீநீர் விழவு என்றது புதுப்புனல் விழா. பழைய வுரையும், "மலிபுனலை யுடைமையின், யாறு

மலிபுன லெனப்பட்டது" என்றும் "நிகழ்தருந் தீநீர் என்றது அவ் யாறுகளிலே புதிதாக வருகின்ற இனிய புது நீரென்றவாறு" என்றும் கூறும். வேனில் விழா, தட்பம் வேண்டிக் குளிர்ந்த சோலையிடத்தே தங்கிச் செய்யப்படுவது தோன்ற, "பொழில்வதி வேனில் விழா" என்றார். "பொய்கைப் பூந்துறை முன்னித், தண்பொழில் கவைஇய சண்பகக்காவிற், கண்டோர் மருளக் கண்டத் திறுத்த, விழாமலி சுற்றமொடு" (பெருங். 1:38:277-80) என்று கொங்கு வேளிர் கூறுவது காண்க. பழையவுரைகாரர், "பொழில்வதி வேனிற் பேரெழில் வாழ்க்கை யென்றது வேனிற் காலத்து மனையில் வைகாது பொழில்களிலே வதியும் பெரிய செல்வ அழகையுடைய இல்வாழ்க்கை யென்றவாறு" என்றும் "இச்சிறப்பானே இதற்கு, பேரெழில் வாழ்க்கை யென்று பெயராயிற்" நென்றும் கூறுவர். "வேனிற் பொழில்வதி வாழ்க்கை யென்க" என்றும் வாழ்க்கையை யுடைய ஆயம்" என்றும் பழையவுரை இயைத்துக் காட்டும். விழவினை வேனிலொடும் கூட்டுக. "இனிப் பொழில் வயவேனி லென்பது பாடமாயின், பொழில் வயப் படுவதான பொருளுண்டாகிய வேனிலென வுரைக்க" என்பர் பழையவுரைகாரர். மேலும் அவர், உண்டு இனிது நுகரும் என்றற்கு, " சுற்றத்தொடு உண்டலே யன்றிச் செல்வமுடையார் அச் செல்வத்தாற் கொள்ளும் பயன்களெல்லாம் கொள்ளும் என்றவா" நென்றும், "புனலாயம், புனலாடற்கு வந்த திரன்" என்றும் கூறுவர். காஞ்சியாறு, பேரூர்க் கருகிலோடும் யாறு. நம்பியாரூரர், "மீகொங்கிலணி காஞ்சிவாய்ப் பேரூரர் பெருமாணை" என்று இவ் யாற்றைச் சிறப்பித்துள்ளார். இதனை இப்போது நொய்யலாறு என வழங்குகின்றனர்.

இதுகாறும் கூறியது, பரதவ, மார்ப, காஞ்சியம் பெருந்துறை மணலினும் பல நின் பெயர் வாழியரோ எனக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க.

இதனால் செங்குட்டுவனை நீடு வாழ்க வென வாழ்த்தியவாறாயிற்று.

5.9. செங்கை மறவர்

49

யாமுஞ் சேறுக நீயிரும் வம்மின்
 துயலுங் கோதைத் துளங்கியல் விறலியர்
 கொளைவல் வாழ்க்கைநுங் கிளையினி துணீஇயர்
 களிறுபரந் தியலக் கடுமா தாங்க
 ஒளிறுகொடி நுடங்கத் தேர்திரிந்து கொட்ப 5
 எஃகுதுரந் தெழுதருங் கைகவர் கடுந்தார்
 வெல்போர் வேந்தரும் வேளிரு மொன்றுமொழிந்து
 மொய்வளஞ் செருக்கு மொசிந்துவரு மோகூர்
 வலம்படு குழுஉநிலை யதிர மண்டி
 நெய்த்தோர் தொட்ட செங்கை மறவர் 10
 நிறம்படு குருதி நிலம்படர்ந் தோடி
 மழைநாட் புனலி னவற்பரந் தொழுகப்
 படுபிணம் பிறங்கப் பாழ்பல செய்து
 படுகண் முரசு நடுவட் சிலைப்ப
 வளனற நிகழ்ந்து வாழுநர் பலர்படக்
 கருஞ்சின விறல்வேம் பறுத்த 15

பெருஞ்சினக் குட்டுவற் கண்டனம் வரற்கே.

துறை: விறலியாற்றுப்படை.
வண்ணமும் தூக்கும் அது.
பெயர்: செங்கை மறவர்.

4-9. களிறு.....மண்டி.

உரை: களிறு பரந்து இயல-யானைப் படையிலுள்ள யானைகள் பரந்து செல்ல; கடுமா தாங்க- விரைந்த செலவினை யுடைய குதிரைகள் தம்மைச் செலுத்தும் வீரர் குறிப்பின்படி அணி சிதையாதே அவரைத் தாங்கிச் செல்ல; ஒளிறு கொடி நுடங்கத் தேர் திரிந்து கொட்ப-விளங்குகின்ற கொடி யசைய வருந் தேர்கள் செல்லும் நெறிக் கேற்ப விலகிச் சழன்று செல்ல; எஃகு தூரந்து எழுதரும்-வேற்படையைச் செலுத்தி யெழும்; கை கவர் கடுத்தார்-பகைவர் முன்னணிப் படையின் இரு மருங்கினும் வரும் பக்கப் படையைப் பொருது கவரும் கடிய தூசிப் படையினையும்; வெல்போர் வேந்தரும் வேளிரும் ஒன்று மொழிந்து-வெல்கின்ற போரினையு முடைய முடிவேந்தரும் குறுநில மன்னரும் தம்மில் ஒற்றுமை மொழிந்து உடன்வர; மொய்வளம் செருக்கி மொசிந்து வரும்-மிகுகின்ற வலியால் மனஞ்செருக்கி அவரொடு கூடிவரும்; மோகூர்-மோகூர் மன்னனான பழையனுடைய; வலம்படு குழுஉ நிலை அதிரமண்டி-வெற்றிதரும் படைத்திரளின் கூட்டம் கலைந்து சிதையுமாறு நெருங்கித் தாக்கி.

பருத்த வுடம்பும் அசைந்த நடையு முடைய வாதலின், களிறுகள் இனிது செல்லும் நிலை கூறுவார், "பரந்து இயல" என்றும், அமர் செய்தற்குரிய திறம் பலவும் கற்ற குதிரை என்றற்குக் "கடுமா தாங்க" என்றும் கூறினார். கல்லாமா வாயின் செலுத்தும் வீரரைத் தாங்கிச் செல்லாது ஆற்றறுக்கு மென்ப; "அமரகத்து ஆற்றறுக்கும் கல்லாமா" (குறள் 184) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. செல்லும் நெறிக் கேற்ப ஒன்றுக் கொன்று விலகியும் சூழ்ந்தும் செல்வது பற்றி, "தேர் திரிந்து கொட்ப" என்றார். பக்கப் படையைத் தாக்கிக் கவருமிடத்துத் துணைப்படை விலக்கப் படுதலும் அகப்படை நெருக்குண் டழிதலும் நிகழ்தலின் அது செய்யும் தூசிப் படையைக் "கைகவர் கடுத்தார்" என்றார். இனிப் பழைய வுரைகாரர் "கடுமா தாங்க வென்றது கால் கடிய குதிரைமே லாட்கள் வேண்டிய அளவுகளிலே செலவை விலக்கிச் செலுத்த" என்றும் "திரிந்து கொட்ப வென்றது, மறிந்து திரிய வென்றவா" நென்றும் கைகவர் கடுத்தார் என்றற்கு "மாற்றார் படையில் வகுத்து நிறுத்தின கைகளைச் சென்று கவரும் கடிய தூசிப்படை" யென்றும் கூறுவர்

தாரையும் போரையு முடைய வேந்தர் என்க. வேந்தர், சோழ வேந்தர், வேளிர், ஏனைக் குறுநில மன்னர். இவர் அனைவரும் தம்மிற் கலந்து ஒற்றுமை மொழிந்து கொங்கு நாட்டை அடிப்படுத்துங் கருத்தால் அறுகையொடு பொர வந்தவராவர். முடிவேந்தரது பெரும் படையும் குறுநில மன்னரது திரள்படையும் துணையாதலால் வலி மிகுதி நினைந்து உள்ளஞ் சிறந்து வரும் பழையன் மன நிலையினை, "மொய் வளஞ் செருக்கி மொசிந்துவரும் மோகூர்" என்றார். மோகூர், ஆகுபெயர். பழையன் வேந்தரும் வேளிரும் உடன் வரக்கண்ட அறுகை அஞ்சி யொளித்துக் கொண்டதனால்,

பெரு மகிழ்வு கொண்டு செருக்கினமை விளங்க, "மொய் வளஞ் செருக்கி" யென்றா ரென்றுமாம்.

இனி, அவன் செருக்கி யிருந்த நிலைமையினை, "வலம்படு குழுஉநிலை" யென்றும், அது செங்குட்டுவன் செய்த போரால் சிதைந்து வேறு வேறாகத் திரிந்தழிந்தமை தோன்ற "அதிர மண்டி" யென்றும் கூறினார். இனிப்பழைய வுரைகாரர் "மொய்வளஞ் செருக்கி யென்றது வலியாகிய செல்வத்தானே மயங்கி யென்றவா" றென்றும், "மொய் யென்பது ஈண்டு வலி" யென்றும் கூறுவர். கூறவே வளம் என்றது செல்வ மென்பதும் பெற்றாம். ஆகவே, வலியாகிய செல்வக் களிப்பே அறுகைக்குக் கேளாய்த் துணை செய்ய விருக்கும் செங்குட்டுவன் திறலை நினைந்து தற்காவாது பழையன் அழிதற்குக் காரணமாயிற் றென்பது கூறியவாறாம்

10-17 நெய்த்தோர்.....வரற்கே.

உரை: நெய்த்தோர் தொட்ட செங்கை மறவர்-குருதியளைந்ததனால் சிவந்த கையினையுடைய போர் வீரருடைய; நிறம். படு குருதி-மார்பிற் புண்ணிடத் தொழுகும் குருதியானது; நிலம் படர்ந்தோடி-நிலத்திற் பரவியோடி; மழைநாள் புனலின் அவல் பரந்தொழுக- புது மழை பொழியும் நாளில் பெருகி யோடும் கலங்கல் நீரைப்போலப் பரந்து பள்ளம் நோக்கிப் பாய; படு பிணம் பிறங்க-பட்டு வீழும் பிணங்கள் குவியுமாறு; பல பாழ் செய்து-பலவற்றையும் பாழ் படுத்தி; படுகண் முரசம் நடுவண் சிலைப்ப- ஒலிக்கின்ற கண்ணையுடைய வெற்றி முரசு படை நடுவே முழங்க; வளன் அற- அப்பழையனது செல்வம் முற்றவும் கெட்டழிய; நிகழ்ந்து வாழுநர் பலர் பட-இருந்து வாழ்தற் குரியவர் பலர் இராது இறப்ப; கருஞ் சினை விறல் வேம்பு அறுத்த- கரிய கொம்புகளையும் வன்மையினையு முடைய காவல் மரமான வேம்பினை வெட்டி வீழ்த்திய; பெருஞ் சினக் குட்டுவன் கண்டனம் வரற்கு - மிக்க சினத்தையுடைய குட்டுவனைக் கண்டு வருதற்காக எ-று.

பகைவர் மார்பிற் செலுத்தி யழுத்திய படையினைப் பறித்தலால் வழியும் குருதி படிந்து சிவந்த கையினையுடைய மறவர் எனப் பழையனுடைய வேரரது மாண்பு தெரித்தற்கு "நெய்த்தோர் தொட்ட செங்கை மறவர்" என்றார். இவ்வாறே பழைய வுரைகாரரும், "பகைவ ருடலில் தாங்கள் எறிந்த வேல் முதலிய கருவிகளைப் பறிக்கின்ற காலத்து அவருடைய உடலுக்கு குருதியை யளைந்து சிவந்த கையையுடைய மறவர் என்றவாறு" என்றும், "இச்சிறப்பானே இதற்குச் செங்கை மறவரென்று பெயராயிற்" றென்றும் கூறுவர். இத்தகைய சிறப்பமைந்த வீரரையும் குட்டுவன் தானை வென்று மேம்பட்டதென அவன் வெற்றியை விளக்கினா ரெனவறிக.

இச்செங்கை மறவர் குட்டுவன் வீரரால் புண்பட்டு வீழ்ந்தாராக, அவர் மார்பினின் றொழுகிப் பெருகிய குருதிப் பெருக்கினைச் சிறப்பித்தற்கு, "மறவர் நிறம்படு குருதி நிலம் படர்ந்தோடி, மழைநாட் புனலின் அவல் பரந்தொழுக" என்றார். இவ்வாறே, "கடும்புனல் கடுப்பக் குருதிச் செம்புனல் போர்க்களம் புதைப்ப" (பெருங். 1: 46: 68-9) என்று கொங்கு வேளிரும், "ஒண் குருதி-கார்ப்பெயல் பெய்தபின் செங்குளக் கோட்டுக்கீழ், நீர்த்தாம்பு நீருமிழ்வ போன்ற" (கள. 2) என்று பொய்கையாரும் கூறுதல் காண்க. வீரரே யன்றி மாவும் களிறும் பட்டு வீழ்தலின், "பாழ்பல செய்து" என்றார்.

பொருவார்க்கு மறத்தீக் கிளர்ந்தெழச் செய்தற்கு முரசு படைநடுவண் முழங்குவதாயிற்றென வறிக.

இவ்வண்ணம் போர்க்களத்தே பழையன் தானை முழுதும் பட்டழியவே, பொருவாரைப் பெறாது குட்டுவன் தானை வீரர் பலர் மோகூர்க்குட் புகுந்து வாழ்வோருடைய செல்வங்களைச் சூறை யாடியது தோன்ற "வளன் அற" என்றும், அதனால் செல்வ வாழ்வு வாழ்பவர் வளன் அழிந்தமையின் வேறு வகையின்றி உயிரிழந்தன ரென்பார். "நிகழ்ந்து வாழுநர் பலர்" என்றும் கூறினார். நிகழ்ந்து என்பதை நிகழ்வெனத் திரித்துக் கொள்க என்றும், "வளனற நிகழ்ந்தென்றது செல்வமானது அறும்படியாகக் கொள்ளை நிகழ வென்றவாறு" என்றும், "இனி வளனற வெனவும் நிகழ்ந்து வாழுந ரெனவும் அறுத்து நிகழ்தலை வாழ்வார் மேலேற்றி நிகழ்ந்து வாழ்த லென்றுமாம்; ஆண்டு நிகழ்தல் விளக்கம்" என்றும் பழைய வுரைகாரர் கூறுவார்.

வீரர் சூறையாட்டால் வாழ்வோர் பலர் கெடுதற்கும் வேம்பினை முதலொடு தடிதற்கும் ஏது கூறுவார், "பெருஞ்சினக் குட்டுவன்" என்று சிறப்பித்தார்.

குழுஉநிலை யதிர மண்டி, குருதியொழுக்கப், பிணம் பிறங்கப் பாழ்பல செய்து, முரசம் நடுவண் சிலைப்ப வளனற, வாழுநர் பலர்பட விறல் வேம்பறுத்த குட்டுவனைக் கண்டனம் வரற்கு என இயைத்துக் கொள்க. கண்டனம் முற்றெச்சம்.

1-3. யாமும்.....உணீஇயர்.

உரை: துயலும்கோதை-அசைகின்ற கூந்தலையும்; துளங்கியல்-அஞ்சுகின்ற இயல்பையு முடைய; விறலியர்-விறலியர் களே; யாமும் சேறுகம்- யாங்களும் செல்கின்றோம்; நீயிரும் வம்மின்-நீயிரும் வருக; கொளைவல் வாழ்க்கை-பாடல் வன்மையால் யாமும் வாழ்க்கையினையுடைய; நும் கிளை-நும்முடைய சுற்றத்தவர்; இனிது உணீஇயர் -உடுப்பனவும் அணிவனவும் பெறுவதேயன்றி உண்பனவும் மிகுதியாய்ப் பெற்று உண்பார்களாக எ-று.

கைசெய்து பின்னி நாலவிட்டமை தோன்ற, "துயலும் கோதை"யென்றும், பெண்மைக்குரிய அச்சத்தால் உளம் துளங்குவது மெய்ப்பட்டுத் தோன்றுவது கண்டு, கூறலின், "துளங்கியல் விறலியர்" என்றும் கூறினார். விறலியர், அண்மை விளி. பெருவளம் பெறற்கண் சிறிதும் ஐயமின்மை தோன்ற, "யாமும் சேறுகம் நீயிரும்வம்மின்" என்றார். கொளை, பாட்டு. பாடிப்பெற்ற பரிசில் கொண்டு வாழ்தல் பற்றி, "கொளைவல் வாழ்க்கை" யென்றும், உடை, அணி முதலியவற்றினும் உணவு தலைமை யுடைத்தாதல் பற்றி "இனிது உணீஇயர்" என்றும் கூறினான்.

இதுகாறும் கூறியது, குட்டுவற் கண்டனம் வரற்கு யாமும் சேறுகம், நும் கிளை இனிது உணீஇயர், விறலியர், நீயிரும் வம்மின் எனக் கூட்டி முடிவு செய்க.

இதனால் அச் செங்குட்டுவனுடைய வரையா ஈகை கூறியவாறாயிற்று.

5.10. வெருவரு புனற்றார்.

50

மாமலை முழக்கின் மான்கணம் பனிப்பக் கான்மயங்கு கதமுறை யாலியொடு சிதறிக் கரும்பமல் கழனிய நாடுவளம் பொழிய வளங்கெழு சிறப்பி னுலகம் புரைஇச் செங்குணக் கொழுகுங் கலுழி மலிர்நிறைக்	5
காவிரி யன்றியும் பூவிரி புனலொரு மூன்றுடன் கூடிய கூட லனையை கொல்களிற்று, உரவுத்திரை பிறழ வல்வில் பிசிரப் புரைத்தோல் வரைப்பி னெஃகுமீ னவிர்வர விரவுப்பணை முழங்கொலி வெரீஇய வேந்தர்க்	10
கரண மாகிய வெருவரு புனற்றார் கன்மிசை யவ்வும் கடலவும் பிறவும் அருப்ப மமைஇய வமர்கடந் துருத்த ஆண்மலி மருங்கி னாடகப் படுத்து நல்லிசை நனந்தலை யிரிய வொன்னார்	15
உருப்பற நிரப்பினை யாதலிற் சாந்து புலர்பு வண்ணம் நீவி வகைவனப் புற்ற வரிஞிமி றிமிரு மார்புபிணி மகளிர் விரிமென் கூந்தன் மெல்லணை வதிந்து கொல்பிணி திருகிய மார்புகவர் முயக்கத்துப்	20
பொழுதுகொண் மரபின் மென்பிணி யவிழ எவன்பல கழியுமோ பெரும பன்னாள் பகைவெம் மையிற் பாசறை மரீஇப் பாடரி தியைந்த சிறுதுயி லியலாது கோடு முழங் கிமிழிசை யெடுப்பும் பீடிகெழு செல்வ மரீஇய கண்ணே.	26

துறை: வஞ்சித்துறைப் பாடாண்பாட்டு
வண்ணம்: ஒழுகுவண்ணமும் சொற்சீர் வண்ணமும்
தூக்கு: செந்தூக்கு
பெயர்: வெருவரு புனற்றார்

1-7. மாமலை.....அனையை

உரை: மாமலை-பெரிய மலையின்கண்ணே; முழக்கின்- மேகம் தன் முழக்கத்தினால்;
மான் கணம் பனிப்ப-விலங்குக் கூட்டம் அஞ்சி நடுங்க; கால் மயங்கு கதழ் உறை-
காற்றுக் கலந்து மோதுதலால் விரைவுடன் பொழியும் மழை; ஆலி யொடு சிதறி-
ஆலங்கட்டியொடு சிதறிப் பொழிய; கரும்பு அமல் கழனிய நாடு-கரும்புகள் நெருங்கிய
கழனிகளையுடைய நாடுகள்; வளம் பொழிய-வளம் பொருந்திய சிறப்பினையுடைய
நிலவுலகைப் புரந்து; செங்குணக் கொழுகும்-நேர் கிழக்காக ஓடும்; கலுழி மலிர் நிறைக்
காவிரி யன்றியும்-கலங்கலாகிய நிறைந்த வெள்ளத்தையுடைய காவிரியை யொப்பதே

யன்றி; பூவிரி புனல் ஒரு மூன்றுடன் கூடிய கூடல் அனையை-பூக்கள் விரிந்த புனலையுடைய ஆறுகள் மூன்றும் கூடிய முக்கூடலையும் ஒப்பாவாய். எ-று

மலைமேல் தவழும் மழையின் முழக்கம் அதனால் எதிரொலிக்கப்பட்டு மிகுதலால் அங்கு வாழும் விலங்கினம் அஞ்சுதல் இயல்பாதலால், "மாமலை முழக்கின் மான்கணம் பனிப்ப" என்றும், ஆண்டு மோதும் காற்றால் அலைப்புண்டு மழை கடு விசையுடன் பொழிவது தோன்ற, "கான்முழங்கு கதழுறை" யென்றும், ஆலங்கட்டியும் உடன் பெய்தமையின், "ஆலியொடு சிதறி" யென்றும் கூறினார். சிதற வென்பது சிதறி யென நின்றது. "மாமலைக்கண்ணே உறை சிதறியெனக் கூட்டி அதனைச் சிதறவெனத் திரிக்க" என்று பழைய வுரைகாரரும் கூறினார்.

காவிரி செங்குணக் கொழுகுதலால் அது பாயும் நிலத்தின் விளை பயன் கூறுவார், "கரும்பமல் கழனிய நாடுவளம் பொழிய" என்றார். கழனிய, பெயரெச்சக் குறிப்பு. செல்வம் மிக வுண்டாமாறு தோன்ற, "வளம் பொழிய" என்றார். காவிரி பாயும் நாட்டிற்குச் சிறப்பு அதன் குன்றா வளமாதலின், அதனை "வளங்கெழு சிறப்பின் உலகம்" என்றும் தீமை கெடுத்து நல்லதன் நலத்தை யோம்புதல் புரத்தலாதலால், அது செய்யும் காவிரியின் செயலை "உலகம் புரைஇச் செங்குணக் கொழுகும் காவிரி" யெனச் சிறப்பித்தும் உரைத்தார். நேர் நின்றலைச் செந்நிறல் என்றாற்போல நேர்கிழக்காக ஓடுதல் "செங்குணக் கொழுகும்" எனப்பட்டது. புரைஇ-புரந்து. உலகம், ஈண்டு நாட்டின்மேற்று; "வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகம்" (தொல். அகத். 5) என்றாற் போல. காவிரி செங்குணக் கொழுகி யுலகம் புரத்தற்கு அதன் தலையிடமாகிய மலைக்கண் மழை பெயல் இன்றியமையாமையின், அதனை முதற்கண் எடுத்தோதினார். அல்லதூஉம், இப் பாட்டின்கண் செங்குட்டுவனுடைய போகச் சிறப்பை விதந் தோதுவதால் அதற்கு ஆக்கமாகும் மழையும் செல்வப் பெருக்கும் தொடக்கத்தே எடுத்த தோதுகின்றா ரென்றலுமாம்.

செங்குட்டுவனும் செம்மை நெறிக்கண் ஒழுகி நாடு வளம் பெருகத் தண்ணளி சுரந்து இனிது புரத்தல் பற்றி, காவிரி யனையை யென்பார். "காவிரி யனையை" என்றார். மூன்று ஆறுகள் கூடுமிடத்து மூன்றிடத் துப் பொருள்களும் ஒருங்கு தொகுவதுபோல், கடல்பிறக் கோட்டிக் கடல்படு பொருளும், சேரநாடுடைமையால் மலைபடு பொருளும் பழையன் முதலியோரை வென்று, காவிரி செங்குணக் கொழுகும் நாடுடைமையால் அந்நாட்டுப் பொருளும் என்ற மூவகைப் பொருளும் ஒருங்கு தொக நிற்கின்றனை என்பார்., "பூவிரி புனலொரு மூன்றுடன் கூடிய கூட லனையை" என்றார். மூன்றுடன் கூடிய கூடலைப் பழைய வுரைகாரர், "அக் காவிரி தானும் ஆன் பொருநறையும் குடவனாறு மென இம்மூன்றும் சேரக்கூடிய கூட்ட" மென்பர். காவிரி யனையை யாவதேயன்றி மூன்றுடன் கூடிய கூட்டத் தனையை என முடிக்க. கடுகி வரும் காவிரிப் பெருக்கு, "கலுழி மலிர் நிறை" யெனப்பட்டது. பனிப்ப, சிதற வென்ற செயவெனெச்சங்கள் காரணப்பொருளினும், பொழிய வென்பது காரியப்பொருளினும் வந்தன.

இனி, இம் முக்கூடலைப் பவானி கூட லென்பாரும் உண்டு. ஆண்டுக் குடவனாறு காணப்படாமையானும், காவிரி ஆங்குத் தெற்கு நோக்கியொழுகுதலானும், அது பொருந்தாமை யுணரப்படும்.

8-16, கொல்களிற்று.....நிரப்பினை

உரை: கொல் களிற்று உரவுத் திரை பிறழ்-கொல்லுகின்ற களிறுகளாகிய பரந்த கடலலைகள் அசைந்துவர; வல் வில் பிசிர-வலிய வில்லாகிய படை பிசிர் போலப் பரவ; புரைத்தோல் வரைப்பின்-உயர்ந்த கேடகத்தின் விளிம்பின்மேல்; எஃகு மீன் அவிர் வர-வேற்படையாகிய மீன்கள் விளங்க; விரவுப் பணை முழங் கொலி-போர்ப்பறை முதலியவற்றோடு கலந்து முழங்கும் முரசொலி கேட்டு; வெரீஇய வேந்தர்க்கு- அஞ்சிப் புகலடைந்த அரசர்க்கு; அரணமாகிய வெரு வரு தார்ப் புனல்-காப்பாகிய அச்சம் தரும் தூசிப்படையாகிய வெள்ளம்; கன்மிசை யவ்வும் கடலவும் பிறவும்-மலையிடத்தும் கடலிடத்தும் பிறவிடத்து முள்ளனவாகிய; அருப்பம் அமைஇய-அரணிடத்தே பொருந்திய; அமர் கடந்து-போர்களை வஞ்சியாது பொருது வென்று; உருத்த ஆள் மலி மருங்கின்-உட்குப் பொருந்தி வீரர் மலிந்த இடங்களையுடைய; நாடு அகப்படுத்து- நாடுகளைக் கைப்பற்றி; நனந் தலை-அகன்ற இடத்தையுடைய உலகின்கண்; ஒன்னார் நல்லிசை இரிய-பகைவரது நல்ல புகழ் கெட்டழிய; உருப்பு அற நிரப்பினை-அவரது சினமாகிய தீ முற்றும் அவியச் செய்தனை எ-று.

இதன்கண், செங்குட்டுவனுடைய படையினை ஒரு பெரு வெள்ளத்தோடு உருவகம் செய்கின்றார். தூசிப் படையினை வெள்ளத்தின் புனலாகவும், களிற்றியானைகளை அலைகளாகவும், விற்படையைப் பிசிராகவும், வேற்படையை மீன்களாகவும், விரவுப்பணை யொலியை முழக்கமாகவும் சென்று பகை வேந்தரது சினமாகிய தீயை அவித்தவாறு கூறுமாற்றால் அவனுடைய படையின் சிறப்புக் கூறியவாறாகிறது. பெருவெள்ளத்திலெழும் பேரலைகள் அணியணியாய்ச் சென்று சேர்தல் போல யானைகள் பரந்து அசைந்து சென்றன என்றற்கு, "கொல்களிற்றுரவுத் திரை பிறழ்" என்றார். "உரவுத் திரை பிறழ் வென்றது, வலிய திரைகள் தம்மில் மாறுபட்டுப் புடை பெயர வென்றவா" றென்பர் பழையவுரைகாரர்.

யானைப்படைக்கு மேலே வில்லேந்திய வீரர் தாமேந்திய வில்லின்தலை தோன்ற மேம்பட்டு வருவதை, அலைமேல் தோன்றும் பிசிராக நிறுத்தி; "வல்வில் பிசிர" என்றார். பிசிர, நீர்த் திவலை. "வல் வில் பிசிர வென்றது விற்கள் அத்திரைக்குப் பிசிராக" வென்றும், "பிசிர வென்றது பெயரடியாகப் பிறந்த வினை" யென்றும் பழையவுரை கூறும். வேற்படையின் காம்பு கேடகத்தில் மறைய இலைப்பகுதி மட்டில் தோன்றுவது அவ் வெள்ளத்தில் திகழும் மீன் போறலின், "புரைத்தோல் வரைப்பின் எஃகுமீனவிர்வர" வென்றார். போர்ப்பறையும் முரசும் பிற இசைக் கருவிகளும் கூடியிசைத்தலின், அம் முழக்கத்தை "விரவுப்பணை முழங்கொலி" யென்றார். யாறு பெருகி வருமிடத்து அதனைச் சிறைத்து வாய்க்கால்களின் வழியாக வயல்களுக்கும் ஏரி கிளங்கட்கும் பாய்ச்சக் கருதும் உழவர் பறை முதலிய கருவிகளை முழக்கி மக்களைத் தொகுத்துச் செய்வன செய்துகொள்ளுமிடத் தெழும் முழக்கமு முண்மையின், இதனை விதந்தோதுவாராயினர். "பணையாகிய முழங்கொலி யென இருபெயரொட்டு" என்றும் "ஒலியையுடைய புனல் எனக் கூட்டுக" என்றும் பழையவுரை கூறும். நட்பரசராயின் வெருவுதற்குக் காரணமின்மையானும், "அரணமாகிய" என்றதனானும் ஈண்டுக் கூறும் வேந்தர் பகையாயிருந்து புகல் பெற்றவரென்பது பெறுதும். வெரீஇய வேந்த ரென்றற்குப் பழையவுரைகாரர், "தம் பகையை வெருவி இவன் றன்னுடன் நட்பாகிய வேந்த ரென்க" என்றும் "வெருவரு புனற்றார்" என்றற்குத் "தன்னை யடைந்தார்

வெருவரத்தக்க புனற்றார்" என்றும் இச் சிறப்பானே இதற்கு வெருவரு புனற்றார் என்று பெயராயிற்" றென்றும் கூறுவர். புனற்றார் என்பதனைத் தார்ப்புன லென மாறிக் கொள்க. மலையையும் கடலையும் பிறவற்றையும் அரணாகக் கொண்டு செருக்கி யிருந்தோரொடு பொருது வென்றா னென்பர். "கண் மிசை யவ்வும் கடலவும் பிறவும் அருப்பம்" என்றார். மலையை யரணாகக் கொண்டு செருக்கியவர் வட வாரியரும், கடலை யரணாகக் கொண்டிருந்தவர் கடற்பகைவருமாவர். வடவாரியரை வென்று மேம்பட்டதை "கடவுட் பத்தினிக் கற்கோள் வேண்டி கானவில் கானம் கணையிற் போகி, ஆரிய வண்ணலை வீட்டி" என்று பதிகங் கூறுதலும் கடலரணை வென்றது கடல்பிறக் கோட்டிய செய்தியும் வற்புறுத்துகின்றன. உருத்த, உருவையுடைய. உரு, உட்கு. கண்டார்க்கு நெஞ்சிலே உட்குதலைப் பயத்தல் பற்றி, "உருத்த ஆள்" என்றார். ஆள், போர் வீரர். இவ் வீரர் தொகை மிக்குள்ள நாடென்றது, அவற்றை அகப்படுத்தும் அருமை புலப்படுக்கு முகத்தால் தார்ப்படையின் பெருமையைச் சிறப்பித்தவாறு. நனந்தலை ஆகுபெயர். கெடாப்புக் மென்றற்கு நல்லிசை யென்று கூறி, அது கெட்ட தென்றற்கு "நல்லிசை இரிய" என்றார். புகழ் கெடாமைக் கேதுவாகிய வன்மை இப் படைப் பெருமையால் அழிந்தமை தோன்ற "நல்லிசை" என்று குறிப்பால் விதந்தோதினார். உருப்பு, வெப்பம், ஈண்டு வெகுளிக்காயிற்று. புனல் என்றதற் கேற்ப, "நிரப்பினை" யென்றார். பழையவுரைகாரர் "உருப்பென்றதனை சினத்தீ யென்றவாறாகக் கொள்க" என்பர்.

"பிறழ் வென்றது, முதலாக நின்ற செயவெனெச்சங்களை நிரப்பினை யென்னும் பிறவினையொடு முடிக்க" என்பது பழையவுரை.

16-22. ஆதலின்.....கழியுமோ

உரை: ஆதலின்-ஆதலினாலே; சாந்து புலர்பு- பூசிய சந்தனம் புலர; வண்ணம் நீவி- நுதலிலிட்ட திலகமும் கண்ணி லிட்ட மையும் பிறவுமாகிய வண்ணங்கள் நீங்க; வகை வனப் புற்ற-பல்வகையாகக் கைபுனையப்பட்ட அழகு பொருந்திய; வரி ஞிமிறு இமிரும்- வரிகளையுடைய வண்டினம் ஒலிக்கும்; மார்புபிணி மகளிர்- நின்மார்பினால் பிணிக்கப்பட்ட மகளிரது; விரி மென் கூந்தல் மெல்லணை வதிந்து-விரிந்த மெல்லிய கூந்தலாகிய மெல்லிய படுக்கையிலே கிடந்து; கொல் பிணி திருகிய மார்பு கவர் முயக்கத்து-மிக வருத்தம் பயக்கும் காம வேட்கை மிகுதலால் மார்படைய முயங்கும் முயக்கத்தால்; பொழுது கொள் மரபின்-இராப்பொழுதைப் பயன் கொள்ளும் முறைமையினையுடைய; மென் பிணி யவிழ- சிறு துயில் பெறா தொழியுமாறு; பெரும- பெருமானே; பல -நாள் பலவும்^o எவன் கழியுமோ- எவ்வாறு கழியுங் கொல்லோ என்று.

புலர்பு, நீவி என நின்ற எச்சவினைகளைப் புலர, நீவ எனத் திரிக்க. வகை வனப்புற்ற மகளிர், வரிஞிமி றிமிரும் மகளிர், மார்பு பிணி மகளிர் என இயையும். கூந்தலாகிய மெல்லணை வதிந்து பொழுதுகொள்ளும் என முடிக்க. புணர்ச்சிக்கண் சாந்து புலர்தலும் வண்ணம் நீங்கலும் இயல்பாதலின், " சாந்து புலர வண்ணம் நீவ" என்றார். இனி வகை வனப்புற்ற புணர் துணை மகளிர் பால் எழும் நறுமணம் குறித்து வண்டு மொய்த்திசைக்கும் என்பது பற்றி, " வகை வனப்புற்ற வரிஞிமி றிமிரும் மகளிர்" எனல் வேண்டிற்று. இனி, வகை வனப்புற்ற வரிஞிமி றிமிரும் கூந்தலெனக் கூந்தலொடு இயைப்பினும் அமையும். மகளிர் கூந்தல் ஐவகையாகக் கை புனையப்படுதலும் வண்டு

மொய்த் திசைத்தலும் இயற்கையாதலின், புணர்ச்சி பெற்றொழுகும் மகளிர் பால் எழும் மணம் மான் மதச் சாந்து முதலியனவும் பல பூக்களும் விரவி நாறு மென்பர் நச்சினார்க்கினியர். "தாங்கரு நாற்றந் தலைத்தலை சிறந்து, பூங்கொடிக் கிவர்ந்த புகற்சியென வாங்கிற், பகலுங் கங்கலு மகலா தொழுகும்" (தொல். பொ. 114, நச். மேற்.) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

காதலர் மார்பிற் றுஞ்சும் உறக்கமே பெரிதாகக் கருதியும், அதனையடைய முயங்கிப் பெறும் அயரா விற்பமே பேரின்பமென் றெண்ணியும், மகளிர் அவர் மார்பையே நினைந் தொழுகுதல் பற்றி, "மார்பு பிணி மகளிர்" என்றார். காதலர் மார்பு "வேட்டோர்க் கமிழ்தத் தன்ன கமழ் தார்மார்பு" (அகம். 332) என்றும் "காதலர் நல்கார் நயவா ராயினும், பல்காற்காண்டலும் உள்ளத்துக் கினிதே" (குறுந். 90) என்றும் "ஆர்கலி வெற்பன் மார்பு நயந்துறையும் யானே" (நற். 104) என்றும் "நின் மார்பு புளிவேட்கைத் தொன்றிவள் மாலுமா றானோய் மருந்து" (திணைமா 150:142) என்றும் சான்றோர் கூறுவன பலவும், காதலர்மார்பு மகளிர்க்கு இன்ப ஓற்றாய் இன்றியமையா வியல்பிற்றாதல் துணியப்படும். புணர்துணைக் காதலியொடு உடன் கிடந் துறங்கும் உறக்கத்தைக் கதுப்பிற் பாய லென்ப வாகலின், ஈண்டு அதனை "விரிமென் கூந்தல் மெல்லணை வதிந்து" என்றார். கூடியுறையும் தலைமகனொருவன், "செய்வினை முடித்த செம்மலுள்ளமொடு, இவளின் மேவினமாகிக் குவளைக்குறுந்தாள் நாண்மலர் நாறும், நறு மென் கூந்தல் மெல்லணையேமே" (குறுந். 270) என்று கூறுதல் காண்க. இடங்கழி காமத்தால் அடங்கா வேட்கை மீதூர எய்தும் ஆற்றாமையைக் "கொல்பிணி" என்றும், அதன் வயப்பட்டு ஒருவர் மெய்யில் ஒருவர் புகுவது போலக் கைகவர் முயக்கம் பெறுவது பற்றி, "கொல்பிணி திருகிய மார்பு கவர் முயக்கத்து" என்றும், அப்புணர்ச்சி யிறுதியிற் பிறக்கும் அவசத்தால் எய்தும் சிறுதுயிலை "மென்பிணி" என்றும் கூறினார்.

இனிப் பழைய வுரைகாரர் "மார்பு பிணி மகளிரென்றது மார்பாற் பிணிக்கப்பட்ட மகளி" ரென்றும், "முயக்கத்துப் பொழுதுகொள் மரபின் மென்பிணி யென்றது முயக்கத்திலே இராப் பொழுதைப் பயன்கொண்ட முறைமையினை யுடைய மெல்லிய வுறக்க" மென்றும், "மென்பிணியென்றது புணர்ச்சி யவதிக்கண் அப்புணர்ச்சி யலையலான் வந்த சிறு துயிலை" யென்றும், "கண்ணைப் பூவென்னும் நினைவினனாய்ப் பிணி யவிழுவெனப் பூத்தொழிலாற் கூறினா" னென்றும் கூறுவர்

இனி, பொழுதுகொள் மரபு என்பதற்கு காம விற்பத்துக் குரிய இளமைப் பொழுதினைப் பயன்கொண்ட என்றுரைப்பினு மமையும். நாளென ஒரு சொல் வருவிக்கப்பட்டது. கொல் களிறு என்பது கூன்

சாந்து புலர, வண்ணம் நீவ, மகளிர் கூந்தல் மெல்லணை வதிந்து மார்பு கவர் முயக்கத்துப் பொழுதுகொள் மரபின் மென்பிணி அவிழுமாறு நாள் பல எவன்கழியுமோ எனக் கூட்டி முடிக்க.

இக்கூற்று குட்டுவனது மனத்திண்மையைக் கலக்குறுக்கும் நிலையில் அமைந்திருக்கும் திறம் காண்க.

22-26. பன்னாள்.....கண்ணே

உரை: பன்னாள்-பல நாட்கள்; பாசறை மரீஇ-பாசறையிடத்தே யிருத்தலால்; கோடு முழங்கு இமிழிசை எடுப்பும்- சங்கு முழங்கும் முழக்கமும் பிற கருவிக ளிசைக்கும் ஒலியும் எழுப்பும்; பீடு கெழு செல்வம்-பெருமை பொருந்திய போர் விளைக்கும் செல்வத்தின்கண்; மரீஇய கண்-பொருந்திய நின்கண்; பகை வெம்மையின்-பகைவர்பா லுண்டாகிய சின மிகுதியால்; பாடு அரிது இயைந்த சிறு துயில் இயலாது-உறங்குதல் அரிதாகப் பொருந்திய சிறு துயிலும் செவ்வே கொண்டிலதாக்கலான்;

பன்னாள் மரீஇ, செல்வம் மரீஇயகண் சிறு துயில் இயலாதாகலான், எவன் பல கழியுமோ எனக் கூட்டி வினை முடிபு கொள்க. மரீஇ யென்னும் செய்தெ னெச்சம் காரணப் பொருட்டு; பழைய வுரைகாரரும், "பின்னின்ற பன்னா ளென்பதனைப் பாசறை மரீஇ யென்பதனோடு கூட்டுக" என்றும், "மரீஇ யென்பதனை மருவ எனத் திரித்து மருவுகையா லென்க" என்றும் கூறுவர். கோடு முழங்கும் முழக்கமும் பிற இசைக் கருவிகள் இசைக்கும் ஓசையும் கண்ணுறங்கா வண்ணம் முழங்குதலால், "கோடு முழங் கிமிழிசை யெடுப்பும்" என்றார். ஏனைச் செல்வ வருவாயினும் போர் செய்து பெறும் செல்வத்தையே அரசர் புகழ்தரும் செல்வமாகக் கருதினமையின், "பீடு கெழு செல்வம்" என்றும், பகைவர்பால் இக்குட்டுவற் குண்டாகிய சின மிகுதியால், அவரை முற்றவும் வேற்றகண் அவனதுள்ளம் வினைக்குரியவற்றைச் சூழ்ந்த வண்ணம் இருந்தமையின், சிறுதுயிலும் இலதாயிற் றென்றற்கு, "பகை வெம்மையின் பாடரிதியைந்த சிறுதுயில் இயலாது" என்றும் கூறினார் சிறு துயில் என்புழிச் சிறப்புமை விகாரத்தால் தொக்கது. பாடு, கண்படுதல்.

இனிப் பழையவுரைகாரர், "கோடு, சங்கு" என்றும், "முழங்கென்றது அவ் வியமரங்களுக்கு இடையிடையே முழங்குகின்ற என்றவா" றென்றும் பீடு கெழு செல்வ மென்றதற்கு "படைச் செல்வ" மென்றும் "பீடு, வலை யென்றும் "மரீஇய கண்ணென்றது அப்படை முகத்திலே நாடோறும் அமர்ந்து துயிலெழுந்தும் உலவிப் பழகின கண்" ணென்றும் கூறுவர். மேலும் அவர் "பாடரி தியைந்த சிறு துயிலையுடைய கண்" எனவும் "இயலாது இசை யெடுப்பும்" எனவும் கூட்டுவர். பாடரி தியைந்த சிறு துயில் என்றதற்கு, "இராப் பொழு தெல்லாம் பகைவரை வெல்கைக்கு உளத்திற் சென்ற சூழ்ச்சி முடிவிலே அரிதாகப்படுதல் இயைந்த சிறு துயில்" என்று கூறுவர்.

இனி எவ்வாறு கூட்டினும் பாசறைக்கண்ணும் மனையிடத்துப் போலக்குட்டுவன் சிறு துயிலே பெறுகின்றா னென்ற முடி பெய்துவது காண்க. பாசறைக்கண் சூழ்ச்சியிற் சென்ற உள்ளத்தால் சிறு துயிலே பயின்ற கண்ணாதலான், மென் பிணி யவிழ்ந்தவழிச் சூழ்தற்குரிய தின்மையின், அந்நாள் பலவும் நினக்கு எவ்வாறு கழியும் என்பார், "எவன்பல கழியுமோ பெரும" என்றார். பல நாட்கள் பாசறை மரீஇக் கழிதலால், "கொல்பிணி திருகிய மார்புகவர் முயக்கத்துப் பழுதுகொள் மரபிற்" கழியும் நாள் சில வென்பது பெறுதும். அச்சிலவும் சிறு துயிலே பெறுதலின், ஏனைப் பொழுது கழியுந் திறமே ஆசிரியர் அறியக் கருதுவார் போலச் சிறு துயிலே பெறும் சிறப்புச் செங்குட்டுவன்பால் உண்மையும், அதனால் அவன் காம வேட்கையினும் போர் வேட்கை மிக்கவன் என்பதை வற்புறுத்தினமையும் பெற்றாம்.

இதுகாறும் கூறியது பெரும, நீ காவிரியன்றியும் கூடலணையை; வெருவரு தார்ப்புணலை ஒன்னார் உருப்பற நிரப்பினை; முயக்கத்துப் பொழுதுகொள் மரபின் மென்பிணி எவன்பல கழியுமோ; பீடுகெழு செல்வம் மரீஇய நின்கண் பாசறை மரீஇய் பாடரி தியைந்த சிறுதுயில் இயலாதாகலான் என்று வினை முடிவு செய்து கொள்க.

இனிப் பழையவுரைகாரர் "நீ கூடலணையை; பெரும, தார்ப்புணலை ஒன்னார் உருப்பற நிரப்பினை யாகையாலே யான் நினை யொன்று கேட்கின்றேன்; பீடு கெழு செல்வம் மரீஇயகண், முயக்கத்துப் பொழுதுகொள் மரபின் மென்பிணி யவிழ, நாள்பல நினக்கு எவன் கழியுமோ எனக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க" என்பர்.

"தார்ப்புணலை ஒன்னார் உருப்பற நிரப்பினை யென எடுத்துச் செலவினை மேலிட்டுக் கூறினமையால், துறை வஞ்சித்துறைப் பாடாணாயிற்று"

காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் பாடிய ஆறாம் பத்து

பதிகம்

குடக்கோ நெடுஞ்சேர லாதற்கு வேள்
ஆவிக் கோமான் றேவி யீன்றமகன்
தண்டா ரணியத்துக் கோட்பட் டவருடையத்
தொண்டியுட் டந்து கொடுப்பித்துப் பார்ப்பார்க்கு
கபிலையொடு குடநாட் டோரு ரீத்து 5
வான வரம்பனெனப் பேரினிது விளக்கி
ஏனை மழவரைச் செருவிற் சுருக்கி
மன்னரை யோட்டிக்
குழவி கொள்வாரிற் குடிபுறந் தந்து
நாடல் சான்ற நயனுடை நெஞ்சின் 10
ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதனை
யாத்த செய்யு வடங்கிய கொள்கைக்

காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் பாடினார் பத்துப்பாட்டு அவைதாம், வடுவடு நுண்ணயிர், சிறுசெங்குவளை, குண்டுகண் ணகழி,நில்லாத்தானை, துஞ்சும் பந்தர், வேந்து மெய்ம்மறந்த வாழ்ச்சி, சில்வளை விறலி, ஏவிளங்கு தடக்கை, மாகூர் திங்கள், மரம்படு தீங்கனி: இவை பாட்டின் பதிகம்.

பாடிப் பெற்ற பரிசில்: 'கல னணிக' என்று அவர்க்கு ஒன்பது காப் பொன்னும் நூறாயிரங் காணமும் கொடுத்துத் தன் பக்கத்துக்கொண்டான் அக் கோ.

ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் முப்பத்தெட்டியாண்டு வீற்றிருந்தான்.

6.1. வடுவடு நுண்ணயிர்

51.

துளங்குநீர் வியலகங் கலங்கக் கால் பொர
 விளங்கிரும் புணரி யுருமென முழங்கும்
 கடல்சேர் கானற் குடபுல முன்னிக்
 கூவற்றுழந்த தடந்தா ணாரை
 குவியினர் ஞாழன் மாச்சினைச் சேக்கும் 5
 வண்டிறை கொண்ட தண்கடற் பரப்பின்
 அடும்பம லடைகரை யலவ னாடிய
 வடுவடு நுண்ணயி ளுதை யுஞ்றும்
 தூவிரும் போந்தைப் பொழிலணிப் பொலிதற்
 தியலின ளொல்கின ளாடு மடமகள் 10
 வெறியுறு நுடக்கம் போலத் தோன்றிப்
 பெருமலை வயின்வயின் விலங்கு மருமணி
 அரவழங்கும் பெருந்தெய்வத்து
 வளைநரலும் பனிப்பெளவத்துக்
 குணகுட கடலோ டாயிடை மணந்த
 பந்த ரந்தரம் வேய்ந்து 15
 வண்பிணி யவிழ்ந்த கண்போ னெய்தல்
 நனையுறு நறவி 1னாகுடன் கமழ்ச்
 சுடர்நுதன் மடநோக்கின்
 வாணகையிலங்கெயிற் 20
 றமிழ்துபொதி துவர்வா யசைநடை விறலியர்
 பாடல் சான்று நீடினை யுறைதலின்
 வெள்வே லண்ணன் மெல்லியன் போன்மென
 உள்ளுவர் கொல்லோநின் னுணரா தோரே
 மழைதவழும் பெருங்குன்றத்துச் 25
 செயிருடைய வரவெறிந்து
 கடுஞ் சினத்த மிடறபுக்கும்
 பெருஞ்சினப்புய லேறனையை தாங்குநர்
 தடக்கை யானைத் தொடிக்கோடு துமிக்கும்
 எஃகுடை வலத்தர்நின் படைவழி வாழ்நர் 30
 மறங்கெழு போந்தை வெண்டோடு புனைந்து
 நிறம்பெயர் கண்ணிப் பருந்தூ றளப்பத்
 தூக்கணை கிழித்த மாக்கட் டண்ணுமை
 கைவ லிளையர் கையலை யழுங்க
 மாற்றருஞ் சேற்றத்து மாயிருங் கூற்றம் 35
 வலைவிரித் தன்ன நோக்கலை
 கடியையா னெடுந்தகை செருவத்தானே.

1 நாடுடன் கமழும்-பாட வேறுபாடு.

துறை: வஞ்சித்துறைப் பாடாண் பாட்டு.
 தூக்கு: செந்தூக்கும் வஞ்சித்தூக்கும்
 பெயர்: வடுவடு நுண்ணயிர்

1-9. துளங்குநீர்.....பொலிதந்து

உரை: துளங்கு நீர் வியலகம்-அசைகின்ற நீர் நிரம்பிய அகன்ற கடற்பரப்பானது; கலங்கக் கால் பொர- கலங்கும்படி காற்று மோதுதலால்; விளங்கு இரும் புணரி-விளங்க வெழுகின்ற பெரிய அலைகள்; உரும் என முழங்கும்-இடிபோல முழங்கும்; குட புலக் கடல் சேர் கானல் முன்னி-மேலைக் கடலைச் சார்ந்த கானற்சோலை நோக்கிச் செல்லுற்று; கூவல் துழந்த தடந் தாள் நாரை-பள்ளங்களிலே யிருந்து மீனாகிய இரை தேடி வருந்தின பெரிய கால்களையுடைய நாரை; வண்டிறை கொண்ட குவியினர் ஞாழல் மாச்சினைச் சேக்கும்-வண்டு தங்குகின்ற குவிந்த பூங்கொத்துக்களையுடைய ஞாழல் மரத்தின் பெரிய கிளையிலே தங்கும்; அடும்பு அமல்-பூக்கள் மலர்ந்த அடம்பங் கொடிகள் நெருங்கிய; தண் கடற் பரப்பின் அடைகரை-தண்ணிய கடற்பரப்பினைச் சார்ந்த கரையிலே; அலவன் ஆடிய வடு அடும் நுண்ணயிர்-நண்டுகள் மேய்வதனா லுண்டாகிய சுவடுகளை மறைக்கும் நுண் மணலை; ஊதை உஞற்றும்-ஊதைத் காற்று எறியும்; தூவிரும் போந்தை பொழில்-தூய பெரிய பனஞ் சோலையில்; அணிப் பொலி தந்து-அரசு மேவும் அணி திகழ விளங்கியிருந்து எ-று.

கடலகத்தே நிரம்பி நிற்கும் நேர் இடையறா அலைகளால் அசைந்த வண்ண மிருத்தல் பற்றி, அதனைத் "துளங்குநீர் வியலகம்" என்றார். இயல்பாகவே துளங்குதலையுடைய கடலின் காற்று முடுகிப் பொருதவழிப் பேரலைகள் எழுந்து முழங்குமாதலின், "கால்பொர விளங்கிரும் புணரி யுருமென முழங்கும்" என்றார். காற்று முடுகிப் பொருதமை, "வியலகம் கலங்கக் கால்பொர" என்றதனாற் பெற்றாம். கானல், கடற்கரைச்சோலை. குடபுலக் கடல்சேர் கானல் என மாறிக் கூட்டுக. "குடபுல மென்றது தன் நகரிக்கு மேல் பாலாம்" என்பர் பழையவுரைகாரர். கானற்சோலை முன்னிப் புறப்பட்டவன், இடையிலே பனஞ்சோலைக்கண் தங்குகின்றானென வறிக. கூவல் எனவே, அதன்பால் மீன்கள் பெருக இல்லாமை யறியப்படும். இருந்த சிலவற்றைத் தேடித் தேடி அதனை நாரை யுழப்பிற் றென்பார், "கூவல் துழந்த நடந்தான் நாரை" யென்றும், அதனால் அயர்வுற்ற அந் நாரை ஞாழல் மரத்தின் கிளையிடத்தே தங்கிற் றென்பார், "நாரை குவியினர் ஞாழல் மாச்சினைச் சேக்கும்" என்றார். மாச்சினை, கரிய கிளை யென்றுமாம். ஞாழலின் பூங்கொத்தில் வண்டினம் தங்கித் தேனுண்டு பாடுத லியல்பாதலால், வண்டிறை கொண்ட குவியினர் ஞாழல் எனப் பட்டது; "தெரியினர் ஞாழலுந் தேங்கமழ் புன்னையும், புரியவிழ் பூவின கைதையும் செருந்தியும், வரிஞிமி நிமிர்ந்தார்ப்ப விருந்தும்பி யியைபூத" (கலி. 127) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. சேக்கும் பொழில், ஊதை யுஞற்றும் பொழில் என இயையும். வண்டிறை கொண்ட என் பதனையும் பொழிலொடு இயைப்பர் பழையவுரைகாரர். அடும்பு அமன்ற இடம் அடகரையேயாயினும், அது கடற்பரப்பினை அடுத்த கரையாதலின், அடும்பமல் தண்கடற் பரப்பின் அடைகரை யென இயைத்துரைக் கப்பட்டது. அடுத்துள்ள கரை அடைகரையாயிற்று. நண்டு நுண் மணல் மேற் செல்லுமிடத் துண்டாகிய சுவட்டினைக் காற்றாலும் அலையாலும் எறியப்படும் நுண் மணல் பரந்து மறைத்தலின், "அலவ னாடிய வடுவடு நுண்ணயிர்" என்றார்.

இனிப் பழையவுரைகாரர், அவ் வடு மாயும்படி நுண்ணிய அயிரை முகந்து தூவுதலிலே முயல்கை" யென்றும், "அயிர் நுண் மணல்" என்றும் கூறி, "வடுவை மாய்க்கும் நுண்ணயிர் எனற்பாலதனை வடுவடு நுண்ணயி ரென்ற சிறப்பானே இதற்கு வடுவடு நுண்ணயிர் என்று பெயராயிற் றென்றும் கூறுவர். வடுவாவது ஒருகாலும் மாறாதது. "மாறாதே நாவினாற் சுட்டவடு" (குறள். 129) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. எளிதில் மறையக்கூடிய சுவட்டினை மாறாத இயல்பிற் றாகிய வடு வென்றும், மறைத்தற்பொருட்டாகிய மாய்க்கும் தொழிலை யடுத லென்றும் கூறிய சிறப்பால், "வடுவடு நுண்ணயிர்" என்று பெயர் கூறப்பட்டதெனக் கோடல் சீரிதாம். ஊதைக் காற்று நுண் மணலைச் சிறிது சிறிதாக எறிதல் பற்றி, "உருற்றும்" என்றார்.

அரசர் தங்குவதாயின் அதற்கேற்ப அச்சோலை பலவகையாலும் அணிசெய்யப்படுவதுபற்றி, "அணி" என்றும், அதன்கண் அரசன் எழுந் தருளுதலால் விளக்கம் மிகுதலின் "பொலிதந்து" என்றும் கூறினார். "எம் மனையகம் பொலிய வந்தோய்" என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. "பொழிற்கண் ஒப்பனையாற் பொலிவு பெற்றென்றவா" றென்று பழையவுரை கூறும்.

10-24. இயலினள்.....உணராதோரே

உரை: இயலினள் ஒல்கினள் ஆடும் மடமகள்-நடந்தும் அசைந்தும் ஆட லியற்றும் சாலினி யொருத்தி; தோன்றி விறியுறு நுடக்கம் போல-வெறி யயர் களத்தே தோன்றி மருளுற்று அசைந்தாடுவது போல; வயின் வயின் விலங்கும்- இடங்கள் தோறும் கிடந்து குறுக்கிட்டு விளங்கும்; அரு மணி அர வழங்கும்-அரிய மணியினையுடைய பாம்புகள் செல்லும்; பெரு மலை பெருந் தெய்வத்து-பெரிய இமயமாகிய பெரிய கடவுள் மலையும்; வளை நரலும் பனிப் பௌவம்-சங்கு முழங்கும் குளிர்ந்த தென் கடலும்; குண குட கடலோடு -கீழ்க்கடலும் மேலைக்கடலும் ஆகிய; ஆயிடை-அந்த நான்கு எல்லைக் கிடைப்பட்ட நிலத்து வாழும் அரசரும் பிற சான்றோரும்; மணந்த பந்தர்-கூடியிருந்த பந்தரின் கண்ணே; அந்தரம் வேய்ந்து-மேலிடத்தே நெய்தல் மாலைகளால் அலங்கரித்தலால்; வண் பிணி யவிழ்ந்த கண்போல் நெய்தல்-வளவிய அரும் பவிழ்ந்த கண் போன்ற அந் நெய்தல் மலர்கள்; நனை யுறு நறவின்-தேன் பொருந்திய நறவம் பூக்களொடு; நாகு உடன் கமழ-புன்னையும் உடன் மணம் கமழ; சுடர் நுதல் மட நோக்கின்-ஒளிதிகழும் நெற்றியினையும் மடப்பம் பொருந்திய பார்வையினையும்; வாள் நகை இலங்கு எயிற்று- மிக்க ஒளி விளங்கும் பற்களையும்; அமிழ்து பொதி துவர் வாய்- அமுதம் போன்ற சொற்களைச் சொல்லும் சிவந்த வாயினையும்; அசை நடை- அசைந்த நடையினையுமுடைய; விறலியர்-விறலிகளின்; பாடல் சான்று நீடினை உறைதலின்-பாடல்களை நிரம்ப வேற்று விரும்பி நீட்டித் திருத்தலாலே; வெள் வேல் அண்ணல் மெல்லியன் போன்ம்-வெள்ளிய வேலேந்திய அண்ணலாகிய ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் சிற்றின்பத் துறையில் எளியன் போலும்; என-என்று; நின்-உணராதோர்-நின் இயல்பை யுணராத பிறர்; உள்ளுவர் கொல்லோ- நினைப்பார்களோ எ-று.

மடமகள் வெறியுறு நுடக்கம் போலத் தோன்றி அர வழங்கும் பெரு மலைப் பெருந் தெய்வமும் பனிப் பௌவமும் குண குட கடலும் ஆயிடை மணந்த பந்தரின் கண் நெய்தல் கறவுடன் கமழ; விறலியர் பாடல் சான்று நீடினை யுறைதலின்; நின்

உணராதோர், அண்ணல் மெல்லியன் போலும் என உள்ளுவர் கொல்லோ; உள்ளுவராயின் அவர்க்கொன்று தெளிய இனிக் கூறுவேன் எனக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க. நுதலும், நோக்கும் எயிறும், துவர்வாயும் நடையுமுடைய விறலியர் என இயையும்.

பெருமலையாகிய பெருந் தெய்வத்து என இயைக்க. உலகத்து மலைக ளெல்லாவற்றினும் மிக்க உயர்ச்சி, திண்மை, அகலம் முதலிய வற்றால் ஒப்புயர்வற்ற பெருமை யுடைமைபற்றி, இமயம், "பெருமலை" யெனப்பட்டது. தேவர்கட்குத் தேவனாகிய கண்ணுத லண்ணல் வீற்றிருக்கும் பெருமையும் தெய்வத்தன்மையும் உடைமையால், மலையாகிய பெருந்தெய்வம் என்பாராயினர். தெய்வத்து, பௌவத்து என்புழி நின்ற அத்துச்சாரியை அல்வழிக்கண் வந்து கட்டுரைச் சுவை பயந்து நின்றன. பழைய வுரைகாரரும், "அரவழங்கும் பெருமலைப் பெருந் தெய்வம் என மாறிக் கூட்டுக" என்றும், "பெருமலை இமயம்" என்றும், "குண குட கடல் எனக் கிழக்கும் மேற்கும் எல்லை, பின் கூறுகின்றமையான், வளை நரலும் பனிப் பௌவம் என்றது தென் னெல்லையாம்" என்றும், "தெய்வத்து, பௌவத்து என்னும் அத்துக்கள் ஈண்டுச் சாரியைப் பொருண்மையைச் செய்யாமையின் அசைநிலை யெனப்படும்" என்றும் கூறுவர். "சாரியை யாவது சொல் தொடர்ந்து செல்லும் நெறிக்கண் நின்று அதற்குப் பற்றுக் கோடாகச் சிறிது பொருள் பயந்ததும் பயவாததுமாய் நிற்பது" (சிலப்பதிக. 61 உரை) என அடியார்க்கு நல்லார் கூறுதலால், ஈண்டுப் பொருள் பயவாது நிற்கும் அத்துச்சாரியை யெனக் கொள்ளப்பட்ட தென அறிக.

தாழ்ந்தும் நிமிர்ந்தும் உலவியும் அசைந்தும் நடிக்கும் சாலினி, தெய்வ மருள் கொண்டு அசைந்தும் நடுங்கியும் ஆடுவது பாம்பு படமெடுத்து அசைந் தாடுதற்கு உவமமாதலின் "வெறியுறு நுடக்கம் போலத் தோன்றி அர வழங்கும்" என்றார். பாம்புமிழ் மணி திகழும் கதிரொளி இடந்தொறும் பரந்து வீசுதலால், "வயின் வயின் விலங்கும் அருமணி" என்றார். விலங்குதல், குறுக்கிட் டொளிர்ந்தல். அரா வென்பது அர வெனக் குறுகிற்று. வழங்குதல், ஈண்டு ஆடுதல்மேற்று. வெறியுறு நுடக்க மென்றதற்கு, "இயல்பாக நுடங்கலின்றித் தெய்வமேறிய விகாரத்தால் நுடங்குதல்" என்று பழையவுரை கூறுதல் காண்க. இயலுதல், உலாவுதல், ஒல்லுதல், அசைதல்.

குண குட கடலோடு என்புழி, எண்ணொடு நீண்டது. ஆயிடை அவ் வெல்லைகட்கு இடை நிலத்தில். பழையவுரைகாரரும், "ஆயிடை, யென்றது, அவற்றின் நடு வென்றவா" ரென்றும் "அவ்வென்னும் சுட்டு முதல் வகரவீற்றுப் பெயர் ஆயிடை யென முடிந்த" தென்றும் கூறுதல் காண்க. அவ் இடை என்பது ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகைப்பொருட்டாயினும், "நான்க னுருபின் தொன்னெறி மரபின தோன்ற லாரே" (வேற் மயங். 27) என்பதனால் அவ் வெல்லைக்கென வுரைக்கப்பட்டது. இடை யென்பது ஆகுபெயராய் ஆண்டு வாழும் வேந்தரையும் பிறசான்றோரையும் குறித்து நின்றது.

பந்தர் அந்தரம், பந்தரின் உள் வெளி. வேய்ந்தென்பது காரணப் பொருட்டு. வேய வெனத் திரிப்பர் பழையவுரைகாரர். "கண்போல் நெய்தல்" எனப் பின்னே கூறுதலின், "அந்தரம் வேய்ந்து" எனக் கூறி யொழிந்தார். நெய்தலும் நறவும் பூவும் விரவித் தொடுத்த மாலைகளால் பந்தர் புனையப்பட்டமை தோன்ற "நெய்தல் நனையுறு

நறவின் நாகுடன் கமழ" என்றார். நெய்தற்பூவைப்போல நறவம் பூவும் மகளிர் கண் போல்வதாகலின், "கண்போல் நெய்தல் நனையுறு நறவின் நாகுடன் கமழ" என்றார்; நறவம் பூ மகளிர் கண்ணிற் குவமையாதலை "நறவின், சேயிதழனைய வாகிக் குவளை, மாயிதழ் புரையு மலிர்கொ ளீரிமை" (அகம். 19) என வருதலா லறிக. நாகம், நாகெனக் குறைந்து நின்றது. பழையவுரைகாரர், "நறலி னொடு என ஒடு விரிக்க" என்பர்.

அரசன் முன் ஆடியும் பாடியும் இன்புறுத்தும் விறலியர் அவற்றிற்கேற்ப மெய்யழகும் நன்குடைய ரென்பது தோன்ற, நுதலும் நோக்கும் எயிறும் பிறவும் எடுத்தோதினார். அமிழ்து பொதி துவர் வாய் என்புழி, அமிழ்து அவர் வாயிலொறும் தீ நீர் என்பாரு முளர். அவர் பாடும் பாட்டின்பத்தில் தோய்ந்து போட்டுபட்டு அமைந்திருந்தமை தோன்றப் "பாடல் சான்று" என்றும், நீட்டித்துறைத்தலால், அரசன் உள்ளத்தில் காமவேட்கை யெழுமென் றஞ்சி, "நீடினை யுறைதலின்" என்றும், அஃது ஏனை வேந்தர்க்கு எள்ளுரையாமென்று தெருட்டுவார், "வெள்வே லண்ணல் மெல்லியன் போன்மென, வள்ளுவர் கொல்லோ" என்றும், மெல்லியன் போலத் தோன்றினும், உரனும் பெருமையும் நீ சிறப்ப வுடைமையை யென்பது நின்னை யுணர்ந்த எம்போலியர் நன்கறிவர், பிறரறியார் என்பார், "நின்னுணரா தோரே" என்றும் கூறினார். "ஆடலும் பாடலும் அழகு மென்றிக் கூறிய மூன்று" (சிலப். 3;8-9) என்பதனால் அழகும் இன்றியறியாமை யறியப்படும். மேலும், காவல் வேந்தன் இலைப்பூங் கோதை யியல்பின் வழாமை" (சிலப். 3. 159-60) என்பதன் உரையில் "என்சொல்லிய வாறாமோ வெனின், நாடக மகள் அரங்கேறக் கண்ட அரசன் அவள்மேற் காமக் குறிப்புடையனாதல் இயல்பு" என்று அடியார்க்குநல்லார் கூறுதலால் அரசன் இன்பக் களியாட்டில் நெடிதிருத்தல் குற்றமாதலை யறிக. நெடிதிருந்தவழி அரசனது மென்னை பகைவர்க்குத் தம் பகைமைக்குரிய சூழ்ச்சி செய்து வேறற்கு வாயிலா மென்பதற்காகவே, திருவள்ளுவனார், இன்னோரன்ன விற்பங்களைப் பிறர் அறியாமைத் துய்ப்பதே வேண்டுவ தென்பார், "காதல காத லறியாமைத் துய்க்கிற்பின், ஏதில ஏதிலார் நூல்" (குறள் 440) என்றார்.

இனிப் பழைய வுரைகாரர், "பாடல் சான் றென்பதனைச் சாலவெனத் திரிக்க" வென்றும் "மெல்லிய னென்றது ஐம்புலன்களிடத்தும் மனநெகிழ்சாசியுடைய னென்றவா" றென்றும் கூறுவர்.

25-28. மழைதவழும்.....ஏறனையை.

உரை: மழை தவழும் பெருங் குன்றத்து-மேகங்கள் தவழும் பெரிய குன்றுகளில் வாழும்; செயிர் உடைய- நஞ்சினையுடைய; அரவு எறிந்து-பாம்புகளை யுட்குவித்து; கடும் சினத்தமிடல் தபுக்கும்-மிக்க சினத்தையுடைய அவற்றின் வலியை யழிக்கும்; பெருஞ்சினப் புயலேறு அனையை-பெரிய முழக்கத் தினையுடைய வா னிடையேற்றினை யொப்பாய் எ-று

மழைதவழும் குன்றென்றது, குன்றத்தின் உயர்ச்சி தோன்ற நின்றது. மிகு நஞ்சும் பெருவன்மையும் படைத்த நாகங்கள் வாழும் மலையென்றற்குப் "பெருங் குன்றத்து" என்று சிறப்பித்தார். நஞ்சுடைமை நாகத்திற்குக் குற்றமாதலின், "செயிருடைய அரவு" என்றும், தன் முழக்கத்தாலே அத்தகைய நாகமும் நடுங்கி யொடுங்குமாறு செய்தல்பற்றி, "அர வெறிந்து" என்றும் கூறினார். "விரிநிற நாகம் விடருள தேனும்,

உருமின் கடுஞ்சினம் சேணின்றும் உட்கும்" (நாலடி. 144) என்று பின் வந்த சான்றோரும் கூறுதல் காண்க. சீறி வரும் பாம்பின் தோற்றம் பெரும் படை வீரர் கூட்டத்தின் வலியையும் சிதைத் தொழிக்கும் ஆற்றல் படைத்திருத்தல்பற்றி, "கடுஞ்சினத்த மிடல்" என்றும், இடியேற்றின் முழக்கமும் ஒளியும் அந் நாகத்தினைக் கொன்று விடுதலால், "தபுக்கும் பெருஞ்சினப் புயலேறு" என்றும் கூறினார். பாம்பென்றாற் படையும் நடுங்கும் யென்னும் பழமொழி பாம்பின் கடுஞ்சினத்த மிடலை யுணர்த்தி நிற்பது காண்க. பெறாஞ்சினம் என்புழிச் சினம் இலக்கணை. மேகத்திடத்தே பிறத்தல்பற்றி, இடியேற்றினைப் "புயலேறு" என்றார். பழையவுரைகாரர், "கடுஞ் சினத்த அரவுஎன மாறிக் கூட்டுக" என்பர். எனவே, செயிருடைய கடுஞ் சினத்த அர வெறிந்து மிடல் தபுக்கும் ஏறையை என்றியையும்.

இதனால், சிறப்புடைய முடிவேந்தர்களான சோழ பாண்டியராகிய பாம்புகளின் மிடல் தபுத்தற்கண், இச் சேரமான் பெருஞ்சினத்த புயலேறையைன் எனச் சிறப்பித்த-வாறாயிற்று. ஆகவே இவனது ஒளியும் ஆணையும் கேட்டு அவர்கள் அஞ்சி யொடுங்கி யிருந்தமையும் ஓராற்றால் உணர்த்திய வாறு மாயிற்று.

29-30. தாங்குநர்.....வாழ்நர்.

உரை: நிற்படை வழி வாழ்நர் - நின் படையிடத்தே யிருந்து போர் புகன்று வாழும் வீரர்; தாங்குநர் - தாம் மேற் செல்லுமிடத்து எதிர்நின்றும் பகைவருடைய; தடக் கையானை - பெரிய கையையுடைய யானையின்; தொடிக்கோடு துமிக்கும் - தொடியணிந்த கொம்பினை ஒரு வீச்சிலே எறிந் தழிக்கும்; எஃகுடை வலத்தர் - வாளையுடைய வெற்றி வீரராவர்; எ-று.

போருடற்றிப் பெறும் புகழ் பற்றுக்கோடாகப் படை வீரருள் ஒருவராய் இருந்து வாழ்கின்றன ரென்பார் சேரமான் வீரரை "நிற்படை வழி வாழ்நர்" என்றார். எனவே, அவர், "போரென்றிற் புகலும் புனைகழன் மறவர்" (புறம். 31) என்றவாறாயிற்று. தாங்குதல், எதிர்த்தல்; மேற்செல்லா வகையிற் றடுத்தலுமாம். "வருவிசைப் புனைலைக் கற்சிறைபோல, ஒருவன் தாங்கிய பெருமை" (தொல். பொ. புறத். 8) என்றாற்போல. தாங்குவோர் படையினுள் யானைப்படை சிறந்தமைபற்றி; யானையுடைய படை காண்டல் முன்னினிதே" (இனிய. 40) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. "தடக்கையானை" யென்றது, அதன் கோட்டின் இயற்கை வன்மை எடுத்துரைத்தவாறாம். அதற்குச் செயற்கையாகவும் வலியூட்டப் பெற்றமை தோன்ற, பூண் அணிந்திருத்தல் கூறுவார், "தொடிக்கோடு" என்றும், இருவகையானும் வலி பெரிதுடையதாயினும் படை வாழ்நரின் வாட்படை அக் கோட்டினை மிக எளிதில் துண்டித் தொழிப்பது தோன்ற, "துமிக்கும் எஃகுடை வலத்தர்" என்றார். எஃகு, வாள். வலம், வெற்றி. எஃகுடை வலத்த ரென்றற்கு, வலக் கையில் வாளேந்தியவர் என்றுமாம். வீரர்க்கு யானையை யெறிதலிலே வேட்கை மிகுதியாதல் பற்றி, அதனை எடுத்துரைத்தா ரென்றலு மமையும்.

31-37. மறங்கெழு.....செருவத்தானே

உரை: போந்தை வெண்டோடு புனைந்து-பனையின் வெண்மையான தோடுகளாற் செய்யப்பட்டு; நிறம் பெயர்-பகைவர் உடற் குருதி பட்டு நிறம் வேறுபட்ட; மறம் கெழு

கண்ணி- வீரர் அணிந்துள்ள கண்ணியை; பருந்து ஊறவப்ப- பருந்துகள் ஊன் துண்டமெனப் பிறழ்வுணர்ந்து தாம் உற்று அதனைக் கொத்திக்கொண்டேகற்குரிய அவ்வினை நோக்கி யிருப்ப; துக்கணை கிழித்த- பகைவர் எறியும் அம்புகள் பாய்தலால் கிழிந்த; மாக்கண் தண்ணுமை-கரிய கண்ணையுடைய தண்ணுமையானது; கைவல் இளையர் கையலை அழுங்க-இசைக்கும் தொழில் வல்ல இளையவர்கள் கையால் அறையப் படுதலின்றி யொழிய; மாற்றரும் சீற்றத்து- மாற்ற முடியாத சினத்தையுடைய; மா இரும் கூற்றம்- கரிய பெரிய கூற்றுவன்; வலை விரித்தன்ன நோக்கலை- உயிர்களைக் கவரும் தன் பார்வையாகிய வலையை விரித்தாற் போன்ற பார்வையினை யுடைய; செருவத்தான்- போர்க் களத்தே அப்பார்வைக் குட்பட்ட பகைவர் உயிர் கவரப் படுதலால்; நெடுந்தகை-நெடுந்தகையே; கடியை- அப்பகைவர்க்குப் பேரச்சத்தைச் செய்கின்றாய் என்று.

சேரர்க்குரிய அடையாளப் பூவாதலின், பனையினது வெள்ளிய தோட்டாற் கண்ணி செய்து தலையில் அணிந்திருந்தமை தோன்ற, "போந்தை வெண்டோடு புனைந்து" என்றார். தோடு, ஈண்டு வெள்ளிய குருத்தோலை மேற்று. பகைவரைக் கொல்லுதலால் அவர் குருதி தோய்ந்து நிறம் சிவந்து தோன்றுதல் பற்றி, "நிறம் பெயர் கண்ணி" யென்றும், அதனால் அக்கண்ணி ஊன்தசை போலத்தோன்றவே வானத்திற் பறக்கும் பருந்து அதனைக் கவர்தற்குப் பார்க்கின்ற தென்பார், "பருந்து றளப்ப" என்றார். உறுதல், ஊறு என முதனிலை திரிந்து தொழிற்பெயராயிற்று. அளத்தல், ஆராய்தல். "நிறம் பெயர்தல் உதிரத்தால் நிறம் பெயர்த" லென்றும், "ஊறளத்தல், உறுதற்கு ஆராய்தல்" என்றும் பழையவுரைகாரர் கூறுதல் காண்க.

எத்துணை வன்மை யுடைய ராயினும், தண்ணுமை இசைப்போர், அது கண் கிழிந்த வழி இசைத்தல் கூடாமையின், "கைவல் இளையர் கையலை யழுங்க" என்றார். கையலை, கையால் அறைந்து இசைத்தல். அத்தண்ணுமை கண் கிழிந்ததற்குக் காரணம் இஃதென்பார் "தூக்கணை கிழித்த மாக்கண் தண்ணுமை" என்றார். தூகணை எனற்பாலது தூக்கணையென வந்தது. தூவென்பது ஊனையும் குறிக்குமாகலின், ஊன் படிந்த கணை யென்றுமாம். கையலை யழுங்க என்பது, எழுவாயும் பயனிலையுமாயியைந்து ஒரு சொன்னீர்மைப் பட்டு, தண்ணுமை யென்பதற்கு முடியா யிற்றென்பாராய்ப் பழைய வுரைகாரர், "கையலை யழுங்க என்னும் எழு வாயையும் பயனிலையையும் ஒரு சொல் நீர்மைப் படுத்தித் தண்ணுமை யென்னும் எழுவாய்க்குப் பயனிலை யாக்குக" என்பர். தானைத் தலைவர் குறிக்கும் ஏவலை இத்தண்ணுமை முழக்கித் தானை வீரார்க்குத் தெரிவித்துப் பகைவரை இடமறிந்து தாக்கச் செய்தல்பற்றிப் பகைவர் அதன் கண்ணைத் தம் அம்பு செலுத்திக் கிழிப்ப வாதலின், "தூக்கணை கிழித்த மாக்கண் தண்ணுமை" என்றார் என அறிக. "தழீஇந்தாம் என்னத், தண்ணுமை, கழித்தா னொள்வாள் வீழ்ந்தன களிறே" (புறத். 1409) என வருதல் காண்க.

உயிர் கவர வரும் கூற்றுவனை வேறல் எத்திறத்தோர்க்கும் அரிதென்பதுபற்றி, "மாற்றருஞ் சீற்றத்து மாயிருங் கூற்றம்" என்றார். பெரியகுற்றம் புரிந்து பேரரசர் சீற்றத்துக்குள்ளாயினார், அக்குற்றம் புரிந்தோர் தம் குற்ற முணர்ந்து அவ்வரசரை யடி பணிந்து நிற்பரேல் அச்சீற்றம் மாற்றப்படும்; கூற்றத்தின் சீற்றம் எவ்வாற்றானும் மாறாமையின், "மாற்றருஞ் சீற்றத்துக் கூற்றம்" மென்றாரென வறிக, "பெரிய தப்புநராயினும் பகைவர், பணிந்து திறை பகரக் கொள்ளுந்" (பதிற். 17) என்றும்,

மெல்லவந்தென்னல்லடி யுள்ளி, ஈயென விரக்குவராயின், முரசு கெழுதாயத் தரசோ தஞ்சம், இன்னுயி ராயினும் கொடுக்குவென்" (புறம். 73) என்றும் கூறுதலால் அரசர் சீற்றம் மாற்றருஞ் சீற்றமன்மை யுணரப்படும். கூற்றத்தின் சீற்ற மன்ன தென்பது, "நேமி மால்வரைக் கப்புறம் புகினும், கோள் வாய்த்துக் கொட்டும் கூற்றத்து மீளிக் கொடுநா விலக்குதற் கரிதே" (ஆசிரிய மாலை) என்று சான்றோர் கூறுதலா லறிக. இதுபற்றியே சான்றோர் "மருந்தில் கூற்றத் தருந்தொழி" (புறம். 3) லென்றும், "மாற்றருங் கூற்றம்" (தொல். புற. 24) என்றும் ஓதுகின்றனர். மாற்றறுஞ் சீற்றத்துமாய் இருங்கூற்றம் என்பதற்கு, மாற்றற்கில்லாத சீற்றத்தால் உயிர்களை மாய்க்கும் பெரிய கூற்றென்றாலும் ஒன்று.

நாளுலந்தாரை யன்றிக் கூற்றம் நோக்காமையாலும், அதனால் அதன் நோக்கிற்பட்டார் மாய்தல் ஒருதலை யாதலாலும் "வலை விரித்தன்ன நோக்கல்" என்றார். வலையிற்பட்டது தப்பாமை போலக் கூற்றின் நோக்கிற் பட்டதும் தப்பாமை பற்றி, அதன் நோக்கத்தை வலை யென்றார். அவ் வாறே இச்சேரலாதனும் தன்னால் செயிர்த்து நோக்கப்பட்ட பகை வீரரை எஞ்சாமற் கோறலின், "கூற்றம் வலை விரித்தன்ன நோக்கலை" யென்றும், "கடியை நெடுந்தகை செருவத்தானே" யென்றும் கூறினார். கடி, அச்சம். ஒன்னார் உட்கும் உருவச் சிறப்புத் தோன்றக் "கடியை" யென்றும், அவர் காண்பது செருவின்கண்ணையாகலின், "செருவத்தானே" யென்றும், ஏனை நட்பார்க்கும் தன் அருள் பெற்று வாழ்வார்க்கும் செரு நிலத்தும் இனியனா யொழுக்குமாறு தோன்ற, "நெடுந்தகை" என்றும் கூறினார். செரு, செருவமென நின்றது. இனிப் பழையவுரைகாரர், "நோக்கென்றது மாற்றார் படையைத் தப்பாமல் ஒன்றாகக் கொல்லக் கருதின நோக்கென்றவாறென்பர்.

அளப்ப, அழுங்க என நின்ற செயவெனெச்சங்கள் நோக்கலை யென்னும் குறிப்புவினை கொண்டன. இதுகாறும் கூறியது, நெடுந்தகை, நீ குடபுல முன்னிப் போந்தைப் பொழிலணிப் பொலிதந்து, பந்தர் அந்தரம் வேய்ந்து நெய்தலும் நறவமும் நாகமும் மணம் கமழ, விறலியர் பாடல் சான்று நீடினை யுறைதலின், நின் உணராதோர், அண்ணல் மெல்லியன் போலத் தோன்றினும், நீ பெருஞ்சினப் புயலேறனையை; நின் படைவழி வாழ்நர் யானைக்கோடு துமிக்கும் எஃகுடை வலத்தர்; பருந்து ஊறளப்ப, தண்ணுமை இளையர் கையலை யழுங்க, நீ கூற்றம் வலை விரித்தன்ன நோக்கலை; செருவ்தின்கண் கடியை என்பதை நன்கறிவர் என வினை முடிவு செய்க.

"நீ குடபுல முன்னிப் போந்தைப் பொழிலணிப் பொலிதந்து, நெய்தல் நறவினொடு கமழ, விறலியரது பாடல் சாலப் புறத்து வினையின்மையின் வினோதத்திலே நீடி யுறைதலாலே நீ அவ்வாறு நீடிய தறியாது அண்ணல் மெல்லியன் போன்மென நின்னை யுணராதோர் உணர்வார்களோ? நீதான் அரவோ டொக்கும் நின் பகைவரைக் கடுக அழிக்க வேண்டும் நிலைமையில் அவ்வரவினைக் கடுக அழிக்கும் உருமேற்றினை யொப்பை; அவ்வாறு விரையச்செய்யும் நிலைமைக்கண், நினக்கேற்ப நின்படை வழி வாழ்நரும், காலாள்மேற் செல்லாது தாங்குநர் யானைக்கோடு துமிக்கும் எஃகுடை வலத்தரா யிருப்பர்; அவ்வாறு நீ அழியாது மாறுபாடாற்றிப் பொருதழிக்கும் வழி நின் முடிக்கண்ணியை உதிரம் தெறித்தலால் நிறம் பெயர்தலிற் பருந்து உறுதற் களப்ப, நின் முன்னர் வழங்கும் மாக்கண் தண்ணுமை நின்னெதிர் நின்று, மாற்றா ரெய்தலையுடைய அம்பு கண் கிழித்தலால் ஒலி யொழியக் கூற்றம் வலை விரித்தாற்

போலக் களத்தில் எதிர்ந்த மாற்றார் படையை யெல்லாம் ஒன்றாகக் கொல்லக் கருதி நோக்கின நோக் கினையுடையை; நெடுந்தகாய்! இவ்வாறு செருவத்துக் கடியை என வினை முடிவு செய்க" என்பது பழைய வுரை.

"இதனாற் சொல்லியது அவன் வினோதத்து மின்மையும் செருவகத்துக் கடுமையும் உடன் கூறியவா றாயிற்று.

தாங்குநர் தடக்கை யானைத் தொடிக்கோடு துமிக்கு மென்று எதிர்நின்றினார் மேற்சேறல் கூறினமையான், இஃது எடுத்துச் செலவின் மேற்றாய் வஞ்சித்துறைப் பாடாணாயிற்று. "அரவழங்கும்" என்பது முதலாக இரண்டு குறளடியும், "பந்தரந்தரம் வேய்ந்து என யொரு சிந்தடியும், "சுடர்நுத" லென்பது முதலாக இரண்டு குறளடியும் "மழை தவழும்" என்பது முதலாக நான்கு குறளடியும் வந்தமையான் வஞ்சித் தூக்குமாயிற்று. தாங்குநர், என்பது கூன்.

6.2. சிறுசெங்குவளை

52

கொடிநுடங்கு நிலைய கொல்களிறு மிடைந்து
வடிமணி நெடுந்தேர் வேறுபுலம் பரப்பி
அருங்கலந் தரீஇயர் நீர்மிசை நிவக்கும்
பெருங்கலி வங்கந் திசைதிரிந் தாங்கு
மையணிந் தெழுதரி மாயிரும் பஃறோல் 5
மெய்புதை யரணமெண் ணாதெஃகு சுமந்து
முன்சமத் தெழுதரும் வன்க ணாடவர்
தொலையாத் தும்பை தெவ்வழி விளங்க
உயர்நிலை யுலக மெய்தினர் பலர்பட
நல்லமர்க் கடந்தநின் சில்லுறழ் தடக்கை 10
இரப்போர்க்குக் கவித லல்லதை யிரை இய
மலர்பறி யாவெனக் கேட்டிகு மினியே
சுடரும் பாண்டிற் றிருநாறு விளக்கத்து
முழாவிமிழ் துணங்கைக்குத் தழுஉப் புணையாகச்
சிலைப்புவல் லேற்றிற் றலைக்கை தந்துநீ 15
நளிந்தனை வருத லுடன்றன ளாகி
உயவுங் கோதை யூரலந் தித்தி
ஈரிதழ் மழைக்கட் பேரிய லரிவை ஒள்ளித முவிழகங் கடுக்குஞ் சீறடிப்
பல்சில கிண்கிணி சிறுபர டலைப்பக் 20
கொல்புனற் றளிரி னடுங்குவன ணின்றுநின்
எறிய ரோக்கிய சிறுசெங் குவளை
ஈயென விரப்பவு மொல்லா ணீயெமக்
கியாரை யோவெனப் பெயர்வோள் கையதை
கதுமென வருத்த நோக்கமோ டதுநீ 25
பாஅல் வல்லா யாயினை பாஅல்
யாங்கு வல்லுறையோ வாழ்கநின் கண்ணி

அகலிரு விசும்பிற் பகலிடந் தரீஇயர்
 தெறுகதிர் திகழ்தரு முருகெழு ஞாயிற்
 றுருபுகிளர் வண்ணங் கொண்ட
 வான்றோய் வெண்குடை வேந்தர்தம் மெயிலே.

30

துறை: குரவை நிலை
 வண்ணம் ஒழுகு வண்ணம்
 தூக்கு: செந்தூக்கு
 பெயர்: சிறு செங்குவளை

1-12. கொடிநுடங்கு.....கேட்டிகும்

உரை: அருங்கலம் தரீஇயர் - பிற நாடுகளி னின்று அரிய பொருள்களைக் கொண்டு வருதற்காக; நீர்மிசை நிலக்கும் -க டலின்மேல் மிதந்து செல்லும்; பெருங்கலிவங்கம் - பெரிய ஆரவாரத்தை யுடைய கப்பல்கள்; திசைதிரிந்தாங்கு - செல்லுந்திசைகளிலே திரிந்துசெல்வது போல; கொடி துடங்கு நிலைய கொல் களிறு மிடைந்து - கொடிகள் அசையும் நிலையை யுடைய போர் யானைகள் செறிந்து திரிதலால்; வடிமணி நெடுந்தேர் - வடித்த வோசையினை யுடைய மணி கட்டிய நெடிய தேர்களை; வேறு புலம் பரப்பி - வேறிடங்களில் பரவிச் செல்வித்து; மையணிந்து எழுதரு மா இரும்பல் தோல் - மழைமேகம் போலக் கருத்தெழும் பெரிய பலவாகிய கேடகங்களுடன்; எஃகு சுமந்து - வேலும் வாளும் ஏந்திக்கொண்டு; முன் சமத்து - போரின் முன்னணியில் நின்று பொருதலை விரும்பி; மெய்புதை அரணம் எண்ணாது - மெய்யை மூடும் கவசத்தையும் வேண்டுமென் றெண்ணாமல் விரைந்து; எழுதரும் வன்கண் ஆடவர் - செல்லும் வன்கண்மையினையுடைய போர் வீரரது; தொலையாத் தும்பை - தோலாமைக் கேதுவாகிய தும்பைமாலை; தெவ்வழி விளங்க - பகைவர் படையிடையே விளங்கித் தோன்றப் பொருதலால்; பலர் பட - பகைவர் பலர் உயிர் துறக்கவும்; உயர் நிலையுலகம் எய்தினர் - அவரனைவரும் வீரர் புகும் துறக்கத்தை அடைந்தாராக; நல்லமர் கடந்த - இவ்வாறு நல்ல போர்களை வஞ்சியாது செய்து மேம்பட்ட; நின் செல் உறழ் தடக்கை - நின்னுடைய இடியினும் மாறுபட்ட பெரிய கை; இரப்போர்க்குக் கவிதல் அல்லதை - இரவவலர்க்கு ஈதற் பொருட்டுக் கவிதலை யறியுமே யன்றி; இரை இய - பிறர் எவரையும் இரத்தற் பொருட்டு; மலர்பு அறியா - மலர்தலை யறியாது; எனக் கேட்டிகும் - என்று சான்றோர் பலரும் கூறக் கேட்டிருக்கின்றோம் என்று.

கொடி யேந்தி யசைந்து செல்லும் யானைக்கும் தேர்கட்கும் கடற் பரப்பிற் செல்லும் கலத்தை உவமங்கூறல் சான்றோர் மரபு. "வளைமேய் பரப்பின், வீங்குபிணி நோன்கயி றரீஇயிதை புடையூஉக், கூம்புமுதன் முருங்க வெற்றிக் காய்ந்துடன், கடுங்காற் றெடுப்பக் கல்பொரு துரைஇ, நெடுஞ்சுழிப் பட்ட நாவாய் போல, இருதலைப் பணில மார்ப்பச் சினஞ் சிறந்து, கோலோர்க் கொன்று மேலோர் வீசி, மென்பிணி வன்றொடர் பேணாது காழ் சாய்த்துக், கந்துநீத் துழிதரும் கடாஅ யானையும்" (மதுரை 375-13) என்றும் "ஊர்ந்த தேரே, சிறுகுடிப் பரதவர் பெருங்கடல் மடுத்த. கடுஞ்செலற் கொடுந் திமில் போல" (அகம். 330) என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. களிறும் தேரும் வேறு வேறு அணி வகுக்கப்பட்டு வேறு வேறு நெறியிற் சேறல் பற்றி, "பெருங்கலி வங்கம் திசை திரிந்தாங்கு" என்றார். திரிந்தாங்கு களிறு மிடைந்து தேர் வேறுபுலம் பரப்பி என

இயையும். மிடைந்து காரணப்பொருட்டாய செய்தெனச்சம். "திசை திரிந்தாங்குக் கொல; களிறு மிடைந்து என மாறிக் கூட்டுக" என்பது பழையவுரை. தம் நாட்டிலின்றி வேறுநாட்டில் உளவாய்க் கடல் கடந்து கொணர்தற்குரியவா யிருத்தல் பற்றி, "அருங்கலம்" எனப் பட்டன. அருமை நன்மை மிகுதிபற்றி, யென்றுமாம்.; விழுமிய நாவாய் பெருநீ ரோச்சுநர்; நனந்தலை தேஎத்து நன்கல னுயம்மாள்" (மதுரை 321-2) எனச் சான்றோர் கூறுப. ஒரு திசையே நோக்கிப் பல நெறியாற் சேறல்பற்றி "திசைதிரிந்து" என்றார். மை, கருமுகில் மா, கருமை. கேடகம் கருமைநிற முடைத்தாதல்பற்றி, "மாயிரும் பஃறோல்" என்றும் தோலாற் செய்யப்படுதலின், தோலென்றும் கூறப்பட்டது. "மழையென மருளும் பஃறோல்" (புறம். 17) என்று வருதல் காண்க. தோலும் எஃகும் சுமந்து எண்ணா தெழுதரும் ஆடவர் என இயைக்க. இனி, பஃறோல் மெய்புதை யரணமாதலை யெண்ணாது, என இயைத்தல் பொருந்தாது; என்னை, தோலையின்றி, வேலும் வாளும் எந்தாராதலாலும், தோலுடைமையால் வேறு கவசம் வேண்டாவென் றெண்ணற்கு இட முண்மையாலும், தோலேந்தாது, சேறல் படைமடமா மாதலாலு மென்க. மெய்புதை யரணம், இரும்பினாற் செய்யப்படும் கவசம். புலித்தோலாற் செய்யப்படுதலு முண்டு. "புலி நிறக்கவசம்" (புறம். 13) என வருதல் காண்க. "மண்டமர் நசையொடு கண்படை பெறாது" (முல்லை 67) செருக்கிச் செருவேட்ட உள்ளமுடைய ரென்பது தோன்ற, "முன் சமத்தெழுதரும் வன்கணாடவர்" என்றார். அரண மெண்ணாமைக்கும் முன் சமத்து எழுதருதற்கும் ஏது இஃதென்பார் "வன் கண் ஆடவர்" என்று சிறப்பித்தார். தெவ்வரொடு பொருமிடத்துத் தும்பை சூடிப் பொருது வெல்வது தோன்ற, "தொலையாத் தும்பை தெவ்வழி விளங்கி" யென்றார். தோலாமையை விளக்கும் தும்பைப் போர் என்றற்கு, "தொலையாத் தும்பை" எனல் வேண்டிற்று. விளங்க என்புழிக் காரணம் காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டது. தெவ்வரிடையே பட்டவர் பலராயினும், அவரனை வரும் துறக்க வின்பம் பெற்றனர் என்பார் "உயர்நிலை யுலக மெய்தினர் பலர்பட" என்றார். உயர்நிலையுலகம், துறக்கம்; "உயர்நிலை யுலகத்துச் செல்லாது" (பதிற். 54) எனப் பிறாண்டும் கூறுதல் காண்க. தெவ்வழிப் பலர்பட வெனவே தன் படையில் பட்டவர் இலர் என்பதாம். இருப்பின் அவர் மிகச் சிலரே. தெவ்வழியிற் பலர்படக் கொன்று வென்றி யெய்தி யதனோடமையாது அப்பலர்க்கும் உயர்நிலை யுலகம் வழங்கி இன்புறுத்துதல் பற்றி, சேரலாதன் செய்த போரை, "நல்லமர்" என்றும் அதனை யறத்தாற்றிற் பொருது கடக்கும் அவன் வன்மையைச் "செல்லுழற் தடக்கை" எனக் கைம்மேல் வைத்தும் கூறினார். செல், இடி. "செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுழற் தடக்கை" (முருகு. 5) என நக்கீரரும் கூறுதல் காண்க.

இவ்வாறு போருடற்று முகத்தால் தனக்கழிந்து உயிர் துறந்தார்க்கு உயர் நிலையுலகமும், தன்னரு ணோக்கம் பெற்று இரக்கும் இரவலர்க்குப் பெரும் பொருளும் வழங்கும் சேரலாதனது கைகளின் சிறப்பைத், "தடக்கை" என்று குறித்தாராயிற்று. செளரலாதன் இரவலர்க்குக் கொடை வழங்கு மாற்றால் அத் தடக்கையைக் கவிப்ப துண்டே யன்றிப் பிறரை இரந்தறியான் என்றற்கு "இரப்போர்க்குக் கவிதலல்லதை இரைஇய மலர் பறியா" என்றார். இதனை யாம் கண்ணிற் கண்டே மில்லையாயினும் பிறர் பொய்யாகவேனும் கூறக் கேட்டிலோம் என்றற்கு, "இரைஇய மலர் பறியாவெனக் கேட்டிகும்" என்றார். பிறரைப்பொருள் வேண்டி யிரவானாயினும் துணை வேண்டியானும் குறை யிரந்தறியா னென்பதும் "இரைஇய" எனப் பொதுப்படக் கூறியதனால் பெற்றாம். இன்ன இயல்புடையான்பால் இவ்வாறு கூறலாகாதாயினும்,

தன்னை "எறிய ரோக்கிய சிறு செங்குவளை ஈயெனத்" தன் காதலிபால் அவன் ஊடலுணர்ந்து மாற்றால் இரப்பது கூறுகின்றா ராதலின், அக்கருத்தினை முடித்தற்கு உபகாரப்படுவதால் இவ்வாறு கூற லமையுமாறு உணர்க.

12-24. இனியே.....கையதை.

உரை: இனி-இப்பொழுது; சுடரும் பாண்டில் திருநாறு விளக்கத்து-ஒளிர்கின்ற கால் விளக்கின் திரு விளங்கும் ஒளியிலே; முழா இமிழ் துணங்கைக்கு-முழவு முழங்க ஆடும் துணங் கைக் கூத்தின்கண் கை பிணைந்தாடும் மகளிர்க்கு; தழுஉப் புணையாக-கை கோத்துக் கொள்ளும் புணையாக; சிலைப்பு வல்லேற்றின்-சிலைத்தலை யுடைய வலிய ஏற்றினைப் போல; தலைக்கை தந்து-முதற்கை கொடுத்து; நீ நளிந்தனை வருதல்-நீ செறிந்து வந்தமையின் பொருட்டு; உயவுங் கோதை-அசைகின்ற மாலையும்; ஊரல் அம் தித்தி-பரந்த தேமலையும்; ஈர் இதழ் மழைக்கண்-குளிர்ந்த இமைகள் பொருந்திய குளிர்ந்த கண்களையும்; பேர் இயல் அரிவை-பெரிய இயல்பையு முடைய நின் மனைவியாகிய அரிவை; உடன்றளலாகி-ஊடலுற்று; ஒள் இதழ் அவிழ் அகம் கடுக்கும் சீறடி-ஒள்ளிய இதழ் விரிந்த பூவை யொக்கும் சிறிய அடிகளிலே அணிந்துள்ள; சில பல் கிண்கிணி- இரண்டாகிய பல மணிகள் கோத்த கிண்கிணி யானவை; சிறு பரடு அலைப்ப- சிறிய பரட்டின்கட் கிடந்து ஒலிக்க; கொல்புனல் தளிரின்-கரையை யலைக்கும் நீர்ப்பெருக்கால் அசையும் தளிர் போல; நடுங்குவனள் நின்று-வெகுளியால் வாயிதழ் துடிப்ப நடுங்கி நின்று; நின் எறியர் ஒக்கிய சிறு சிங்குவளை-நின்மேல் எறிதற்காக வோச்சிய சிறிய செங்குவளை மலரை; ஈ என இரப்பவும்- ஈ வாயாக என இருகையும் விரித்து நீ இரக்கவும்; ஒல்லாள்- சிவப்பாறாது; நீ எமக்கு யாரையோ என-நீ எம்பால் அன்புடையை யல்லை யன்றே என்று சொல்லி; பெயர்வோள் கையதை -நின் முன்னின்று நீங்கும் அவளுடைய கையகத்தே இருந்தது, காண் எ-று.

பாண்டில், கால் விளக்கு, "இடவரை யூன்றிய கடவுட் பாண்டில்" (1) என இளம்பெருமானடிகளும் கூறுதல் காண்க. அப்பாண்டில் சுடர் விட்டெரிதலால் உண்டாகும் விளக்கம் "திருநாறு விளக்க" மெனப்படுகிறது, திருநாறு விளக்கம் என்றது, "செல்வ முடைமை யெல்லாம் தோன்றும் விளக்கு" எனப் பழைய வுரைகூறும். துணங்கை யாடற்கேற்ப முழவு முழங்குதலால் "முழவிமிழ் துணங்கைக்கு" என்றார். துணங்கையெனவே, அதனை யாடும் மகளிரென்பது வருவிக்கப்பட்டது. ஏர்க்களத்தில் மகளிரும் போர்க்களத்தில் வீரரும் பேய் மகளிரும் இத்துணங்கை யாடுப. ஊரிடங்களிலும் இரவில் பாண்டில் விளக்கின் ஒளியில் மகளிரும் ஆடவரும் துணங்கை யாடுவது உண்டு. மகளிர் கைபிணைந் தாடுமிடத்து ஆடவர் முதல்வராய்க் கை தந்து ஆடல் தொடங்குந் திறத்தை, தலைக்கை தருதல் என்பர். அதனைச் சேரமான் செய்வதுபற்றி, "சிலைப்பு வல்லேற்றின் தலைக்கை தந்து" என்றார். சிலைத்தல் ஏற்றிற்கு இயயல்பு; "ஆமா நல்லேறு சிலைப்ப" (முருகு. 315) எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க. "மெல்லினர்க் கண்ணி மிலைந்த மைந்தர், எல் வளை மகளிர் தலைக்கை தருஉந்து" (புறம். 24) என்பதனால் ஆடவர் மகளிர்க்குத் தலைக்கை தருமாறு உணரப்படும், நளிந்தனை வருதல், கூடி யிருந்து வருதல். நளிதல், செறிதல். முருகனும் இவ்வாறு மகளிரொடு விளையாடி யொழுகுதலை, "மென்றோட் பல்பிணை தழீஇத் தலைத்தந்து, குன்றுதோ றாடலும் நின்றதன் பண்பே" (முருகு. 216-7) என்பதனா

லறியலாம். பழைய வுரைகாரரும், நளிதல் என்றற்கு, "தன்னைச் சேவிக்கும் மகளிரொடு குரவை யாடிச் செறிதல்" என்பர்.

சேரலாதன் துணங்கை மகளிரொடு விளையாடிச் செறிந்து வருதல் அவன் மனைவி ஊடற்கு ஏதுவாயினமையின், "நளிந்தனை வருதல் உடன்றனளாகி" என்றார். நளிந்தனை, "தந்தனை சென்மோ" (ஐங். 159) என்புழிப்போல முற்றெச்சம். வருதல் என்புழிக் குவ்வுருபு விகாரத்தால் தொக்கது. உடலுதல், ஊடுதல்; "உடலினெ னல்லேன் பொய்யா துரைமோ" (ஐங். 66) என்றாற்போல. "கிழவோன் விளையாட் டாங்கு மற்றே" (தொல். கற்பு. 23) என்றதனால், அரசமாதேவி யூடற்கு அவன் விளையாட்டுக் காரணமாயிற்று. உயவுதல், ஈண்டு அசைதல் மேற்று. ஊரல், பரத்தல்; "ஊரலவ்வா யுருத்த தித்தி" (அகம் 326) என வருதல் காண்க. அம், அல்வழிச் சாரியை. தித்தி, தேமல், வரியுமாம். "நுணங்கெழில் ஒண் தித்தி" (கலி. 60) என்பதன் உரைக்கண் நுண் தித்தி யென்றற்கு, "ஒள்ளிய தித்தியாகிய வரி" யென்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுவர். கற்பும் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும் முதலிய குண மாண்புக ளெல்லாம் உடைமைபற்றி அரசியை, "பேரிய லரிவை" என்றார். ஊடற் காலத்தும் உள்ளத்து வெகுளியை மறைத்துக் குளிர்ந்த நோக்கமே செய்தலின், "ஈரிதழ் மழைக்கண் பேரிய லரிவை" என்றார்.

சில வென்பதும் பன்மை யாயினும் சில விறந்தவற்றையே பல வென்னும் வழக்குப்பற்றி, இரண்டாதல் தோன்ற "சில கிண் கிணி" யென்றும், மணிகளின் பன்மை தோன்றப் "பல் சில கிண் கிணி" யென்றும் சிறப்பித்தார். பரடு, அடியின் மேல்பக்கம். அதன் மீது காலைச் சூழ்ந்து கிடத்தலின், "பல்சில கிண்கிணி சிறுபர டலைப்ப" என்றார். கொங்குவேளிரும், "பைம்பொற் கிண்கிணி பரட்டு மிசையார்க்கும், செந்தளிர்ச் சீறடி" (பெருங். 2:3:85-6) என்றார். இதனால் விரைந்து நடத்தல் பெற்றாம். பெறவே, அரசியைச் சேரலாதன் மேலும் செல்லா வகைத் தடுத்தலும் அவன் வெகுளி சிறப்ப, அதனைக் காக்கும் வன்மை யின்மையின் நுதல் வியர்ப்ப வுடல் நடுங்க நின்றல் தோன்ற, "கொல்புனல் தளிரின் நடுங்குவனள் நின்று" என்றார். "தீயுறு தளிரின் நடுங்கி, யாவது மிலையான் செயற் குரியதுவே" (குறுந். 383) எனச் சான்றோர் கூறுவர்.

ஒப்பனை செய்யப் பெற்ற செல்வமகளிர் காதில் அசோகின் தளி ரணிந்து கையில் குவளை, செங்கழுநீர் முதலிய பூக்களைப் பிடித்திருப்பது மரபு. ஈண்டு அரசமாதேவி கையில் செங்குவளைப் பூவை வைத்திருந்தவள் புலவி யெய்தியதும் அதனை அரசன்பால் எறியலுற்றா ளென்பார், "நின் எறிய ரோக்கிய சிறு செங்குவளை" என்றார். "ஒண்பூம் பிண்டி யொருகாது சொீஇ" (குறிஞ்சி. 119) என்றும், புலந்த மகளிர் பூக்களை யெறிதலை, "குண்டல மிலங்கப் போந்து இனமலர் சிதறி யேகினாள்" (சீவக. 1026) என்றும், "தாள் நின்ற குவளைப் போதின் தாதகம் குழைய மோந்து" (சூளா. கல்யா. 156) என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. இனிக் கூந்தலில் அணிந்திருந்த செங்குவளை கொண்டு சேரலாதனை எறிய லுற்றா ளென்றுமாம்.; "குவளை நாளும் குவையிருங் கூந்தல்" (குறுந். 300) எனக் கூந்தலில் குவளை யணியப்படுமாறு கூறப்படுதல் காண்க.

செங்குவளை மிக்க மென்மை யுடைத்தாதலின், அது தம்மேற் படிந் மெலிந்து சாம்புமென் றஞ்சி, சேரலாதன் அதனைத் தனக்கு ஈயுமாறு தன் இரு கைகளையும்

மலர்த்தி இரந்தா னென்பார், "ஈயென இரப்பவும்" என்றார். தன்னுயர்ச்சி தோன்றக் கொடுவென்றாதல், தனது ஒத்த அன்புடைமை தோன்ற, தருக என்றாதல் கூறாது இழிந்தோற் குரிய சொல்லால் அவளை மிக வுயர்த்திக் கூறும் கருத்துத் தோன்ற, "ஈ" என்று இரந்தா னென்றவாறாயிற்று. ஈத்தவழி, தான் அவனது பரத்தைமைக் கியைந்தவாறாம், அதுவேயுமன்றி, அவன் தன்னை எளிதிலடைதற்கு வாயிலா மென்னும் கருத்தால், ஈயா ளாயினா ளென்றற்கு, "ஓல்லாள்" என்றார். ஓல்லுதல், உடன்படுதல். "ஓல்லேம் போலயா மதுவேண்டுதுமே" (ஐங். 88) என்றும், "ஓல்லேன்போல வுரையாடுவலே" (நற். 124) என்றும் வருதல் காண்க. இரப்பவும் ஓல்லாள் என முடிக்க.

"நினக்கு எம்பால் அன்பில்லை யாதலால் எம்பால் நீ என்ன முறைமையுடையை" எனப் புலந்து கூறுவாள் பல கூறாது "நீ எமக்கு யாரையோ" எனக் கூறினாள்; "யாரைநீ யெம்மில் புகுதாவாய்" (கலி. 98) எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க. எமக்கு என்றது தன் வயின் உரிமையும், நீ யாரையோ என்றது அவன்வயிற் பரத்தைமையும் குறித்துநின்றன. என்று கூறியவள், அவன் முன் நின்றவழி, ஆற்றாமை வாயிலாகத் தன்னை யெய்துதற்கு இடனா மென்று, "பெயர்வோள்" என்றும், அவனால் நயக்கப்பட்ட குவளையை அவன்பாலுள்ள காதலன்பால் எறியாது கையகத்தே கொண்டிருக்குமாறு தோன்றக் "கையதை" யென்றும் கூறினார். கையதை என்புழி, ஐ யென்னும் இடைச்சொல் அசைநிலை.

இனிப் பழைய வுரைகாரர், அவிழக மென்றதற்கு, "அவிழ்ந்த பூ" என்றும், சிறு செங்குவளை யென்றதற்குத், "தான் எறிதற் கோக்கிய சிறிய தொரு செங்குவளை யெனச் சிறுமையால் அவள் மென்மை கூறிய சிறப்பான் இதற்குச் சிறு செங்குவளை யென்று பெயராயிற்"றென்றும் கூறுவர்.

இரப்பவும் என்ற செயவெனெச்சத்துக்கும் பழைய வுரைகாரர் வேறு முடிபு கூறுவாராய், அதனை, "கையதை யென்னும் முற்றுவினைக் குறிப்பொடு முடிக்க" என்றும், " சிறு செங்குவளை பெயர்வோள் கையதை என முற்றாக அறுத்து அது எனப் பின் சுட்டிற் றாக்குக" என்றும் கூறுவர்.

25--26. கதுமென.....வல்லா யாயினை

உரை: கது மென உருத்த நோக்கமொடு- சட்டென வெகுண்ட பார்வையுடனே; நீ அது பாஅல் வல்லா யாயினை- நீ அச் சிறு செங்குவளையை நிற்பாற் பகுத்துக்கொள்ளமாட்டா யாயினை எ-று.

பிறரால் இரக்கப்படுவதன்றிப் பிறர்பால் இரத்தற்குரியனல்லாத நீ இரந்து கேட்கவும், ஈயாமையே யன்றி "யாரையோ நீ எமக்கு என வெகுண்டுரைத்து எதிரே நில்லாது பெயர்ந்தமையின், முன்போல் அவளைப் பெயர விடாது தகைந்து அதனைக் கவர்ந்து கோடற்கு வேண்டும் வெகுளி கொள்ளினும் குற்றமாகாதாகவும் அது செய்யா தொழிந்தனை யென்பார், " கதுமென வருத்த நோக்கமொடு அது நீ பாஅல் வல்லாயாயினை" என்றார். எனவே, இச் செயலாலும் நீ மென்மையுடையை யென்பதே தெரிகின்ற தென்பது கூற்றெச்சம். உருத்த, கண்டார்க்கு உட்குவினைப்

பயத்தலையுடைய என்றுமாம். உருத்த நோக்கமொடு அதனைக் கவர்ந்து கொள்ளின், கழி சினத்துக்கு எளிதில் இடந் தரும் மெல்லிய வுள்ளமுடைய னென்றாகி எல்லோரது இகழற்பாட்டினைப் பெறுவிக்குமாகலின் அன்புவழி நின்ற வல்லாண்மையை விதந்து "வல்லா யாயினை" யென்றா ரென வறிக.

26--31. பாஅல்.....எயிலே

உரை: அகல் இரு விசும்பில்- அகன்ற நீலவானத்தின் கண்ணே; பகல் இடம் தரீஇயர்-பகற் காலத்துக்கு இடமுண்டாதற்பொருட்டு; தெறு கதிர் திகழ் தரும் உரு கெழு ஞாயிற்று- சுடுகின்ற கதிர்களைப் பரப்பி விளங்கும் நிறம் பொருந்திய ஞாயிற்றி னுடைய; உருபு கிளர் வண்ணம் கொண்ட-உருவத்தையும் விளங்குகின்ற தன்மையையும் கொண்ட; வெண் குடை வேந்தர் தம்- வெண்கொற்றக் குடையையுடைய வேந்தர்களின்; வான்தோய் எயில்-வான் அளாவ வுயர்ந்த மதில்களை; பாஅல் யாங்கு வல்லுநையோ-உருத்து நோக்கி நிற்பால் கவர்ந்து கொள்ளஎவ்வாறு வல்லையாயினையோ; நின் கண்ணி வாழ்க-நின் கண்ணி வாழ்வதாக எ-று.

ஞாயிற்று உருபு கிளர் வண்ணங் கொண்ட வேந்தர்தம் வான்தோய் எயில் பாஅல் யாங்கு வல்லுநையோ, நின் கண்ணி வாழ்க என இயையும்.

அகலிரு விசும் பென்றற்கு, "தன்னை யொழிந்த நான்கு பூதமும் தன்னிடத்தே அகன்று விரிதற்குக் காரணமாகிய ஆகாயம்" என்றும், "அகலிரு விசும்பென்பது நோய்தீரு மருந்துபோல் நின்ற" தென்றும் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர் (பெரும்பா. 1.). ஞாயிற்றின் தோற்றத்தால் உலகில் பகற் போது உண்டாதல் பற்றி, "பகலிடம் தரீஇயர் தெறுகதிர் திகழ்தரும் உருகெழு ஞாயிறு" என்றார். உரு, நிறம். எழுவகை நிறங்களும் ஒருங்கு கலந்தாகிய ஒண்ணிற முடைமையின், உருகெழு ஞாயிறென்றல் அமையுமென்க. உருபு, வடிவு. வண்ணம், ஈண்டுத் தன்மைமேற்று. அஃதாவது இருள் கடிந்து ஒளி பெருக்குதல். உருபும் வண்ணமும் என எண்ணும்மை விரித்துக்கொள்க. கொண்டவென்னும் பெயரெச்சத்தை வெண்குடையொடு முடிக்க. உருபும் வண்ணமும் கொண்ட குடை, வான்தோய் குடையென இயையும். பழையவுரைகாரர் வண்ணத்தைத் தன்மை யென்றே கொண்டு, "வண்ணம் கொண்ட வேந்த ரெனக் கூட்டி ஞாயிறு போலக் கோபித்து எதிர்நின்ற வேந்த ரென வுரைக்க" என்றும், உருபு கிளர் வண்ணம் என்றதற்கு "நிறம் விளங்கின தன்மை" என்றும் கூறுவர்.

ஒருகாலைக் கொருகால் தேய்தலும் வளர்தலுமின்றி எந்நாளும் ஒரு தன்மைத்தாய வடிவும் பகை கடிந்து புகழ் நாட்டும் கொற்றமும் விளங்க நின்றல் பற்றி, "ஞாயிற்று உருபு கிளர் வண்ணம் கொண்ட வெண்குடை" யென்றார். தன் ஒளியும் வெம்மையும் நிலவும் பொருட்டு ஞாயிறு தன்தெறு கதிர் திகழ் தரும் என்றதனால், இவ் வேந்தரும் தம் ஒளியும் பொருமுரணும் நிலவுதற்பொருட்டுச் சேரலாதனை எதிர்ப்பவர் என்பது பெற்றாம். வேந்தரது செயல் அவர்க்குரிய குடைமேலேற்றிக் கூறப்பட்டதாம்.

காதலிபால் கொள்ளாத உருத்த நோக்கத்தை எயில் கொள்ளுமிடத்து ஒழியாது மேற்கோடல்பற்றி, ஈண்டு வருவித்துக்கொள்ளப்பட்டது. மகளிர் கையகத்திருந்த சிறு செங்குவளையை மிக நயந்து அது குறித்து ஈயென விரந்து கேட்டு மறுக்கப்பட்ட

வழியும் சினஞ் சிறிதுமின்றி வன்மையின்றி மெலிந்து நின்ற நீ ஞாயிறு போலும் தெறலும் வெம்மையுமுடைய வேந்தர் காக்கும் மதிலை எளிதிற் கொள்ளும் வலியுடையோனாய் இருத்தலின், ஆங்கு மனையகத்தே காணப்படாத வன்மை ஈங்குத் தானே வெளியாதற்கு ஏது வொன்றும் தெரிந்தில தென்பார், "பாஅல் யாங்கு வல்லுறையோ" என்றார்.

இதனால் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் தன்பால் அன்புடையார் பால் கொள்ளும் எளிமையும் மென்மையும் எடுத்தோதி, அவன் பகைவரை யடர்த்துப் பலர் உயர்நிலை யுலக மெய்த அவரது எயிலைக் கொள்ளும் வன்மையைச் சிறப்பித்தோதி வாழ்த்தக் கருதுகின்றா ராதலால், "வாழ்க நின் கண்ணி" யென்றார்.

இதுகாறும் கூறியது, "நல்லமர்க் கடந்தநின் தடக்கை, இரப் போர்க்குக் கலித லல்லதை இரைஇய மலர் பறியா வெனக் கேட்டிகும்; இனி, துணங்கைக்குத் தலைக்கை தந்து நீ நளிந்தனை வருதல் உடன்றனளாகி, நின்னரிவை நின் எறியர் ஒக்கிய சிறு செங்குவளையானது, நீ ஈ யென்று இழிந்தோன் கூற்றான் இரப்பவும் நினக்கு ஈந்து போகாது நின் இரப்பிற்கு ஒல்லாளாய், நீ எமக்கு யாரென்று பெயர்வோள் கையதாயிருந்தது; அவ்வாறு நீ இரந்து பெறாது அவளை உருத்த நோக்கமொடு அதை அவன்பால் நின்றும் பகுத்துக்கொள்ளமாட்டா யாயினை; அவ்வாறு அது பகுக்கமாட்டாத நீ வேந்தர்கள் எயிலைப் பகுத்துக்கோடல் யாங்கு வல்லையாயினாய்; நின் கண்ணி வாழ்க என மாறி வினை முடிவு செய்க. பாஅல் யாங்கு வல்லுறையோ என்றதன் முன் எயில் என்பது கூட்ட வேண்டுகலின் மாறாயிற்று" என்றும்,

"இதனாற் சொல்லியது, அவன் கைவண்மையொடும் வென்றியொடும் படுத்து அவன் காம வின்பச் சிறப்புக் கூறியவாறாயிற்று" என்றும்,

"இப்பாட்டு, துணங்கையாடுதல் காரணமாகப் பிறந்த வூடற்பொருட்டாகையால் குரவைநிலை யென்றவாறாயிற்று" என்றும் பழையவுரைகூறும்.

6.3. குண்டு கண்ணழகி.

53

வென்று கலந்தரீஇயர் வேண்டுகுலத் திறுத்தவர்
வாடா யாணர் நாடுதிறை கொடுப்ப
நல்கினை யாகுமதி யெம்மென் றருளிக்
கல்பிறங்கு வைப்பிற் கடறரை யாத்தநின்
தொல்புகழ் மூதார்ச் செல்குவை யாயிற்
செம்பொறிச் சிலம்பொ டணித்தழை தூங்கும்
எந்திரத் தகைப்பி னம்புடை வாயிற்
கோள்வன் முதலைய குண்டுகண் ணகழி
வானுற வோங்கிய வளைந்துசெய் புரிசை
ஒன்னாத் தெவ்வர் முனைகெட விலங்கி
நின்னிற் றந்த மன்னெயி லல்லது
முன்னும் பின்னுநின் முன்னோ ரோம்பிய

5

10

எயின்முகப் படுத்தல் யாவது வளையினும்
 பிறிதாறு சென்மதி சினங்கெழு குரிசில்
 எழுஉப்புறந் தரீஇப் பொன்பிணிப் பலகைக் 15
 குழுஉநிலைப் புதவிற் கதவுமெய் காணின்
 தேம்பாய் கடாத்தொடு காழ்கை நீவி
 வேங்கை வென்ற பொறிகிளர் புகர்நுதல்
 ஏந்துகை சுருட்டித் தோட்டி நீவி
 மேம்படு வெல்கொடி நுடங்கத் 20
 தாங்க லாகா வாங்குநின் களிறே.

1 அல்லதூஉம் என்றும் பாடம்.

துறை: செந்துறைப்பாடாண் பாட்டு.

வண்ணமும் தூக்கும் அது.

பெயர்: குண்டுகண்ணகழி.

1-5. வென்றுகலம்.....செல்குவையாயின்

உரை: வென்றுகலம் தரீஇயர்-பகைவரைப் பொருது வென்று அவருடைய செல்வங்களைக் கொணர்தற்காக; வேண்டு புலத்து-அச் செயற்கு வேண்டும் இடத்தே; இறுத்து-சென்று தங்குதலால்; அவர்-அப் பகைவர்தாம்வெல்லுத லருமை நினைந்து; எம் நல்கினை யாகு மதி என்று- யாம் இறுக்கும் இக் கலங்களை யேற்றுக்கொண்டு எம்மை அருளியோ னாகுக என்று பணிந்த மொழியாற் சொல்லி; வாடா யாணர் நாடு திறை கொடுப்ப- குன்றாத புது வருவாயினையுடைய தம் நாட்டிடத்தே யுள்ள அரிய செல்வமாகிய கலங்களைத் திறையாகச் செலுத்த; அருளி- அவற்றை யேற்குமுகத்தால் அவர்கட்கும் நட்பருளி; கல் பிறங்கு வைப்பின்-மலைகள் உயர்ந்த நாட்டகத்தே; கடறு அரை யாத்த- காடு சூழ்ந்துள்ள; நின் தொல் பிகழ் மூதூர்ச் செல்குவை யாயின்- நின்னுடைய பழமையான புகழமைந்த தலைநகராகிய மூதூர்க்குத் திரும்பிச் செல்வாயாயின் என்று.

செல்வத்தாற் செருக்கித் திரியும் பகைவரை யொடுக்கி அவர் தரும் திறைப்பொருள் கோடலும் நன்கல முதலியவற்றைப் பரிசிலர்க்கு வழங்கலும் பண்டைத் தமிழ் வேந்தர் பொதுவாக மேற்கொண்டிருந்த செயல்களாதலின், அவற்றையே விதந்து, "வென்றுகலந் தரீஇயர்" என்றார். வென்று தரீஇயர் என்றதனால், இச் செலவு அடங்காத் தெவ்வர் மேற் றென்பதும், கலமென்று சிறப்பித்ததனால், பரிசிலர்க்கீத் துவக்கும் இன்பப் புகழ் குறிக்கோ ளென்பதும் பெற்றாம். "உறுவ ரார வோம்பா துண்டு, நகைவ ரார நன்கலம் சிதறி" (பதிற். 43) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. சிறு முயற்சியால் பெரு வெற்றி எய்துதற்குரிய இடங்கண்டபின்னல்லது வேந்தர் வினை தொடங்காராதலின், அததகைய இடங் கண்டு ஆங்கே தங்கினமை தோன்ற, "வேண்டு புலத்து இறுத்து" என்றார்; "யாண்டுதலைப் பெயர வேண்டுபுலத் திறுத்" (பதிற். 15) தென்று பிற சான்றோரும் இடத்தை வேண்டு புலமெனச் சிறப்பித் தோதுவர். நின் வலியும் படை வன்மையும் இடத்தின் வாய்ப்பும் பகைவர்க்குத் தம் மாட்டாமை புலப்படுத்துதலின் அவர் தாமே திறைகொடு போந்து பணிந்த மொழியால் நின் அருள்

வேண்டுகின்றன ரென்பார், "நல்கினை யாகுமதி யெம்மென்று நாடு திறை கொடுப்ப" என்றார். அவரை யழித்தல் குறித்து வெகுண்டு வந்தமை "நல்கினை யாகுமதி யெம்மென்று" மொழிந்து திறை கொடுத்தலாற் பெற்றாம். மேன்மேலும் பெருகும் வளம் படைத்த நாடு என்றற்கு "வாடா யாணர் நாடு" எனப்பட்டது. நாடு, ஆகு பெயரால் அந்நாட்டிடத்து அருங்கலம் எனக் கொள்க. இனி, நாட்டையே திறையாகக் கொடுப்ப என்றுமாம். இவ்வாறே பழைய வுரைகாரரும் கூறினர். இறுத்தவர் என்பதனைச் செய்ப்பாட்டு வினைப்பெயராக்கி, நின்னால் படை யிறுக்கப்பட்டவ ரென்றுமாம். அவரென்றது, "அவ்வாறு இறுக்கும்படி நின்னொடு எதிர்ந்த அரச" ரென்றும், "திறை தர வென்றதற்குத் திறை கொடுப்ப வென்றது இடவழுவமைதி" யென்றும் பழையவுரை கூறுகின்றது. மலைநிறைந்த நாடாதலால் "கல்பிறங்கு வைப்பின்" என்றும், அந்நாட்டிடையே தொன்றுதொட்டு வந்த அரசர் இருந்து ஆட்சி செய்த மூதூர் என்றதற்குத் "தொல்புகழ் மூதூர்" என்றும், அந்நகரை மலையரண் சூழ, அதன் அடிப் பகுதியைக் காடுகொண்டு கட்டினாற் போலக் காடு சூழ்ந்து கிடத்தலால், "கடறு அரை யாத்த" என்றும் கூறினார். இவ்வாறே பகைவர் அனைவரையும் அழித்தும் பணிவித்து மல்லது திரும்பா னாதலின், "செல்குவை யாயின்" என்றார். இனி, செல்குவதாகவே கொண்டு, செல்கின்றா யாதலால் என்று உரைப்பினும் அமையும்.

6-13. செம்பொறி.....யாவது

உரை; செம்பொறிச் சிலம்பொடு அணித் தழை தூங்கும்- (பகைவரைப் பாவைபோல் உருச் சமைத்து அதற்குச்) செவ்விய மூட்டுவா யமைந்த சிலம்பும் அணியாகத் தொடுக்கப் பட்ட தழை யுடையும் கட்டித் தொங்கவிட்டிருக்கும்; எந்திரத் தகைப்பின் அம்புடை வாயில்-எந்திரப் பொறிகளும் எய்யப்படும் அம்பும் அமைக்கப்பட்ட கோட்டை வாயிலும்; கோள் வல் முதலைய குண்டுகண் அகழி- கொலை வல்ல முதலைகளையுடைய ஆழ்ந்த இடத்தையுடைய அகழியும்; வளைந்து செய்- வளைவு வளைவாகக் கட்டப்பட்டு; வான் உற ஓங்கிய புரசை- வானளாவ வுயர்ந்த மதிலும் ஆகிய இவ் வெயில்; ஒன்னாத் தெவ்வர் முனை கெட- மனம் ஒன்றாத பகை வேந்தர் போந்து செய்த போர் அழியும்படி; விலங்கி- குறுக்கிட்டு; நின்னில் தந்த-நின்னால் கைக்கொண்டு நல்கப்பட்ட; மன் எயில்-துணை வேந்தர்களின் எயிலாகும்; அல்லதும்- அன்றியும் (அவ் வெயில்); நின் முன்னோர்-நினக்கு முன்னோர்கள்; முன்னும் பின்னும்- தமக்கு முன்னிருந்தோராலும் பின் வந்தோராலும்; ஓம்பிய எயில்-துணை செய்து காக்கப்பட்ட எயிலுமாம்; முகப் படுத்தல் யாவது- திரும்பச் செல்லும் நின் தானையை நேர்முகமாகச் செல்வது குறித்து இவ் வெயிலிடத்தே செலுத்துவது யாதாய் முடியும், எண்ணி யருள்க எ-று.

சிலம்பின் மூட்டுவாய் அழகாகப் பொறிக்கப்பட்டிருத்தல் பற்றிச் "செம்பொறி" யெனப்பட்டது. தழையாவது பல்வகை மலராலும் தளிராலும் அழகாகத் தொடுக்கப்படுவது. இதன் இயல்பை "மணலாடு மலிர் நிறை விரும்பிய வொண்டழைப் புனலாடு மகளிர்" (ஐங். 15) என்பதன் உரைக்கண் விரியக் கூறினாம்; ஆண்டுக் காண்க. இத் தழையை மகளிர் தமக்கு அணியாகத் தொடுத்தணிதல்பற்றி, அணித்தழை யென்றார். "உடுத்துந் தொடுத்தும் பூண்டும் செரீஇயும் தழையணிப் பொலிந்த வாயம்" (குறுந். 295) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. கோட்டை வாயிலில் பகைவரை மகளிராக்கி அவர் அணிந்து கோடற்குச் சிலம்பும் தழையும் பந்தும் கட்டித் தொங்க

விடுதல் பண்டையோர் மரபு. அதனால், "செம் பொறிச் சிலம்பொ டணித்தழை தூங்கும் வாயில்" என்றார்; நக்கீரனாரும், "செருப்புகள் றெடுத்த சேனையர் நெடுங்கொடி, வரிப்புனை பந்தொடு பாவை தூங்க" (முருகு. 68) என்று கூறுவர். "சிலம்பும் தழையும் புரிசைக்கண் தங்கின வென்றது, ஈண்டுப் பொருவீர் உள்ளீரேல், நும் காலிற் கழலினையும் அரையிற் போர்க்குரிய உடையினையு மொழித்து இச் சிலம்பினையும் தழையினையும் அணிமி னென அவரைப் பெண்பாலாக இகழ்ந்தவா றென்க" வென்றும், "இனி அவற்றை அம் மதிலில் வாழும் வெற்றி மடந்தைக்கு அணி யென்பாரு முளர்" என்றும் பழைய வுரை கூறுகின்றது.

வளைவிற் பொறியும் கருவிர லூகமும் கல்லுமிழ் கவணு முதலாகப் பல்வகைப் பொறிகள் அமைத்திருத்தல் பற்றிச் சிறப்புடைய வில்லும் அம்பும் விதந்து, "எந்திரத் தகைப்பின் அம்புடை வாயில்" என்றார். பல்வகைப் பொறிகளும் பகைவர் அணுகாமற் றகைத்தற்குப் பயன்படுதல் பற்றித், "தகைப்" பென்றார். தன்கண் வீழ்ந்தார் நீந்திக் கரையேற மாட்டாதபடிப் பற்றிக் கொல்லும் செயலால், "கோள்வல் முதலை" யென்றும், அவை வாழ்தற்கேற்ற ஆழமும் அகலமும் உடைமைபற்றிக் "குண்டு கண்ணழகி" (புறம்.37) என மாறோகத்து நப்பசலையாரும் கூறுதல் காண்க. "கோள்வல் முதலைய வென்று முன்வந்த அடைச்சிறப்பான் இதற்குக் குண்டுகண்ணகழி யென்று பெயராயிற்று" என்பர் பழையவுரைகாரர்.

புறத்தோரால் எளிதில் தகர்க்கப்படாமை குறித்து, மதிற்சுவர் வளைந்து வளைந்து செல்ல எடுக்கப்படுவதுபற்றி, "வளைந்துசெய் புரிசை" யென்றார். செய் யென்னும் முதனிலை வினையெச்சப்பொருட்டு. வளைந்து செய் வானறோய் புரிசை என மாறிக் கூட்டி யியைக்க. ஒன்னாத் தெவ்வர், மனம் ஒன்றாத பகைவர் என்க; ஒன்றா வெனற்பாலது ஒன்னா வெனமரீஇ யிற்று. இனி, ஒன்னாராகிய தெவ்வர் என்கொண்டு, "உயிரீறாகிய வுயர் திணைப் பெயரும், புள்ளியிறுதி யுயர்திணைப் பெயரும், எல்லா வழியும் இயல்பென மொழிப" (தொல். எழுத். 11) என்பதனுள் "இறுதி" யென்ற மிகையால் ஈறு கெட்டு மிக்கு முடியு மென அமைத்துக்கொள்க. முனை, போர். இனி, வளைந்து செய் புரிசை யென்பதனை, "வளையச்செய் புரிசையெனத் திரித்துக் காலவழுவமைதியாகக் கொள்க" என்றும், "வளைந்து செய் புரிசையாகிய நின்னிற் றந்த மன்னெயில் என இருபெயரொட்டு என்றும் கூறுவர் பழைய வுரைகாரர்.

விலங்கித் தந்த எயில் என முடிக்க. இவ் வெயிலை வளைந்து செல்லுமாறு கூறுவார், அதற்கேற்ப, எயில் முகத்துப் படையினைப் படுத்தலால் வரும் கேட்டை நினைந்து, எயிற்கும் அவற்கும் உள்ள தொடர்பு கூட்டி, "நின்னிற் றந்த மன்னெயில்" என்றார். நின்னிற் றந்த மன்னெயில் லென்றதற்கு, "நின்னாற் கொண்டு பிறர்க்குக் கொடுக்கப்பட்ட மன்னெயில்" என்பர் பழைய வுரைகாரர். எனவே நின்னால் தரப்பட்டதனால் நிலைபெற்ற எயில் என்பது அவர் கருத்தாயிற்று.

மன், துணை வேந்தர் மேற்று. அவர் சேரலாதன் துணை பெற்று அவன் அருள்வழி வாழும் அரசராவர். அவர் சேரலாதனுடைய முன்னோர் காலத்திருந்தே வழிவழி அருளப்பட்டமை தோன்ற, "அல்லதும் முன்னும் பின்னும் நின் முன்னோ ரோம்பிய எயில்" என எயில்மேல் வைத்துரைத்தார். இதுபோது பேணப்படுவதும் அதுவே

யாகலின், இவ்வாறு நின்னாலும் நின் முன்னோராலும் ஓம்பப்பட்டு வரும் எயிலிடத்தே நின் படையைப் புகப் படுக்கின், அதனாற் கேடு பெரிதாம் என்பார், "எயின்முகப் படுத்தல் யாவது" என்றார்.

இனிப் பழைய வுரைகாரர், "கொடுத்த வென்பதற்குத் தந்த வென்பது இடவழுவமைதி" யென்றும், "கொடுத்த வெனவே கொண்டு கொடுத்த வெனக் கோடல் போந்த பொருளாய் விளங்கிற்" றென்றும், "தரப்பட்ட வென்பதனைத் தந்த வெனச் செயப்படுபொருளைச் செய்தது போலச் சொல்லிற் றாக்குக" வென்றும், "மன்னெயிலல்ல தென்புழி மன்னெயிற்கண் ஏழாவது விரித்து அதனைப் பின் வருகின்ற எயின்முகப் படுத்தல் என்ப திடமாகப் படுத்த லென்பதோர் சொல் வருவித்து அதனொடு முடிக்க" வென்றும், "முன்னும் பின்னு மென்றது முன்னோர் தாங்கள் இறப்பதற்கு முன்னும் இறந்ததற்குப் பின்னும் என்றவா" றென்றும், "பின்னோம்புதலாவது முன்னோர் தமக்குப் பின்னும் இவ் வரசாள் வாரும் நம்மைப்போல இவ்வாறோம்புக வென நியமித்து வைத்த" லென்றும், யாவ தென்றது, "அஃது என்ன காரியம், நினக்குத் தருவ தொன்றன் றென்றவா" றென்றும் கூறுவர்.

13-21. வளையினும்.....களிறே.

உரை: சினங்கெழு குரிசில் - சினம் பொருந்திய குரிசிலே; வளையினும் - இவ் வெயில் வழிச் செல்லா தொழியின் வழி வளைந்து வளைந்து நீளுமாயினும்; பிறி தாறு செல் மதி - பிறிதொரு வழியாகச் செல்வாயாக; எழுஉப் புறந் தரீஇ - கணைய மரத்தால் பின்னே வலி செய்யப்பட்டு; பொன் பிணிப் பலகை-இருப்பாணிகளால் இறுகப் பிணிக்கப்பட்ட; பலகை-பலகைகளால் இயன்ற; குழுஉ நிலைப் புதவிற் கதவு-பற்பல நிலைகளையுடைய கோயில் வாயிலிற் கதவுகளை; மெய் காணின்-மெய் பெறக் கண்டால்; தேம் பாய் கடாத்தொடு-வண்டினம் பாய்ந்துண்ணும் மதத்தால்; காழ்கை நீவி-குத்துக்கோலை மதியாது சென்று; வேங்கை வென்ற பொறி கிளர்-வேங்கை மரத்தைப் புலி யென மருண்டு சிதைத்ததனா லுண்டாகிய வடுப் பொருந்திய; புதர் நுதல் நின் களிறு-புள்ளி யமைந்த நெற்றியினையுடைய நின் யானைகள்; ஏந்து கை சுருட்டி-நிமிர்த்த கையைச் சுருட்டி; தோட்டி நீவி-யானைமேல் வீர ரேந்தும் தோட்டியைக் கடந்து; மேம்படு வெல் கொடி நுடங்க-செருவில் மேம்படப் பொருது எடுத்த கொடி யசையச் சென்று; ஆங்குத் தாங்கலாகா-அம் மதிற் கதவுகளைப் பிளந்து அரண்களைச் சிதைக்குமாகலின் அப் பொழுது அவை அடக்குதற் காகாவாம் என்று.

சேரலாதன் செல்லக் கருதிய நெறியை மாற்றி வேறு நெறியிற் செல்லுமாறு கூறலின், தன் கருத்துக் கியையாமையால் சினங்கொளாமைப்பொருட்டு, "சினங்கெழு குரிசில்" என்றார். வளைந்து செய் புரிசைக்குப் புறத்தே வளைந்து வளைந்து சேறல்வேண்டுமாதலின் "வளையினும்" என்றும், "பிறிதாறு சென்மதி" யென்றும் கூறினார். எழு, கணையமரம். இது கதவிற்குப் பின்னே கிடந்து அதற்கு வன்மை தருவதாகும். பொன், இரும்பு; அஃதாவது ஆணி. மதிற்கோபுரம் பல நிலைகளை யுடையதாதலால், குழுஉநிலை யெனப்பட்டது. பலகைவருடைய அரண் கதவுகளைக் கண்டபோது அவற்றைப் பாய்ந்து சிதைத்த பயிற்சி யுடைமையான், இக் கதவினைக் காணினும் அது செய்யும் என்கின்றா ராதலின், "கதவு மெய் காணின்" என்றார். வேங்கை மரமொன்றைச் சேய்மையிற் கண்ட துணையானே, வேங்கை யெனக் கருதிச்

சென்றழிக்கும் இயல்புடையவை நின் களிறு என்பார், "தேம்பாய் கடாத்தொடு காழ்கை நீவி வேங்கை வென்ற பொறிகிளர் பூநுதல்" என்றார். வேங்கை, வேங்கைமரம். பொறி, ஈண்டு, வேங்கையொடு பொருதவழி அதன் கொம்புகளால் உண்டாகிய வடு. யானை மதிர்கதவைத் தாக்குங்கால் தன் கையைச் சுருட்டித் தாக்கு மென்றற்கு, "ஏந்துகை சுருட்டி" என்றும், தோட்டியால் யானை வீரர் அடக்கினும், அடங்காவாகும் என்பார், "தோட்டி நீவி, கொடி நுடங்க, தாங்கலாகா" என்றும் கூறினார். "கூங்கை மதமாக் கொடுந் தோட்டிக் கைந்நீவி" (பரி. 10:49) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.

சினங்கெழு குரிசில், நின் களிறு குழுஉநிலைப் புதவிற் கதவுமெய் காணின் தாங்கலாகா; ஆகலான், வளையினும், பிறிதாறு சென்மதி என இயைக்க.

இனிப் பழையவுரைகாரர், குழுஉநிலைப் புத வென்றது பல நிலமாகச் செய்த கோபுரவாயி லென்றும், தே மென்றது தேனீ யென்றும், கடாம், மதில் கண்டுழிப் போர் வேட்கையாற் பிறக்கும் மத மெனவும் கூறுவர்.

இதுகாறும் கூறியது, சினங்கெழு குரிசில், நீ, கலம் தரீஇயர் வேண்டு புலத்து இறுத்து, அவர் நல்கினை யாகுமதி யெம்மென்று திறை கொடுப்ப, அருளி, நின் மூதார்ச் செல்குவையாயின், வாயிலும் அகழியும் புரிசையு முடையதாகிய இதோ நின் முன்னே நிற்கும் இவ் வெயில், நின்னிற் றந்த மன்னருடைய எயிலாகும்; அல்லதும், நின் முன்னோ ரோம்பிய எயிலுமாகும்; இதற்குள்ளே நின் தானையினைப் படுத்தல் யாவதாம்; வளையினும் பிறிதாறு செல்மதி; வேங்கை வென்ற நின் களிறு; புதவிற் கதவு மெய் காணின், ஆங்குத் தாங்கலாகா வாகலான் என வினை முடிவு செய்க.

இனிப் பழையவுரைகாரர், "நீ வேண்டு புலத் திறுத்து, அவர் திறை கொடுப்ப அருளி நின் மூதார்ச் செல்குவையாயின் குருசில், வளையினும் பிறிதாறு சென்மதி; செல்லுதற்கு யாது காரணமெனின், புதவிற் கதவு மெய் காணின், அங்கு நின் களிறு தாங்கலாகா; தாங்க வேண்டுவதேல், நின்னிற் றந்த எயின்முகத்துப் படுத்துவதல்லது நின் முன்னோ ரோம்பிய எயின்முகத்துப் படுத்தல் யாவது என மாறிக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க" என்றும், "செல்குவை யாயின் என்பதன்பின் பிறிதாறு சென்மதி யென் பதனையும், தாங்கலாகா வாங்கு நின் களிறு என்பதன்பின் எயின்முகப் படுத்தல் யாவது என்பதனையும் கூட்ட வேண்டுதலின் மாறாயிற்று" என்றும் முடிப்பர்.

இதனாற் சொல்லியது, அடைந்தவர்க்கு அருளலொடு படுத்து அவன் வென்றிச் சிறப்புக் கூறியவாறாயிற்று.

6.4. நில்லாத் தானை

54.

வள்ளியை யென்றலின் காண்குவந் திசினே
உள்ளியது முடித்தி வாழ்கநின் கண்ணி
வீங்கிறைத் தடைஇய வமைமருள் பணைத்தோள்
ஏந்தெழின் மழைக்கண் வனைந்துவர லிளமுலைப்
பூந்துகி லல்குற் றேம்பாய் கூந்தல்

மின்னிழை விறலியர் நின்மறம் பாட
 இரவலர் புன்கண் டீர நாடொறும்
 உரைசா னன்கலம் வரைவில வீசி
 அனையை யாகன் மாறே யெனையதூஉம்
 உயர்நிலை யுலகத்துச் செல்லா திவணின் 10
 றிருநில மருங்கி னெடிது மன்னீயரோ
 நிலந்தப விடுஉ மேணிப் புலம் படர்ந்து
 படுகண் முரச நடுவட் சிலைப்பத்
 தோமர வலத்தர் நாமஞ் செய்ம்மார்.
 ஏவல் வியங்கொண் டிளையரொ டெழுதரும் 15
 ஒல்லார் யானை காணின்
 நில்லாத் தானை யிறைகிழ வோயே.

துறை: காட்சி வாழ்த்து
 வண்ணமும் தூக்கும்: அது
 பெயர்: நில்லாத் தானை.

12-17. நிலம்.....கிழவோயே.

உரை: நிலம் தப இடுஉம் ஏணிப் புலம் படர்ந்து-பகைவர்க்குரிய நிலப்பகுதி குறைபடுமாறு அவர் எல்லைக்குட்பட்ட நிலத்தே சென்று பாசறை வகுத்து; படுகண் முரசம் நடுவண் சிலைப்ப-ஒலிக்கின்ற கண்ணையுடைய போர் முரசம் பாசறை நடுவே முழங்கி வீரரை யேவ; தோமர வலத்தர்-வலக்கையில் தண்டேந்தி; நாமம் செய்ம்மார்- போரினைச் செய்தற்காக; ஏவல் வியம் கொண்டு-அம் முரசொலியின் ஏவலை மேற்கொண்டு; இளையரொடு எழு தரும் ஒல்லார்-அணிவகுக்கப்பெற்ற இளைய வீரருடன் செல்லும் தானைத் தலைவர் முதலாகிய பகை வேந்தருடைய; யானை காணின்-யானைப் படையைக் கண்டால்; நில்லாத் தானை-நொடிப்போதேனும் நில்லாது சென்று தாக்கும் தானைகளையுடைய; இறை கிழவோய்-அரசனாந் தன்மையைத் தனக்கே யுரிமையாக வுடையவனே என்று.

பகைவர் எல்லைக்குட் புகுந்து அவர் நிலப்பகுதியை வளைத்துப் பல்வகைப் படை தங்குதற்கும் பாசறைக்கும் இடஞ்செய்து கொள்ளுங்கால் பகைவர் எல்லை குறைவதால், "நிலம்தப இடுஉம் ஏணிப் புலம்" என்றார். எல்லையைச் சார்ந்த இடம் ஏணிப்புலம் எனப்பட்டது. ஏணி, எல்லை.; "இடாஅ வேணி யியலறை" (பதிற். 24) என வருதல் காண்க. ஏணிப் புலம் படர்ந்து என வரையறுத்துக் கூறியதனால், பாசறை வகுத்தல் பெறப்பட்டது. இனிப் பழையவுரைகாரர், நிலந்தப விடீஉம் ஏணிப்புலமென்றது, "நிலவகலம் குறைபட விட்ட வெல்லையையுடைய பாசறை யென்றவாறு" என்பர்

பாசறையுள் இருக்கும் வேந்தன் குறிப்பறிந்து தெரிவித்தல் வேண்டு மாதலின், முரசம் பாசறை நடுவண் இருந்து முழங்குவதாயிற்று. போர்க்கு ஏவிய குறிப்புத் தோன்றும் முழக்கம் கேட்டதும் படைவீரர் அனைவரும் போர்க்கெழுதல் கூறுவார், "படுகண் முரசம் நடுவண் சிலைப்ப" என்றார். தோமரம், தண்டு. "தண்டுடை வலத்தர் போரெதிர்ந் தாங்கு" (பதிற். 41) என்று பிறரும் கூறுவர். நாமம், ஆகுபெயராய்ப் போரைக் குறித்தது;

அச்சம் செய்வதனை அச்ச மென்றா ரென்க. செய்ய்மாரென்னும் மாரீற்று வினைமுற்று எழுதரும் என்னும் வினைகொண்டது; "மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை, காலக் கிளவியொடு முடிபு மென்ப" (தொல். சொல். வினை. 10) என்பது தொல்காப்பியம். ஏவல், வியம் என்பன ஒரு பொருளன. இனி, ஏவலை இளையர்க்கும் வியம் தானைத் தலைவர்க்கும் ஏற்றினும் அமையும். "ஏவல் வியங்கொண் டென்றது, இளையரை முன்பு போர்க்குக் கையும் அணியும் வகுப்புழி யேவித் தாமும் ஏவல்களைச் செய்து கொண் டென்றவா" றென்பர் பழைய வுரைகாரர். போர்க்குக் கையும் அணியுமாய் முற்பட்டுச் செல்லும் சிறப்புப்பற்றி, "இளையரொடு" என்றார். ஒல்லார், வேந்தரையும் தானைத் தலைவரையும் உளப்படுத்தி நின்றது.

கை, பக்கம்

இனி, "முரசம் நடுவண் படர்ந்து சிலைப்ப எனக் கூட்டி முரசம் பாசறை நடுவே தான் நின்று தன்னொலி பாசறை யெங்கும் படர்ந்து கொண்டு படையை யேவி யொலிப்ப வென வுரைக்க" வென்றும், "வலத்த ரென்றது வினையெச்ச வினைக் குறிப்பு முற்"றென்றும், ஏவலையுடைய வியமென இரண்டாவது விரிக்க; வியம், ஏவல்" என்றும் பழையவுரை கூறும்.

யானைப் படையைக் கண்ட மாத்திரையே நில்லாது ஞெரே லெனப் பாய்ந்து தாக்கும் வீரமும் கடுமையும் தோன்ற, "நில்லாத் தானை" யென்றார். "ஓடாத் தானை" யென்னும் வழக்குப்போல யானைப்போரை விரும்பிக் கடுகச் செல்லும் இத் தானையை, "நில்லாத் தானை" யென்று சிறப்பித்தமையால் இப் பாட்டிற்கு இது பெயராயிற் றென்றுமாம். பழையவுரைகாரர், "யானை காணின் நில்லாத் தானை யென்றது, காலாள் முதலாயினவற்றைத் தரமல்ல வென்று கழித்து நின்று யானை காணின் நில்லாது செல்லும் தானை யென்றவா" றென்றும், "இச் சிறப்பானே இதற்கு நில்லாத் தானை யென்று பெயராயிற்" றென்றும் கூறுவர். "தாங்குநர் தடக்கை யானைத் தொடக்கோடு துமிக்கும், எஃகுடை வலத்தர் நின் படைவழி வாழ்நர்" (பதிற். 51) என்பழியும் "நின்படை வாழ்நரும் காலாண்மேற் செல்லாது தாங்குநர் யானைக்கோடு துமிக்கும் எஃகுடை வலத்தரா யிருப்பர்" என்று பழையவுரை கூறுவது காண்க.

1-2. வள்ளியை.....கண்ணி.

உரை: வள்ளியை என்றலின்-வள்ளன்மை யுடையை யென்று நீ சான்றோரால் பாராட்டிக் கூறப்படுவதால்; காண்கு வந்திசின்-யான் நினைக்க காண்டற்கு வந்துளேன்; உள்ளியது

முடித்தி-யான் கருதியதை முடித்துத் தருவாயாக; நின் கண்ணி வாழ்க-நின் முடிக்கண்ணி வாழ்வதாக எ-று.

சேரனாட்டிலிருந்து வந்த பரிசில ரனைவரும் பெருவளம் பெற்று வரக் கண்டதோடு, அவ ரனைவரும் சேரலாதனது வள்ளன்மையைப் பாராட்டிக் கூறக் கேட்டமை தோன்ற, "வள்ளியை யென்றலின்" என்றும், அத்தகைய வள்ளியோரைக் காண்டலே தமக்கும் பேரின்பந் தருவ தென்பார், "காண்கு வந்திசின்" என்றும்., காண வருவோர் தகுதி நோக்கி அவர் குறிப்பறிந்து தகுவன வழங்குவது வள்ளியோரது செயலாதலால், யான் கருதியது தேர்ந்து அதனை முடித்துத் தருக என்பார், "உள்ளியது முடித்தி என்றும் கூறினார். பழைய வுரைகாரரும், "வள்ளிய னென்ப தற்கு வள்ளியை யென்றது

இடவழுவமைதி யென்றும், உள்ளியது முடித்தி யென்றது, "நான் நினைத்து வந்த காரியத்தை முடி யென்றவா" றென்றும், "முடித்தி யென்றது முன்னிலை யேவல்வினை" யென்றும் கூறுவர். பதிகம் கூறுவதுபோல, சேரமான் பக்கத்துத் தம்மைக் கொள்ளல் வேண்டு மென்பது ஈண்டு முன்னிய கருத்து என்பதும் ஒன்று.

இனி, உள்ளியது முடித்தி யென்பதற்கு, கருதிய கருத்தைக் கருதியவாறே முடிக்கின்றா யென்றும், அத்தகைய வினைத் திட்டமும் தூய்மையுமுடைய நீ, நீடு வாழ்க என்பார்", "வாழ்க நின் கண்ணி" என்றா ரென்றும் உரைத்தலு மொன்று.

3-9. வீங்கிறை.....மாறே.

உரை: வீங்கு இறை-அகன்ற சந்து பொருந்திய வளையணிந்த; தடைஇய-பெருத்த; அமை மருள் பணைத் தோள்- மூங்கில் போலும் பருத்த தோளையும்; மழைக் கண்- குளிர்ந்த கண்களையும்; ஏந்து எழில்-உயர்ந் தெழுதலையும்; வளைந்து வரல் இள முலை-தொய்யில் எழுதப்பட்டு வருதலுமுடைய இள முலையினையும்; பூந் துகில் அல்குல்-பூத்தொழில் செய்யப்பட்ட உடையணிந்த அல்குலையும்; தேம் பாய் கூந்தல்- வண்டு பாய்ந் தொலிக்கும் கூந்தலையும்; மின் இழை விறலியர்-மின்னுகின்ற இழை யினையுமுடைய விறலியர்; நின் மறம் பாட-நின்னுடைய போர் வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாட; இரவலர் புன்கண் தீர-அவ் விறலியர்க்கே யன்றி, இரப்பவர் வறுமை கெடுதற்கும்; உரை சால் நன் கலம்-புகழ்மைந்த நல்ல அணிகலன்களை; நாடொறும் வரை வில வீசி-நாள்நாள் வரையாது வழங்கி; அனையை ஆகல்மாறு - அத்தன்மையை யுடையனாதலாலே என்று

இறை, ஆகுபெயரால் வளைக்காயிற்று. இறையை மூங்கிற்கே ஏற்றுவாரு முளர். தடைஇய, தட வென்னும் உரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சுக்குறிப்பு. தடைஇய, அமை என்றதற்கேற்பப் பணைத்தோள் என்றார். ஏந்தொழில் இள முலை, வளைந்து வர விளமுலை யென இயையும். வளைதல், தொய்யி லெழுதல். "நற்றோ ளிழைத்த கரும்புக்கு நீ கூறு" (கலி. 64) என்றும், "தொய்யில் சூழ் இளமுலை" (கலி. 125) என்றும் வருதல் காண்க. எச்சவும்மை தொக்கது.

இனிப் பழைய வுரைகாரர், "தடைஇய அமை, பருத்த மூங்கி"லென்றும் "நின் மறம் பாட வீசி யெனக் கூட்டி, நின் மறம் பாடா நிற்க, அதனைக் கேட்டிருந்து வீசி யென வுரைக்க" என்றும், "வீசி யென்னும் எச்சத்தினை ஆக லென்னும் தொழிற்பெயரோடு முடிக்க" என்றும் "அனையை யாகன்மாறே யென்றது, அவ் வீசுதற்கு ஏற்ற அத்தன்மையை யுடையை யாகையா னென்றவா" றென்றும், "மாறென்பது ஆனென்னும் உருபின் பொருள் படுவதோ றிடைச்சொல்" என்றும், "அத்தன்மையாவது இன்முகமும் இன்சொல்லு முதலாயின" வென்றும் கூறுவர்.

9-11, எனையதூஉம்.....மன்னியரோ

உரை: எனையதூஉம்-எத்துணைச் சிறிது காலமேனும்; உயர் நிலை உலகத்துச் செல்லாது-துறக்க வுலகுக்குச் செல்லாமல்; இவண்-இவ் வரச வாழ்க்கையிலே. நின்று- நிலைபெற்று நின்று; இரு நில மருங்கின்-பெரிய நிலவுலகத்தின் கண்; நெடிது மன்னியர்-நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக என்று

துறக்க வலகு செல்பவர் சிறிது போதில் மீளாராதலால், "எனையதூஉம்" என்றார். எனையதூஉம் என்றற்கு எத்துணை யின்பச் சிறப் புடையதாயினு மென்றுமாம். "எனையதூஉ மென்றது சிறிது காலமும் என்றவாறு" என்றும், "உம்மை நெடுங்காலமே யன்றிச் சிறிது காலமுமென எச்சவும்மை" யென்றும் பழையவுரையும் கூறும். "இருநில மருங்கின்" என்றதனால், இவ ணென்றது அரசவாழ்க்கை யாயிற்று.

இதுகாறும் கூறியது, ஒல்லார் யானை காணின், நில்லாத் தானை இறை கிழவோய், வள்ளியை என்றலின் காண்கு வந்திசின்; உள்ளியது முடித்தி; நின் கண்ணி வாழ்க; விறலியர் மறம் பாட, இரவலர் புன்கண் தீர, நாடோறும் நன்கலம் வரைவில் வீசி அனையை யாகன்மாறே; எனையதூஉம், உயர்நிலை யுலகத்துச் செல்லாது இவண் நின்று, நில மருங்கின் நெடிது மன்னியரோ எனக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க.

இனிப் பழையவுரைகாரர், "இறை கிழவோய், நின்னை வள்ளியனென்று யாவரும் கூறுதலானே நின் காண்பேன் வந்தேன்; யான் உள்ளியதனை நீ முடிப்பாயாக வேண்டும்; நின் கண்ணி வாழ்வதாக; விறலியர் நின் மறம் பாட, இரவலர் புன்கண் தீரும்படி நன்கலங்களை வரைவில் வீசி, அத்தன்மையை யாகையாலே, என்போலும் இரவலரது ஆக்கத்தின் பொருட்டுச் சிறிது காலமும், இவ்வுலகத்தினின்றும் உயர்நிலை யுலகத்திற் செல்லாதே, இவ் விருநில மருங்கிலே நெடுங்காலம் நிலைபெறுவாயாக எனக் கூட்டி வினைமுடிவு செய்க" என்றும், "இதனாற் சொல்லியது அவன் கொடைச்சிறப்பும் தன் குறையும் கூறி வாழ்த்தியவா றாயிற்று" என்றும் கூறுவர்.

6.5. துஞ்சும் பந்தர்.

55.

ஆன்றோள் கணவ சான்றோர் புரவல
நின்னயந்து வந்தனெ னடுபோர்க் கொற்றவ
இன்னிசைப் புணரி யிரங்கும் பௌவத்து
நன்கல வெறுக்கை துஞ்சும் பந்தர்க்
கமழுந் தாழைக் கானலம் பெருந்துறைத் 5
தண்கடற் படப்பை நன்னாட்டுப் பொருந
செவ்வூன் றோன்றா வெண்டுவை முதிரை
வாலான் வல்சி மழவர் மெய்ம்மறை
குடவர் கோவே கொடித்தே ரண்ணல்
வாரா ராயினு மிரவலர் வேண்டித் 10
தேரிற் றந்தவர்க் கார்பத னல்கும்
நசைசால் வாய்மொழி யிசைசா றோன்றல்
வேண்டுவ வளவையுள் யாண்டுபல கழியப்
பெய்துபுறந் தந்த பொங்க லாடி
விண்டுச் சேர்ந்த வெண்மழை போலச் 15
சென்ற றாலியரோ பெரும வல்கலும்
நனந்தலை வேந்தர் தாரழிந் தலற
நீடுவரை யடுக்கத்த நாடுகைக் கொண்டு

பொருதுசினந் தணிந்த செருப்புக் லாண்மைத்
தாங்குநர்க் தகைந்த வொள்வாள்
ஓங்க லுள்ளத்துக் குருசினின் னாளே.

20

துறை: செந்துறைப் பாடாண் பாட்டு.
வண்ணமும் தூக்கும் அது.
பெயர்: துஞ்சும் பந்தர்.

1--2 ஆன்றோள்.....கொற்றவ

உரை: ஆன்றோள் கணவ- கற்புக்குரிய மாண்புகளாலமைந்த நங்கைக்குக் கணவனே; சான்றோர் புரவல- நற்குணங்களால் நிறைந்த சான்றோரை யாதரிக்கும் தலைவனே; அடு போர்க் கொற்றவ- கொல்லுகின்ற போரைச் செய்யும் வேந்தே; நின் நயந்து வந்தனென்- நின்னை விரும்பிக் காண்பான் வந்தேன். எ-று.

கற்புடைய மகளிர் பால் காணப்படும் மாண் குண மனைத்தும் நிரம்பி யிருத்தல் பற்றி, அரசமாதேவியை "ஆன்றோள்" என்றார். "கற்புங் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும், மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின், விருந்துபுறந் தருதலும் சுற்ற மோம்பலும், பிறவு மன்ன கிழவோள் மாண்புகள்" (தொல். கற். 11) என்று ஆசிரியர் கூறுதல் காண்க. சான்றோர்- நற்குணங்களால் நிறைந்த பெருமக்களும் வீரர்களுமாவர்; இவ் விருதிறத்தோராலும் அரசர்க்குச் செங்கோன்மையும் வெற்றியு முண்டாதலால், "சான்றோர் புரவல" எனச் சிறப்பித்தார். இவ்வாறு நற்குண நற்செய்கைகளால் மேம்படும் அரசரைக் காண்டலின் கற்றோரெவர்க்கும் விருப்ப முண்டாதல் இயல்பாதலால், "நின் நயந்து வந்தனென்" என்றார். காரியம் காரணமாக வுரைக்கப்பட்டது. சிறப்புடைய தலைமக்களையும் அரசரையும் பாடுமிடத்து அவர்தம் சிறப்புக்கு ஆக்கமாகும் கற்புடைய அவர் மனைவியையும் சார்த்திப் பாடுதல் பண்டையோர் மரபு; "மடமகளிர் தாம் பிழையார் கேள்வர்த் தொழு தெழுதலால் தம்மையரும் தாம் பிழையார் தாம் தொடுத்த கோல்" (கலி. 31) என்பதனால், மகளிர் கற்பு கணவர்க்கும் தமர்க்கும் ஆக்கமாதல் காண்க.

3--6 இன்னிசை.....பொருந

உரை: இன்னிசைப் புணரி இரங்கும்-இனிய ஓசையையுடைய அலைகள் ஒலிக்கின்ற; பௌவத்து-கடல் வழியாக வந்த நன் கல வெறுக்கை-நல்ல கலன்களாகிய செல்வம்; துஞ்சும் பந்தர்-தொகுக்கப்பட்டிருக்கும் பண்ட சாலைகள் உள்ள: தாழை கமழும் கானல் அம் பெருந் துறை-தாழையின் மணம் கமழும் கானற் சோலை நிற்கும் பெருந் துறையையுடைய; தண் கடற் படப்பை-தண்ணிய கடற்கரைப் பகுதியாகிய; நன்னாட்டுப் பொருந- நல்ல நாட்டுக்குத் தலைவனே எ-று.

புணரி, அலை. ஒரே வகையாக இடையறாத முழக்கத்தைச் செய்து கொண்டே யிருத்தல் பற்றி, "இன்னிசைப் புணரி யிரங்கும் பௌவம்" எனப்பட்டது. இக் கடல் வழியாக வேறு நாடுகளிலிருந்து கலங்களில் சீரிய பொன்னும் மணியும் முதலிய

கலன்கள் கொணரப்படுதல் தோன்ற, "பௌவத்து நன்கல வெறுக்கை" யென்றார். வெறுக்கை, செல்வம். நன்கலத்தின் மிகுதி தோன்ற, "வெறுக்கை" யென்பது நின்றல் காண்க. வெறுத்தல் மிகுதிப்பொருட்டாதலை, "வெறுத்த கேள்வி" (புறம். 53) என்பதனாலறிக. இனிப் பழையவுரை, "பௌவத்து நன்கல வெறுக்கை யென்றது பௌவத்திலே வந்த நன்கலமாகிய வெறுக்கை யென்றவா" றென்றும், "நன்கல வெறுக்கை துஞ்சு மென்ற சிறப்பானே இதற்குத் துஞ்சும் பந்தர் என்று பெயராயிற்" றென்றும் கூறுவர். பந்தர், பண்ட சாலை (Godowns). பெருந்துறை யிடத்தே கானற்சோலை யுண்மை தோன்ற, "கானலம் பெருந்துறை" யென்றார். படப்பை, சார்ந்துள்ள நிலப்பகுதி. மனைப் படப்பை, காவிரிப் படப்பை என வரும் வழக்காறு காண்க. பொருவிறந்தாணைப் "பொருந" என்றார். முருக வேளையும் "போர்மிகு பொருந" (முருகு. 256) என்று நக்கீரர் கூறுவர்.

7--9. செவ்வூன்.....அண்ணல்

உரை: செவ்வூன் தோன்றா தன்னிற் கலந்த சிவந்த ஊன் கறி தோன்றாதவாறு செய்த; முதிரை வெண் துவை - துவரையால் அரைக்கப்பட்ட வெள்ளிய துவையலையும்; வால் ஊன் வல்சி-வெண்மையான வூன் கலந் தமைத்த சோற்றையு முண்ணும்; மழவர் மெய்ம் மறை-மழவருக்கு மெய் புகு கவசம் போன்றவனே; குடவர் கோவே-குடநாட்டவர்க்குத் தலைவனே; கொடித் தேர் அண்ணல்-கொடி கட்டிய தேரையுடைய அண்ணலே என்று.

செவ்வூனும் மிக்க துவரையும் கலந்து அரைத்த துவையாதலால் "வெண்டுவை" யென்றும், சிவந்த வூனாயினும் அத் துவையில் தன் செம்மை தோன்றா தாயினமையின் "செவ்வூன் தோன்றா" வென்றும் கூறினார். பழைய வுரைகாரரும், "செவ்வூன் றோன்றா வெண்டுவை யென்றது அரைத்துக் கரைத்தமையால் தன்னிற் புக்க செவ்வூன் தோன்றாத வெள்ளிய துவை யென்றவா" றென்றே கூறுவர். முதிரை, துவரை அவரை முதலாயின. வாலான் என்றது வெள்ளிய நிண மிக்க வூனாயிற்று. துவையிலு*ம் வல்சியினும் ஊனே மிகுந்து நின்றலால், இம் மழவர் சோற்றினும் ஊனே பெரிதுண்ப ரென்பது பெறப்படும். வல்சி மழவ ரென்றது "தம் செல்வச் செருக்கானே சோறுண்பது பெரிதன்றி முன்பு எண்ணப் பட்டவற்றையே யுணவாகவுடைய வீர ரென்றவா றெனப்" பழையவுரை கூறும். மெய்ம்மறை, இதற்குச் "சான்றோர் மெய்ம்மறை" யென்புழிக் (பதிற். 14) கூறினாம். மழவர், ஒருவகை வீரர்; "உருவக் குதிரை மழவர் ஓட்டிய" (அகம். 1) என்று வருதல் காண்க. இவர் வாழும் நாடு மழநாடு எனப்படும். திருச்சிராப்பள்ளி மாநாட்டுக் காவிரியின் வடகரைப் பகுதி மழநாடாகும். வடநாட்டவரை வடவர் என்பது போலக் குடநாட்டவர், குடவரெனப்பட்டனர்.

10-12. வாராராயினும்.....தோன்றல்

உரை: இரவலர் வாராராயினும் - நாட்டில் இரவலர் இல்லாமையால் இரப்பவர் வாரா தொழியினும்; வேண்டி - அவர்க்கு ஈத்துவக்கும் இன்பம் விரும்பி; தேரின் தந்து - பிற நாடுகளிலிருக்கும் இரவலரைத் தேரேற்றிக் கொணர்ந்து; ஆர் பதன் நல்கும் - உண்ணும் உணவு மிகக் கொடுக்கும்; நசை சால் வாய் மொழி - கேட்டார்ப் பிணிக் கும் வாய்மை மொழியினையுடைய; இசை சால் தோன்றல் - புகழ்மைந்த தோன்றலே என்று.

"வாராராயினும்" என்றும், "தேரிற்றந்து" என்றும் கூறியதனால், நாட்டில் இரவலர் இன்மை பெற்றாம். அவ் விரவலர்க் கீத்துவக்கும் இன்பம் பெறல் வேண்டி அவரைத் தானே வலிய வருவித்தா னென்பார், "இரவலர் வேண்டித் தேரிற் றந்து" என்றார். இனிப் பழையவுரைகாரர், "இரவலரை யென்னும் இரண்டாவது விகாரத்தால் தொக்கது" என்றும், "இரவலரை வேண்டி யென்றது தன்னாட்டு இரவல ரில்லாமையான் அவரைப் பெற விரும்பி யென்றவா" றென்றும் கூறுவர். எனவே, தன்னாட்டில் வறுமை யின்மையால் இரவலர் வாராராயினும் பிறர் நாட்டில் வறுமை யுண்மையால் இரவல ருண்மை தெரிந்து அவரைப் பெற விரும் பினா னென்பதே கருத்தாயிற்று. தேரிற்றந் தென்றதனால், இவனால் விரும்பிக் கொணரப்பட்ட இரவலர் புலவரும் பாணரும் கூத்தரும் பொரு நருமாதல் பெறப்படும்; இவர்கட்கு அரசர் தேர் முதலிய ஈதல் இயல்பாதலின், "பாணர் வருக பாட்டியர் வருக, யாணர்ப் புலவரொடு வயிரியர் வருகென, இருங்கிளை புரக்கும் இரவலர்க்கெல்லாம், கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் களிற்றொடு வீசி" (மதுரை:749-52) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.

இனித் தேரிற்றந் தென்றதற்குப் பழையவுரைகாரரும், "அவ் விரவலருக்கு அவ ருள்வழித் தேரைப் போகவிட்டு அதிலே அவர்களை வரப்பண்ணி" யென்றும், "தேரா னென வருபு விரிக்க" வென்றும் கூறி, "தேர் எனத் தேர்ச்சியாக்கி அவ் விரவலரை அவருள்ள விடத்தில் தேடி அழைத் தென்றவா" றென்றும் கூறுவர். ஆர்பதனல்கும் தோன்றல், வாய்மொழித் தோன்றல், இசைசால் தோன்றல் என இயைக்க. வாய்மை, கேட்டார்க் கினிமையும் நற்பயப்பாடும் உடைமையின், அதனை "நசைசால் வாய்மொழி" யென்றார். நசையை மொழிக்கேற்றினு மமையும். இசை, ஈதல்மேளிற்பதாகலின், அதனை மிக வுடையனாதலின், "இசைசால் தோன்றல்" என்பாராயினர்.

13-21 வேண்டுவ.....நாளே

உரை: பெரும-பெருமானே; நனந்தலை வேந்தர்- அகன்ற இடத்தையுடைய வேந்தர்; அல்கலும் தார் அழிந்து அலற- நாடோறும் தமது தூசிப்படை கெடுதலால் ஆற்றாது புலம்ப; நீடு வரை அடுக்கத்த நாடு - நெடிய மலைப்பக்கத்தைச் சார்ந்த அவர் நாடுகளை; கைக் கொண்டு- கைப்பற்றி; பொருது சினம் தணிந்த - அவரைப் பொருது தொலைத்து அவர்பா லெழுந்த சினம் தணியப்பெற்ற; செருப் புகல் ஆண்மை- போரை விரும்பும் ஆண்மையினையும்; தாங்குநர்த் தகைத்த ஒள்வாள்-எதிருன்றித் தடுக்கும் பகைவரையழித்த ஒள்ளிய வாரும்; ஓங்கல் உள்ளத்து - உயர்ந்தவூக்கத்தையு முடைய; குருசில்- குரிசிலே' நின் நாள் - நின்னுடைய வாணாள்; வேண்டுவ அளவையுள்- வேண்டிய கால வளவினுள்; யாண்டு பல கழிய- யாண்டுகள் பல செல்ல; பெய்து - மழையைப் பெய்து; புறந் தந்து - உயிர்களைக் காப்பாற்றி; பொங்கல் ஆடி- மேலோங்கிப் பறக்கும் பிசிராய்க் கழிந்து; விண்டுச் சேர்ந்த வெண் மழை போல- மலையுச்சியை யடைந்த வெள்ளிய முகிலைப் போல; சென்றறாலியர் - சென்று கெடா தொழிவதாக எ-று

பெரும, குருசில், நின் நாள் யாண்டு பல கழிய, வெண் மழை போலச் சென்றறாலியர் என முடிக்க. ஆண்மையும் வாரும், உள்ளமும் உடைய குருசில் என இயையும். பேரிடத்தை யுடையராதலின், பொர வாற்றாது வலி யழிந்தன ரெனத் தாம் கூறுவதை

வலியுறுத்தற்கு, "நனந்தலை வேந்தர்" என்றும், அவர் விடுத்த தூசிப்படை நாடோறுந் தோற்றழிவது கண்டு வாய்விட்டலறின ரென்றற்கு, "அல்கலும் தாரழிந் தலற" என்றும் கூறினார். ஒருநாள் தாரழிந்ததற்கு வழி நாள் பலவும் அலற என்றற் கேற்ப, தாரழிந்து அல்கலும் அலற என இயைப்பினுமாம். பழையவுரைகாரர் "அல்கலும் நாடுகைக் கொண்டு" எனக் கூட்டி முடிப்பர். பகைவர் நாடு மலைப் பக்கத்து நாடென்பார், "நீடுவரை யடுக்கத்த நாடு" என்றார். பொருது வேறலால் சினம் தணியினும் போர் வேட்கை யொழி யாது நிலைபெறுதலின், "பொருது சினம் தணிந்த" என்றவர் இடையீடின்றிச் "செருப்புகலாண்மை"யினை எடுத்த்தோதினார். ஒங்குதற்குக் காரணமாகிய உள்ளத்தை ஒங்கலுள்ளமென்றார்; "மாந்தர்தம் உள்ளத்தையை துயர்வு (குறள். 595) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. படைப் புக்காலத்தே அவரவர்க்கு வரையப்பட்ட கால வெல்லையை "வேண்டுவ வளவை" யென்றார்.

வள்ளன்மையும் உயிர் புரத்தலும் சிறப்ப வுடைமை பற்றி, சேரலாதற்கு மழை முகிலை யுவமை கூறலுற்று, அது மழையினைப் பெய்து பின்னர் வெள்ளிய பிசிராய்ப் பரந்து கழிதல் போல, நீ உவமைப் பொருளாகிய சேரலாதன் கழிதலாகாது எனப் பரிகரித்தற்கு, "பெய்து புறந்தந்து பொங்கலாடி விண்டுச் சேர்ந்த வெண்மழை போலச் சென்ற றாலியரோ பெரும" என்றார். பெய் தோய்ந்த முகில் வெள்ளிய பிசிராய்க் கழியு மென்பதனை, "பொங்கல் வெண்மழை எஃகுறு பஞ்சித் துய்ப்பட்டன்ன, துவலை" (அகம் 217) என்று சான்றோரும் கூறுமாற்றா னறிக. சென்றாலியரோ என்பதே பாடமாயின், சென்றறாலியர் எனற்பாலது சென்றறாலியர் எனத் திரிந்ததெனக் கூறிக்கொள்க.

இனிப் பழையவுரைகாரர் "பொங்கலாடி யென்றது எஃகின பஞ்சு போல வெளுத்துப் பொங்கியெழுதலைச் செய்து என்றவா" றென்றும், "வெண்மழை போலச் சென்றறாலிய ரென்றது அம்மழை பெய்து புறந் தரும் கூற்றை யொத்து அது பெய்து வெண் மழையாகக் கழியுங் கூற்றை யொவ்வாது கழிக வென்றவாறென்றும் கூறுவர். நீடுவரை யடுக்கம் என்புழி "அடுக்கம் ஈண்டு அடுக்குத" லென்றும் "மழையை அவன்றன்னோ டுவமியாது அவன் நாளோடு உவமித்தது, அவனோடு அவன் நாளுக்குள்ள ஒற்றுமைபற்றி யென்க" யென்றும் கூறுவர்.

இதுகாறும் கூறியது, ஆன்றோள் கணவ, சான்றோர் புரவல, கொற்றவ, பொருந, மழவர் மெய்ம்மறை, கோவே, அண்ணல், தோன்றல், பெரும, குருசில், நின் நயந்து வந்தனென், நின் நாள் வெண்மழை போலச் சென்றறாலியரோ எனக் கூட்டி முடிக்க.

"இதனாற் சொல்லியது, அவன் உலகு புரத்தலும், தன் குறையும் கூறி வாழ்த்தியவாறாயிற்று."

6. 6. வேந்து மெய்ம்மறந்த வாழ்ச்சி

56

விழவு வீற்றிருந்த வியலு ளாங்கண்
கோடியர் முழவின் முன்ன ராடல்
வல்லா னல்லன் வாழ்கவவன் கண்ணி

வலம்படு முரசந் துவைப்ப வாளுயர்த்
 திலங்கும் பூணன் பொலங்குடி யுழிஞையன்
 மடம்பெரு மையி னுடன்றுமேல் வந்த
 வேந்துமெய்ம் மறந்த வாழ்ச்சி
 வீந்துகு போர்க்களத் தாடுங் கோவே.

5

துறை: ஒள்வா ளமலை
 வண்ணமும் தூக்கும்: அது.
 பெயர்: வேந்து மெய்ம்மறந்த வாழ்ச்சி.

1-3 விழவு.....கண்ணி.

உரை: விழவு வீற்றிருந்த - விழாவானது மிக்க சிறப்புடன் எடுக்கப்பட்ட; வியலுள் ஆங்கண் - அகன்ற ஊரிடத்தே; கோடியர் முழவின் முன்னர் - கூத்தர் முழக்கும் முழாவின் ஓசைக் கேற்ப அதன் முன்னின்று; ஆடல் வல்லான் அல்லன் - ஆடுந் தொழிலில் நம் சேரலாதன் வல்லவன் அல்லன்; அவன் கண்ணி வாழ்க - அவன் முடியில் சூடிய கண்ணி வாழ்வதாக என்று.

விழாக் காலங்களில் ஊர்களில் கூத்தர் முழக்கும் முழவோசையின் தாளத்திற் கேற்ப வீரர் கூடி ஆடுவது மரபாதலால், அதனுண்மை வற் புறுத்தற்குக் "கோடியர் முழவின் முன்னர் ஆடல்வல்லா னல்லன்" என்றார். வியலுள் ஆங்கண் விழா வயருமிடத்துக் கோடியர் முழவின் கேற்ப ஆடுதல் பகைவேந்தரை வென்று மேம்படும் சிறப்பால் போர்க்களத்தே தேர் முன் நின்ற குரவையாடும் வேந்தனான சேரலாதற்குப் பொருந்தாமை தோன்ற "ஆடல்வல்லா னல்லன்" என்றார். வியலுள், ஊர். ஆங்கண், இடம். கோடியர், கூத்தர். கோடியர் முழவின் முன்னர் ஆடல் வன்மை யின்மையால் சேரலாதற்குத் தாழ்வு சிறிதுமில்லை யென்பது தோன்றக் கூறுவார், "வாழ்க வவன் கண்ணி" என்றார். இனி, அவன் போர்க்களத்தே பகைவரை வென்றாடும் குரவையில் வன்மை மிகவுடையன் என்பதனை மேலே கூறுகின்றார்.

4-8. வலம்படு.....கோவே

உரை: வலம்படு முரசம் துவைப்ப - வெற்றி முரசம் மிக் கொலிப்ப; வாள் உயர்த்து-
 வாளை யுயரவேந்தி; இலங்கும் பூணன் - விளங்குகின்ற பூண்களை அணிந்து;
 பொலங்கொடி உழிஞையன் - பொன்னாற் செய்த உழிஞைக் கொடியைச் சூடி; மடம்
 பெருமையின் - அறியாமை மிகுதியால்; உடன்று மேல் வந்த வேந்து - பகைகொண்டு
 போர்மேற் கொண்டுவந்து பொருத வேந்தர்; மெய்ம்மறந்த வாழ்ச்சி - தம்முடம்பைத்
 துறந்துசென்று துறக்கத்தே வாழ்வு பெறுதலால்; வீந்துகும் - பட்டு வீழும்; போர்க்
 களத்து - போர்க் களத்திலே ஆடும் கோ - இனிது ஆடுதல்வல்ல வேந்தனாவான். என்று.

போருடற்றும் வீரரை யூக்கி வெற்றி பெறுவிக்கும் முழக்கத்தை யுடையதாதலின், "வலம்படு முரசம்" என்றும், அது பெரிது முழங்குமாறு தோன்றத் "துவைப்ப" என்றும் கூறினார். பிறரும், "வலம்படு வியன் பணை" (பதிற். 17) என்றல் காண்க. வாளைக் கையிலேந்தித் தேர்த் தட்டிலே நின்று வீரருடன் கைபிணைந்தாடும் சிறப்பைச் சுட்டி,

"வாளுயர்த்து" என்றார். பூணன், உழிஞையன் என்ற வினைக்குறிப்பு முற்றுக்கள் "குழலன் கோட்டன் குறும்பல் வியத்தன்" (முருகு 209) என் புழிப்போல எச்சப்பொருளவாயின. பழையவுரைகாரர், "பூணன் உழிஞைய னென்பன வினைக்குறிப்பு முற்" றென்பர். என்பவாயினும், வினை முடிபின்கண், பூணனாய், உழிஞையனாய் ஆடும் கோவென்றே யியைப்பர்.

அறிவுடையராயின் பணிந்து திறை பகரும் பண்பு மேற்கொள்வர்; அஃதின்மையின் உடன்று மேல்வந்தன ரென்பார் "மடம் பெருமையின்" என்றும், அதனால் அவர் தம் உடலைக் கைவிட்டு உயிர்கொண்டு துறக்கம் புகுந்து வாழலுற்றா ரென்றற்கு "மெய்ம்மறந்த வாழ்ச்சி" யென்றும் கூறினார். நிலையில்லாத மெய்யை நிலையாகக் கருதாது அதனை மறந்து நிலைத்த புகழை விரும்பி மாய்தலால் உண்டாகும் துறக்க வாழ்வு மெய்ம் மறந்த வாழ்ச்சியாயிற்று என வறிக. இவ் வாழ்வு கருதிப் போர்க்களத்தில் வேந்தரும் வீரரும் பொருது மடிதலால், "வீந்துரு போர்க்களம்" என்றார். இனிப் பழையவுரைகாரர், வேந்து மெய்ம்மறந்த வாழ்ச்சி யென்றது மாற்று வேந்தர் அஞ்சித் தம் மெய்யை மறந்த வாழ்வென்றவா" றென்றும் "வாழ்ச்சி மெய்ம்மறத்தல் காரணமாக அதன் காரியமாய் வந்ததாகலான். மெய்ம்மறந்த வென்னும் பெயரெச்சம் நிலமுதற்பெயர் ஆறுமன்றிக் காரியப் பெயரென வேறோர் பெயர் கொண்டதெனப்படும்" என்றும் "வாழ்வு வெற்றிச் செல்வ" மென்றும், "வாழ்ச்சிக் களமெனக் கூட்டுக" என்றும், "இச் சிறப்பானே இதற்கு வேந்து மெய்ம்மறந்த வாழ்ச்சி யென்று பெயராயிற்" றென்றும் கூறுவர்.

இதுகாறும் கூறியது, முரசம் துவைப்ப வாளுயர்த்து இலங்கும் பூணனாய்ப் பொலங்கொடி யுழிஞையனாய்ப் போர்க்களத்து ஆடும் கோ, வியலுளாங்கண் கோடியர் முழுவின் முன்னர் ஆடல் வல்லானல்லன், அவன் கண்ணி வாழ்க என மாறிக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க.

இதனாற் சொல்லியது அவன் வென்றிச் சிறப்புக் கூறியவாறாயிற்று.

6.7. சில்வளை விறலி.

57

ஓடாப் பூட்கை மறவர் மிடறப்
 இரும்பனம் புடையலொடு வான்கழல் சிவப்பக்
 குருதி பனிற்றும் புலவுக்களத்தோனே
 துணங்கை யாடிய வலம்படு கோமான்
 மெல்லிய வகுந்திற் சீறடி யொதுங்கிச்
 செல்லா மோதில் சில்வளை விறலி 5
 பாணர் கையது பணிதொடை நரம்பின்
 விரல்கவர் பேரியாழ் பாலை பண்ணிக்
 குரல்புண ரின்னிசைத் தழிஞ்சி பாடி
 இளந்துணைப் புதல்வர் நல்வளம் பயந்த 10
 வளங்கெழு குடைச்சு லடங்கிய கொள்கை
 ஆன்ற வறிவிற் றோன்றிய நல்லிசை

ஒண்ணுதன் மகளிர் துளித்த கண்ணினும்
 இரவலர் புன்க ணஞ்சும்
 புரவெதிர் கொள்வனைக் கண்டனம் வரற்கே.

15

துறை: விறலியாற்றுப்படை
 வண்ணமும் தூக்கும் அது.
 பெயர்: சில்வளை விறலி.

5-6 மெல்லிய.....விறலி.

உரை: சில் வளை விறலி - சிலவாகிய வளைகளை யணிந்த விறலியே; மெல்லிய வகுந்தில் - மென்மையான நிலத்திடத்தவாகிய வழியிலே; சீறடி ஒதுங்கிச் செல்லாமோ - சிறிய காலடிகளால் நடந்து செல்வேம் வருதியோ என்று.

ஆடற்றுரைக் குரியளாதல் தோன்ற, "சில்வளை விறலி" யென்றார். "பல்வளை யிடுவது பெதும்பைப் பருவத்தாகலின், அஃதன்றிச் சில்வளை யிடும் பருவத்தாளென அவள் ஆடல் முதலிய துறைக் குரியளாதல் கூறியாவாறு" என்றும், "இச் சிறப்பானே இதற்கு சில்வளை விறலி யென்று பெயராயிற்" நென்றும் பழையவுரை கூறுகின்றது. "இன்புளி வெஞ்சோறு, தேமா மேனிச் சில்வளை யாயமொடு, ஆமான் சூட்டி னமைவரப் பெறுகுவிர்: (சிறுபாண். 175-7) என்புழியும் விறலிக்குச் சில்வளையே கூறுமாறு காண்க. மெல்லிய வகுந்தில் என்பது பரலும் முள்ளுமின்றிச் செல்லும்வழி செம்மையும் மென்மையும் உடைத்தாதல் தோன்றின்றது. வகுந்து, வழி; "வகுந்துசெல் வருத்தத்து வானுயர் நீங்க (சிலப் 14:17) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. செல்லாமோ என்புழி ஓகாரம் எதிர்மறை; இது செல்லாம் என்னும் மறை வினையோடு புணர்ந்து உடன்பாட்டுப் பொருளை வற்புறுத்திச் செல்வோம் வருக என்னும் பொருள்பட நின்றது. செல்வாமோ என்பது செல்லாமோ என மருவி முடிந்தது என்றும் கூறுப. தில், விழைவின்கண் வந்தது.

6-15. பாணர்கையது.....வரற்கே

உரை: இளம் துணைப் புதல்வர் நல் வளம் பயந்த - இளமையும் துணையாகும் தன்மையுமுடைய மக்களாகிய நல்ல செல்வத்தைப் பெற்றளித்த; வளம் கெழு குடைச் சூல் - வளமை பொருந்திய சிலம்பையும்; அடங்கிய *சொல்கை - அடக்கத்தால் உயர்ந்த ஒழுக்கத்தையும்; ஆன்ற அறிவின் - நிறைந்த அறிவையும்; தோன்றிய நல்லிசை - குணஞ் செயல்களால் உண்டாகிய கெடாத புகழையுமுடைய; ஒண்ணுதல் மகளிர் - ஒள்ளிய நுதலினராகிய காதல் மகளிர்; துளித்த கண்ணினும் - புலவியாற் சீறி நோக்கும் பார்வையினும்; இரவலர் புன்கண் அஞ்சும் - இரவலர் குறை யிரந்து பசித்துன்பம் தோன்ற நோக்கும் பார்வை கண்டு மிக அஞ்சுகின்ற; புர வெதிர் கொள்வனை - நம்மைப் பாதுகாத்தலை மேற்கொண் டொழுகுவோனாகிய சேரமானை; பாணர் கையது - பாணரது கையிடத்தே யுள்ளதாகிய; பணி தொடர் நரம்பின் - தாழ்க் கட்டிய நரம்பினை, விரல் கவர் - கைவிரலால் வாசித்தலை விரும்பும்; பேர் யாழ் - பேரியாழின்கண்; பாலை பண்ணி - பாலைப் பண்ணை யெழுப்பி; குரல் புணர் இன் இசை - குரலென்னும் நரம்பொடு புணர்த்த இனிய இசையில்; தமிழ்சி பாடி - தமிழ்சி

யென்னும் துறை பொருளாக அமைந்த பாட்டினைப் பாடிச் சென்று; கண்டனம் வரற்கு - கண்டு வருதற்குச் செல்வோம், வருதியே எ-று.

பாணர் கையது பேரியாழ், நரம்பின் விரல் கவர் பேரியாழ் என இணையும். நரம்பினை இறுக்கும் முறுக்காணி கோட்டின் பக்கத்தே தாழ் விருத்தலின், அதனோடு தொடர்புபடுத்திப் பிணித்திருக்கும் இசை நரம்பை, "பணி தொடர் நரம்"பென்றார். பணியா மரபினையுடைய எத்தகை யோரையும் தன்பாலெழும் இசையாற் பணிவிக்கும் சிறப்புப்பற்றி இவ்வாறு கூறினா ரெனினுமாம். "ஆறலை கள்வர் படைவிட அருளின், மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவின் பாலை" (பொருந. 21-22) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. கவர்தல், விரும்புதல்; "கவர்வு விருப்பாகும்" என்பது தொல்காப்பியம். கைவிரல்களாற் பலகாலும் வாசித்துப் பயின்ற யாழாதல் தோன்ற, "விரல் கவர் பேரியாழ்" எனப்பட்டது. "விரல் கவர் யாழென்றதனாற் பயன், வாசித்துக் கைவந்த யாழ் என்றவாறு" என்று பழையவுரையும் கூறுதல் காண்க. பேரியாழ், யாழ் வகையுள் ஒன்று. கோல்தொடுத்திசைப்பனவும், விரல் தொடுத்திசைப்பனவும் என இப் பேரியாழ் வகை கூறப்படுகின்றது. கோல் தொடுத்திசைப்பனவும் பண்டை நாளில் இருந்தன வென்று சிலப்பதிகாரப் பழையவுரை கூறுகிறது. (அடி. நல். உரைப்பாயிரம்) இப் பேரியாழ் வகையின் நீக்குதற்கு, "விரல் கவர் பேரியாழ்" எனச் சிறப்பித்தாரென்றுணர்க. குரலென்னும் நரம்பிசையினை ஆதார சுருதியாகப் புணர்த்துப் பாலைப்பண் வகை பலவும் பாடப் படுதல்பற்றி, "குரல் புணர் இன்னிசை" யென்றார். இப் பாலை வகையினைச் சிலப்பதிகார அரங்கேற்று காதை யுரையிற் காண்க. இனி, குரலென்றது, மிடற்றோசை யென்று கொள்வாரு முளர்.

தழிஞ்சியாவது போரில் அழிந்தார் பால் கண்ணோடிச் செய்வன செய்தல். இது பொருளாகப் பாடும் இசைப்பாட்டையும் தழிஞ்சி யென்றார். "தொடைபடு பேரியாழ் பாலை பண்ணிப், பணியா மரபின் உழிஞை பாட" (பதிற். 46) என்று உழிஞைப்பாட்டு இசைக்கப்படு மாறும் காண்க. தழிஞ்சிபாடி, கண்டனம் வரற்கே என இயையும். சென்றென ஒருசொல் வருவித்துக் கொள்க.

இம்மையிற் புகழும் மறுமையிற் பேரின்பமும் பயக்கும் பெறலரும் பேறாதலின், மக்கட் பேற்றினை "நல்வளம்" என்றும் அதனைத் தெரித்து மொழி கிளவியாற் கூறுவார், "இளந்துணைப் புதல்வர் நல்வள" மென்றும் கூறினார். புதல்வராகிய நல்வள மென்க. "இம்மை யுலகத் திசையொடும் விளங்கி மறுமை யுலகமும் மறுவின் ரெய்துப, செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர் காட்சிச், சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர்" (அகம். 66) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. மக்களைப் பயத்தல் கணவர்க்கு உவகை தருவ தொன்றாதல்பற்றி மகளிரை "இளந்துணைப் புதல்வர் நல்வளம் பயந்த மகளிர்" என்றார். "கணவ னுவப்பப் புதல்வர்ப் பயந்து" (மதுரை. 600) என்று மாங்குடி மருதனார் கூறுவர். குடைச்சூல், சிலம்பு. "புடைபட்டு உட்கருவை யுடைத்தாதல் பற்றி, சிலம்பு குடைச் சூலெனப்பட்டது. "பத்திக்கேவணப் பசும்பொற் குடைச்சூல், சித்திரச் சிலம்பு" (சிலப். 16:118-9) என்பதன் உரை காண்க. வளங்கெழு குடைச்சூல் என்புழி, வளம், பொன்னினும் மணியினும் தொழிற் சிறப் பமையச் செய்த சிறப்பு. மன மொழி மெய்களால் அடங்கிய ஒழுக்க முடைமை தோன்ற, "அடங்கிய கொள்கை" யென்றார். உடையாரது அடக்கம் அவருடைய ஒழுக்கத்தின் மேலேற்றப்பட்டது. அரச மகளிர்க்குக் கல்வி யறிவும் இன்றியமையாதெனக் கருதினமையின் "ஆன்ற அறிவின்" என்றார்.

"அறிவும் அருமையும் பெண்பாலான" (பொ. 209) என்று ஆசிரியர் ஓதுவது காண்க. இல்வாழ்வின் முடிபொருள் நல்லிசை நிலைபெறுவித்தலெனக் கருதி யெழுசுவது அவ்வாழ்க்கைத் துணையாம் மகளிர் கடமையாதலை யுணர்ந்து அறஞ்செய்து புகழ் மிகுத்தல்பற்றி, "தோன்றிய நல்லிசை ஒண்ணுதல் மகளிர்" என்றார். "புகழ்புரிந் தில்லிலோர்க் கில்லை" (குறள். 59) என்பதனால், புகழ் புரிதல் மனை மகளிர் கடமையாத லறிக. துனித்தல், உணர்ப்புவயன்வாரா லூடல் மிகுதி. துனித்தவழிக் காம விற்பம் சிறவாமையின், மகளிர் துனிக்கு ஆடவர் அஞ்சுவ ரென வறிக. "இனியன்ன நின்னொடு சூழ்வார்யார் நெஞ்சே துனிசெய்து துவ்வாய்காண் மற்று" (குறள் 1294) எனச் சான்றோர் கூறுமாற்றா னறிக. இல்லிருந்து செய்யும் நல்லறப் பயனாக நுகரும் காதலின்பத்தினும், அவ்வறப் பயனாக எய்தும் ஈதலின்பத்தையே பெரிதாகக் கருதுமாறு தோன்ற, "மகளிர் துனித்த கண்ணிலும் இரவலர் புன்கண்அஞ்சும் புரவெதிர் கொள்வன்" என்றார். செல்வத்துப் பயனும் இதுவே யென்பதுபற்றி, இரவலர் புன்கண் கண்டு அஞ்சுதலை விதந் தோதினார்; "சேர்ந்தோர், புன்கணஞ்சும் பண்பின் மென்கட் செல்வம் செல்வ மென்பதுவே" (நற் 210) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. கண்டனம் வரற்குச் செல்லாமோதில் சில்வளை விறலியெனக் கூட்டிக் கொள்க.

1-4. ஓடாப்பூட்கை.....கோமான்.

உரை: துணங்கை யாடிய வலம்படு கோமான் - வெற்றிக் குறியாகத் துணங்கைக் கூத்தாடிய வெற்றி பொருந்திய சேரமானாகிய வேந்தன்; ஓடாப் பூட்கை மறவர் - தோற்றோடாத மேற் கோளையுடைய வீரரது; மிடல் தப - வலி கெடும்படியாகப் பொரு தழித்தலால்; குருதி - அழியும் அவருடைய உடற்குருதி; இரும் பணம் புடையலொடு வான் கழல் சிவப்ப - தான் அணிந்துள்ள பெரிய பனந்தோட்டாற் செய்த மாலையும் பெரிய வீரக் கழலும் சிவக்குமாறு; பனிற்றும் - துளிக்கும்; புலவுக் களத்தோன்- புலால் நாளும் போர்க்களத்தே அமைந்த பாசறையில் உள்ளான் என்று.

போரில் வெற்றிபெற்ற வேந்தன் வீருடன் துணங்கையாடுவது பற்றி, "துணங்கையாடிய வலம்படு கோமான்" என்றார். பூட்கை, மேற்கோள். மிடல், வலி. தப வெனக் காரணம் காரியமாக உபசரிக்கப் பட்டது. புடையல், மாலை. குருதி புடையலும் கழலும் சிவப்பப் பனிற்றும் என்க. "பனிற்றுதல் தூவுதல்" என்றுரைத்து, "பனிற்றுவது புண்பட்ட வீரருடல் எனக் கொள்க" என்பர் பழையவுரைகாரர். எனவே மறவர் மிடல் தபுதலால், புண்பட்ட அவர் அவருடல் குருதியைத் தெறித்துத் தூவுமென்பது கருத்தாயிற்று. கள மென்றது கங்கையிடைச் சேரியென்புழிப் போலப் பாசறைமேல் நின்றது.

இதுகாறும் கூறியது, "விறலி, புரவெதிர் கொள்வனைத் தமிழ்சி பாடிக் கண்டனம் வரற்குச் செல்லாமோ; அப் புரவெதிர் கொள்வனாகிய கோமான் இதுபொழுது தான் அவ் வெதிர்கோடற் கேற்பப் புலவுக் களத்தோன் என மாறிக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க" என்றும், வரற்குச் செல்லாமோ எனக் கூட்ட வேண்டுதலின் மாறாயிற்" நென்றும், "இதனாற் சொல்லியது அவன் வென்றிச் சிறப்போடு அவன் கொடைச் சிறப்பும் உடன் கூறியவாறாயிற்" நென்றும் பழையவுரைகாரர் கூறுவர்.

6.8. ஏவிளங்கு தடக்கை

58

ஆடுக விறலியர்; பாடுக பரிசிலர்
 வெண்டோட் டசைத்த வொண்பூங் குவளையர்
 வாண்முகம் பொறித்த மாண்வரி யாக்கையர்
 செல்லுறழ் மறவர்தங் கொல்படைத் தரீஇயர்
 இன்றினிது நுகர்ந்தன மாயி னானை 5
 மண்புனை யிஞ்சி மதில்கடந் தல்லது
 உண்குவ மல்லேம் புகாவெனக் கூறிக்
 கண்ணி கண்ணிய வயவர் பெருமகன்
 பொய்ப்படு பறியா வயங்குசெந் நாவின்
 எயிலெறி வல்வி லேவிளங்கு தடக்கை 10
 ஏந்தெழி லாகத்துச் சான்றோர் மெய்ம்மறை
 வான வரம்ப னென்ப கானத்துக்
 கறங்கிசைச் சிதடி பொரியரைப் பொருந்திய
 சிறியிலை வேலம் பெரிய தோன்றும்
 புன்புலம் வித்தும் வன்கை வினைஞர் 15
 சீருடைப் பல்பக டொலிப்பப் பூட்டி
 நாஞ்சி லாடிய கொழுவழி மருங்கின்
 அலங்குகதிர்த் திருமணி பெறாஉம்
 அகன்கண் வைப்பின் நாடுகிழ வோனே.

துறை: செந்துறைப்பாடாண் பாட்டு.

வண்ணமும் தூக்கும் அது.

பெயர்: ஏவிளங்கு தடக்கை.

12-19. கானத்து.....கிழவோனே

உரை: கானத்துக் கறங்கு இசைச் சிதடி - காட்டிடத்தே ஒலிக்கின்ற ஓசையையுடைய சிதடிகள்; பொரி அரைப் பொருந்திய - தனது பொரித்த அடிப்பகுதியிடத்தே கொண்ட; சிறி இலை வேலம் - சிறு சிறு இலைகளையுடைய வேல மரங்கள்: பெரிய தோன்றும் - மிகுதியாய்த் தோன்றும்; புன் புலம் வித்தும் - புன் செய்களை யுழுது பயிர் செய்யும்; வன்கை வினைஞர் - வலிய கையினையுடைய உழவர்; சீருடைப் பல் பகடு ஒலிப்பப் பூட்டி - சிறப்பினையுடைய பலவாகிய கடாக்களை அவற்றின் கழுத்திற் கட்டிய மணிகள் ஒலிக்கும்படி பூட்டி யுழுது; நாஞ்சில் ஆடிய கொழு வழி மருங்கின் - கலப்பையின் கொழுச் சென்ற படைச் சாலின் பக்கத்தே; அலங்கு கதிர் திருமணி பெறாஉம் - அசைகின்ற ஒளிக் கதிர்களையுடைய அழகிய மணிகளைப் பெறும்; அகன்கண் வைப்பின் நாடு - அகன்ற இடம் அமைந்த ஊர்களையுடைய நாட்டுக்கு; கிழவோன் - உரியவன் என்று.

சிதடி, சிள்வீடு என்னும் வண்டு. வேலங்காட்டிடத்தே மரங்களின் பொரித்த அரையிடத்தே தங்கிப் பேரிரைச்சல் செய்தல்பற்றி, "கானத்துக் கறங்கிசைச் சிதடி பொரியரைப் பொருந்திய வேலம்" என்றார். சிறிய இலை, சிறியிலை யென நின்றுது;

"புன்புலத்த மன்ற சிறியிலை நெருஞ்சி" (குறுந்.202) என்று வருதல் காண்க. வேல், வேலம் என அம்முப்பெற்றது. பெரிய தோன்றும் என்புழிப் பெருமை, மிகுதி மேற்று; "பெரியகட பெறினே, யாம் பாடத் தானுண்ணு மன்னே:" (புறம். 235) என்புழிப்போல. புன்புலம், புன்செய். புன்புலம் வித்தும் உழவராதலின், "வன்கை வினைஞர்" என்றார். உழு தொழிலிற் பயிற்சி யுடைமைபற்றி, "சீருடைப் பல்பகடு" என்றார். நாஞ்சில், கலப்பை. கொழு வழி, கொழுச்சென்ற வழி; அஃதாவது படைச்சால் என வறிக. பெரிய தோன்று மென்றற்கு, "பெருகத் தோன்றும்" என்றும், "பல் பகட்டை யென விரித்து, அவை யொலிப்பப் பூட்டி யெனக் கொள்க" என்றும் பழையவுரைகாரர் கூறுவர். உழுது என ஒருசொல் வருவிக்க. உழுவார் உழவுப் பயனை யுடனே பெறுவார் போல உயர் மணிகளைக் கொழிவழி மருங்கே பெறுகின்றன ரென்பார், "அலங்கு கதிர்த் திருமணி பெறுஉம்" என்றார். வைப்பு, ஊர்கள்.

2-8. வெண்தோட்டு.....பெருமகன்

உரை: வெண் தோட்டு அசைத்த ஒண்பூங் குவளையர் - வெள்ளிய பனந்தோட்டிலே கட்டிய ஒள்ளிய குவளைப்பூவை யுடையராய்; வான் முகம் பொறித்த மாண் வரி யாக்கையர்- வாளினது வாயால் வடுப்பட்ட மாட்சிமை பொருந்திய தழும்பு களையுடைய உடம்பினராய்; செல் உறழ் மறவர்-இடிபோலத் தாக்கும் வீரர்; தம் கொல்படைத் தரீஇயர்-தத்தம் கொல்லுகின்ற படையை யேந்தி வருவார்; இன்று இனிது நுகர்ந்தன மாயின்-இன்று நாம் நுகரக்கடவவற்றை இனிது நுகர்ந்தே மாயினும்; நாளை-நாளைக்கு; மண் புனை இஞ்சி மதில் கடந்தல்லது-மண்ணாற் கட்டப்பட்ட பகைவர் மதில்களைக் கடந்த பின் னன்றி; புகா உண்குவ மல்லேம்-உணவு கொள்ளேம்; எனக் கூறி-என வஞ்சினம் கூறி; கண்ணி கண்ணிய வயவர் பெரு மகன்-தாம் சூடிய போர்க்கண்ணிக்கு ஒப்பப் போர்வினை செய்யக் கருதிய வீரர்களையுடைய பெருமகன் என்றும்;

வெள்ளிய பனந்தோட்டிலே நல்ல நிறமான பூக்களை விரவி நிறம் விளங்கத் தொடுத்தணியும் இயல்பெனராதலின்; "வெண்தோட் டசைத்த வெண்பூங்குவளையர்" என்றார். ஈண்டுக் குவளை கூறியதுபோல, வேங்கை வாகை முதலியவற்றையும் பனந்தோட்டுடன் கட்டுவர் என்ப; இதனை, "வேங்கை யொள்ளினர் நறுவீப், போந்தையந் தோட்டிற் புனைநனர் தொடுத்து" (புறம். 265) என்றும், "மள்ளர் போந்தோடு தொடுத்த கடவுள் வாகைத் துய்வீ" (பதிற். 66) என்றும் வருதலா லறிக. குவளையர், குறிப்பு முற்றெச்சம். இனிப் பழையவுரைகாரர், வெண்தோடு பனந்தோ டென்றும், தோட்டின் கண்ணென விரிக்க வென்றும், அசைத்தல் தங்குவித்தல் என்றும், "குவளைய ரென்பது வினையெச்ச வினைக் குறிப்பு முற்று; அதனைக் கூறி யென்பதனொடு முடிக்க" என்றும் கூறுவர். வான் வாயினை வாண்முக மென்றார். வாளால் வெட்டுண்டு தைப்புண்டு வடுப்பட்டுத் தோன்றுதலால் "வாண்முகம் பொறித்த" என்றும், முகத் தினும் மார்பினும் படும் புண்ணை விழுப்புண் ணெனப் பேணி மகிழ்ப வாதலால், "மாண்வரி யாக்கைய" ரென்றும் கூறினார். வெண்போழ்க் கண்ணியர் என்னும் பாட்டிலும் (பதிற் 67) வீரர் சிறப்பு, "வாண்முகம் பொறித்த மாண்வரி யாக்கைய" ரென்று பாராட்டப்படுமாறு காண்க.

சுவளையரும் யாக்கையருமாகிய மறவர் தத்தம் படைகளை யெடுக்கலுற்றபோதே, படை தொடும் தம் கையால் பகைவர் மதில் கடந்தல்லது உணவு தொட்டுண்ணேம் என வஞ்சினம் கூறுமாறு தோன்ற, "இன்றினிது நுகர்ந்தன மாயின் நாளை, மண்புனை யிஞ்சி மதில் கடந்தல்லது, உண்குவ மல்லேம் புகா" எனக் கூறுகின்றனர். படையினைத் தொடும்போது வஞ்சினங் கூறுத லுண்மையினை, "சுணங்கணி வனமுலை யவளொடு நாளை, மணம்புகு வைகலாகுத லொன்றோ...நீளிலை யெஃக மறுத்த வுடம்பொடு, வாரா வுலகம் புகுத லொன்றெனப், படை தொட்டனனே குருசில்" (புறம் 341) என்பதனா லறிக.

இம் மறவரது மறப் பண்பை, "செல்லுறழ் மறவர்" என்று சிறப்பிக் கின்றார். இடியினும் மிக்க வன்மையுடைமை தோன்ற, "செல்லுறழ் மறவர்" என்பாராயின ரென வறிக. அரைத்த மண்ணாற் செய்யப்படுவது பற்றி இஞ்சி, "மண்புனை இஞ்சி" யெனப்படுகின்றது; "அரைமண் இஞ்சி" (புறம். 341) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. "இற்றைப் பகலு ளெயிலகம் புக்கன்றிப், பொற்றாரான் போன கங்கைக் கொள்ளானால்" (தொல். புறத். 12. நச். மேற்) என்று சான்றோர் இவ்வாறு வஞ்சினம் கூறுமாறு காண்க. இனிக் குவளையரும் யாக்கையருமாய், செல்லுறழ் மறவராகிய பகைவரைக்கொல்லும் படை தருவாராய்க் கூறிக் கண்ணிய வயவர் ளுரைப்பினுமாம். பழையவுரைகாரர், யாக்கையராகிய மறவர் என இருபெயரொட்டு என்பர். அன்றியும், குவளையராய், யாக்கையராகிய மறவரைக் கொல்படை தருவாராய் என இயைத்தலு மொன்று. வெண்தோட் டசைத்த வொண்பூங் குவளை யென்றது அடையாளமாலை. கண்ணி, போர்க்கண்ணி. கண்ணி கண்ணுதல்., தாங்கள் சூடிய போர்க் கண்ணிக் கேற்ப வினைசெய்க் கருதுத லென்பது பழையவுரை.

9-12. பொய்ப்படுபு.....என்ப.

உரை: பொய் படுபு அறியா வயங்கு செந் நாவின்-தாம் கூறும் சொற்கள் பொய்யாதலை யென்றும் அறியாமையால் விளக்க மமைந்த செவ்விய நாவினையும்; எயில் எறி வல் வில் ஏ விளங்கு தடக் கை-பகைவர் மதில்களை யெறியும் வலிய வில்லும் அம்பும் ஏந்தி விளங்கும் பெரிய கையினையும்; ஏந்தெழில் ஆகத்துச் சான்றோர் மெய்மறை-உயர்ந்த அழகிய மார்பினையுமுடைய வீரராகிய சான்றோர்க்கு மெய்புகு கருவி போன்றவன் என்றும்; வான வரம்பன் என்ப-வான வரம்பனாகிய சேரலாதனென்றும் அறிந்தோர் கூறுவர் என்று.

காலமும் இடமும் செய்யும் வினையும் சீர்தூக்கித் தாம் கூறும் சொற்கள் தம் பயனைப் பயத்தலில் சிறிதும் தவறுவ தின்மையின், "பொய்ப்படுபு அறியா" என்றும், பொய்யாமையே நாவிற்குச் சிறப்பும் செம்மையுமாதலால், "வயங்கு செந்நாவி னென்றும் கூறினார். எயிலெறி வல் வில் என்பதற்கு விற்படையென்றும், "ஏவிளங்கு தடக்கை யென்றது, எத் தொழிலுக்குள்ள கூறுபாடெல்லாம் விளங்கிய தடக்கை யென்றவா" றென்றும், "இச் சிறப்பானே இதற்கு ஏவிளங்கு தடக்கையென்று பெயராயிற்" றென்றும் பழையவுரை கூறுகிறது. வான வரம்ப னென்ப என்றார். சான்றோர், சேரர்கட்குப் பொதுவாயமைந்த இப் பெயர் தனக்குச் சிறப்பாக விளங்குமாறு இச் சேரமான் தன் திறல் விளங்கு செயலைச் செய்தா னென்பது தோன்ற, இப் பத்தின் பதிகமும் "வானவரம்பனபனப் பேரினிது விளக்கி" யென்பது காண்க.

நாடு கிழவன், வயவர் பெருமகன் என்றும், சான்றோர் மெய்ம்மறை யென்றும்
வானவரம்பென்றும் கூறுப என இயைக்க.

1. ஆடுக.....பரிசிலர்.

உரை: விறலியர்-விறலியர்களே; ஆடுக-நீவிர் ஆடுவீர்களாக; பரிசிலர் பாடுக-
பாணரும் பொருநருமாகிய பரிசில் மாக்களே, நீவிர் பாடுவீர்களாக. எ-று.

சேரலாதனைக் காணப் போந்து அவன் திருமுன் நிற்கும் விறலியரும் பாணரும்
பொருநருமாகிய பரிசிலர்களுக்கு ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் இயல்பினை
இதுகாறும் கூறியவாற்றாற் கூறிக் காட்டினாராதலின், கண்ட அவர் செய்தற்குரியன
இவை யென்பார், "ஆடுக விறலியர்" என்றும், "பாடுக பரிசிலர்" என்றும் கூறினார்.

இதுகாறும் கூறியது, நாடு கிறவோன் வயவர் பெருமக னென்றும் சான்றோர்
மெய்ம்மறை யென்றும், வானவரம்பென்றும் அறிந்தோர் கூறுப; அவனைக் கண்டு
வியக்கும் நீவிர் ஆடுக, பாடுக என வினை முடிவு செய்துகொள்க.

இனி, "வயவர் பெருமகன், சான்றோர் மெய்ம்மறையாகிய வான வரம்பனைப்
புன்புலம் வித்தும் வன்கை வினைஞர் தம் கொழுவழி மருங்கின் திருமணி பெறும் நாடு
கிழவோன் என்று சொல்லுவார்கள்; அவன் அவ்வாறு செல்வக் குறையிலனாதலான்,
அத் தரத்திற்கேற்ப நமக்கு வேண்டுவன தருதலிற் குறையுடையனல்லன்;
வந்தமைக்கேற்ப விறலியரா யுள்ளீர், ஆடலைக் குறையறச் செலுத்துமின்;
பரிசிலராயுள்ளீர் நீயரும் நும் கவிகளைப் பாடிக்கைவரப் பண்ணுமின் என்று மாறிக்
கூட்டி வினை முடிவு செய்க" என்றும், "வானவரம்பன், நாடு கிழவோன் எனக் கூட்ட
வேண்டுகலின் மாறாயிற்" றென்றும் பழையவுரைகாரர் கூறுவர்

"இதனாற் சொல்லியது அவனாட்டுச் செல்வமும் அதற்கேற்ற அவன் கொடையும்
கூறியவாறாயிற்று. ஆடுக பாடுக வென்றதற்கு அவன்பாற் சென்று ஆடுக பாடுக
வெனக் கூறாது இவ்வாறு கூறியதன் கருத்து, ஆற்றுப் படை யென்னாது செந்துறைப்
பாடாணென்று கிடந்தமையா னெனக் கொள்க" என்பதும் பழையவுரை.

6. 9. மாகூர் திங்கள்

59.

பகல்நீ டாகா திரவுப்பொழுது பெருக்கி

மாசி நின்ற மாகூர் திங்கள்

பனிச்சுரம் படரும் பாண்மக னுவப்பப்

புல்லிருள் விடியப் புலம்புசே ணகலப்

பாயிரு னீங்கப் பல்கதிர் பரப்பி

5

ஞாயிறு குணமுதற் றோன்றி யாஅங்கு

இரவன் மாக்கள் சிறுகுடி பெருக

உலகந் தாங்கிய மேம்படு கற்பின்

வில்லோர் மெய்ம்மறை வீற்றிருங் கொற்றத்துச்

செல்வர் செல்வ சேர்ந்தோர்க் கரணம்

10

அறியா தெதிர்ந்து துப்பிற் குறையுற்றுப்
 பணிந்து திறை தருபநின் பகைவராயிற்
 சினஞ்செலத் தணிமோ வாழ்கநின் கண்ணி
 பல்வேறு வகைய நனந்தலை யீண்டிய
 மலையவுங் கடலவும் பண்ணியம் பகுக்கும்
 ஆறுமுட் றொஅ தறம்புரிந் தொழுகும்
 நாடல் சான்ற துப்பிற் பணைத்தோள்
 பாடுசா னன்கலந் தருஉம்
 நாடுபுறந் தருத னினக்குமார் கடனே.

15

இதுவும் அது

பெயர்: மாகூர் திங்கள்

1-6 பகல்தோன்றியாங்கு

உரை: பகல் நீடு ஆகாது- பகற்போது நீளாமல்; இரவுப் பொழுது பெருகி நின்ற - இராக்காலம் நீண்டுள்ள; மாகூர் மாசித் திங்கள்-விலங்குகள் குளிர் மிக்கு வருந்தும் மாசித்திங்களிலே; பனிச் சுரம் படரும்- பனி மிக்க அரிய வழிகளை நடந்து செல்ல நினையும்; பாண் மகன் உவப்ப-பாணன் மகிழ்ச்சி யெய்துமாறு; புல் இருள் விடிய- புல்லிய இருட் காலமாகிய விடியற்போது கழிய; புலம்பு சேண் அகல - இருளிலும் பனியிலும் வருந்தும் வருத்தம் நெடிதகன் றொழிய; பாய் இருள் நீங்க - உலகமெங்கும் பரந்துள்ள இருள் நீங்கும் வண்ணம்; ஞாயிறு பல்கதிர் பரப்பி - ஞாயிறானது பலவாகிய தன் கதிர்களைப் பரப்பி; குண முதல் தோன்றி யாங்கு - கீழ்த் திசையிலே தோன்றியது போல ஈ-று.

பகல் நீடாகாது இரவுப்பொழுது பெருகி நின்ற, மாகூர் மாசித் திங்கள் என இயைக்க. பகலும் இரவும் திங்கட்குச் சினையாகலின், சினை வினைகள் முதல்வினை கொண்டன. நீடு ஆகாது என்பன ஒரு சொல்லாய் நீளாமல் என்னும் பொருள் தந்தன. பழையவுரைகாரரும், "நீடாகாது பெருகி என நின்ற பகலிரவென்னும் சினைமேல் வினையெச்சம், மாசி நின்ற என்னும் தம் முதலது வினையொடு முடிந்தன" என்றும், "இனி அவ் வெச்சங்களைத் திரிப்பினு மமையும்" என்றும் கூறுவர். அவர் மாசி நின்ற மாகூர் திங்கள் எனக் கிடந்தபடியே கொண்டு, "மாசி யென்றது மாசித் தன்மையை"யென்றும், "மாகூர்தல் மாக்கள் குளிராலே உடல் வளைதல்" என்றும் கூறுவர். முன் பனியின் பிற்பாதியும், பின்பனியின் முற்பாதியுமாகிய தையும் மாசியுமாகிய திங்களே பனி மிக்குக் குளிரால் உயிர்களை வருத்தும் காலமாதலால் "தையு மாசியும் வையகத் துறங்கு" என்பது பற்றி, மாசித் திங்கள் சிறப்பித் தோதப்பட்டது. மாக்கள் குளிர் மிகுதியால் இரை தேடச் செல்லாது பசி மிக்கு உடல் சுருங்கி ஒடுங்கிக்கிடப்பது குறித்து "மாகூர் திங்கள்" என்றார். "மாமேயல் மறப்ப மந்தி கூர்" (நெடுநல். 9) என்றாற் போல.

பழுமரம் தேர்ந்து செல்லும் பறவைகளைப் போலச் செல்வமும் வண்மையும் சேர வுடையாரை நாடிச் செல்லும் பரிசின் மாக்களுள் பாணர் நெடுஞ்சுரங்களையும் அரிய வென்னாது கடந்து செல்வராதலால், "பனிச் சுரம் படரும் பாண்மகன்" என்றார்.

விடியலில் எழுந்து வெயில் வெம்மை மிகுதற்குள் சுரத்தைக் கடந்து செல்லும் கருத்தினராயினும், பின்பனியின் கடுமையால் வருந்தும் வருத்தம் ஞாயிற்றின் தோற்றத்தால் நீங்குவதுபற்றி, "பாண்மகன் உவப்ப" என்றார். கடையாமத்தின் பிற்பகுதியில் ஞாயிற்றின் வரவு காட்டும் வெள்ளொளி பரந்து இரவுப்போதில் திண்ணிதாய்ச் செறிந்திருந்த இருளை நீக்குதலால், செறிவு குன்றிச் சிறிது சிறிதாய்த் தேய்ந்து கெடும் அவ் விருளைப் "புல்லிருள்" என்றும், அது நீங்கிய காலைப் போதில் உயிர்த்தொகைகள் தத்தம் உறையுளில் தமிழ்து ஒடுங்கிக் கிடந்த நிலையின் நீங்கித் தெளிந்த வுணர்வுடன் வெளிப் போதருவதால், "புலம்பு சேணகல" என்றும், இரவுப்போதில் உலக முற்றும் அணுப் புதைக்கவும் இடமின்றிச் செறிந்திருப்பது பற்றி, "பாயிருள்" என்றும் சிறப்பித்தார் என வறிக. ஞாயிறு தோன்றுதற்கு முன்பே, அதன் பலவாகிய கதிர்கள் முன்னே போந்து இருட்கூட்டத்தின் ஈடழித்து விளக்கம் செய்யும் சிறப்புத் தோன்ற, "பல்கதிர் பரப்பி" என்றார். புல்லிருள் விடிதல் பாண்மக னுவத்தற்கும், பல்கதிர் பரப்புதல் பாயிருள் நீங்குதற்கும் புலம்பு சேணகற்குங் காரணமாய் நின்றன.

இனி, இப்பாட்டின்கண் மாசித் திங்களை மாகூர் திங்கள் என்று சிறப்பித்தது கொண்டு, "இச் சிறப்பானே இதற்கு மாகூர் திங்கள் என்று பெயராயிற்" றென்றும் "திங்கள், மாதம்" என்றும் பழையவுரைகாரர் கூறுவர்.

பகல் நீடாகாது இரவுப்பொழுது பெருகிநின்ற மாசித் திங்களிலே, உவப்ப, விடிய, அகல, நீங்க, பரப்பி, ஞாயிறு குணமுதல் தோன்றியாங்கு என முடிக்க.

7-10. இரவல்.....அரணம்.

உரை: இரவல் மாக்கள் சிறுகுடி பெருக-இரத்தலைத் தொழிலாகவுடைய பரிசிலர்களின் சிறுமையுற்ற குடிகள் சிறுமை நீங்கிப் பொருட்பேற்றால் பெருக்க மெய்தவும் ; உலகம் தாங்கிய மேம்படு-உலகுயிர்களை இனிது புரத்தலால் குடக்கில் சேரர் குடியில் மேம்பட்ட; கற்பின்-கல்வி யறிவினையுடைய; வில்லோர் மெய்ம்மறை-வில் வீரற்கு மெய் புகு கருவி போல்பவனே; வீற்றிருங் கொற்றத்துச் செல்வர் செல்வ-வீறும் பெருங் கொற்றமுமுடைய வேந்தர்க்கெல்லாம் வேந்தா யுள்ளோனே; சேர்ந்தோர்க்கு அரணம்-தன்னைப் புகலென் றடைந்தோர்க்குக் காப்பாயிருப்பவனே எ-று

ஞாயிறு குண முதல் தோன்றியதனால் பாண்மகன் உவகை யெய்துதலும், உயிர்த்தொகை புலம்பு நீங்கி இன்ப மெய்துதலும் பயனாதல்போல், நின் தோற்றத்தால் இரவலர் சிறுமைக்குடி பெருக்க மெய்துவதும், உலகம் நல்லாட்சி பெற்று இன்ப மெய்துவதும் உண்டாயின என்பார், "ஞாயிறு குணமுதற் றோன்றி யாங்கு மேம்படு கற்பின் மெய்ம்மறை" யென்றார். ஞாயிறு குணமுதல் தோன்றியாங்கு நீ குடதிசைக்கட் டோன்றினை யென்பது, "உவமப்பொருளின் உற்ற துணர்" (தொல் உவம. 20) நின்றது. இசைத்தமிழ் வளர்க்கும் ஏற்றமுடையாராயினும் இரந்து வாழ்தல்பற்றி, "இரவன் மாக்கள்" என்றும், இரத்தற்கு ஏது அவர் குடியின் சிறுமை யென்பது எய்த, "சிறுகுடி" யென்றும், சிறுமை நீங்கிப் பொருட்பெருக்கம் எய்துதலால் சேரலாதனுடைய கொடை நலம் தோன்றுதலின், "பெருக" என்றும், "மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்" (புறம் 186) என்பதைத் தேர்ந்து தான் அதற்கு உயிரெனக் கருதி, அரசு காவல் புரிந்து மேம்படுதல் விளங்க, அதனை விதந்தும் கூறினார். இம் மேம்பாடு அவன் பெற்ற

கல்விச் சிறப்பைத் தோற்றுவித்தலின், "கற்பின் மெய்ம்மறை" யென்றார். கற்பு, கல்வி. "தொலையாக் கற்ப" (பதிற்.80) எனப் பிறாண்டும் வருதல் காண்க. இனி, கற்பினை வில்லோர்க்கு ஏற்றி யுரைப்பினு மமையும். சேரர்க்கு விற்படையே சிறந்ததாலின், "வில்லோர் மெய்ம்மறை" யென்றார். அவர் கொடியினும் விற்பொறியே காணப்படும். வீற்றையுடைய கொற்றத்தை, வீற்றிருங் கொற்ற மென்றார். வீறு, பிறி தொன்றற் கில்லாத சிறப்பு. கொற்றமுடையார் செல்வமுடையாராதலால் அரசரை, "கொற்றத்துச் செல்வர்" என்றும், அச் செல்வர் பலருள்ளும் தலைசிறந்த வேந்தனாதல் தோன்ற, "செல்வர் செல்வ" என்றும் கூறினார். செல்வமுடையார்க்குச் சீரிய செல்வமாவது தன்னைச் சேர்ந்தோர் "புன் கண் அஞ்சும் மென்கண்மை" (நற். 210) என்பதுபற்றி, "சேர்ந்தோர்க் கரணம்" என்றார்.

14-19. பல்வேறு.....கடனே.

உரை: பல் வேறு வகைய நனந்தலை-நாடும் காடும் அவலும் மிசையு மெனப் பல் வேறு வகைக்கப்பட்ட அகன்;ற நாடுகளிலிருந்து; ஈண்டிய-வந்து தொக்கனவும்; மலையவும் கடலவும்-மலையிட்த்தனவும் கடலிடத்தனவுமாகிய; பண்ணியம் பகுக்கும் ஆறு-செல்வப் பொருள்களை அறம் முதலிய துறைகளில் வகுத்துச் செய்யும் இறை மாட்சியால்; அறம் முட்டுறாது புரிந்தொழுகும்-செய்தற் குரிய அறங்கள் குன்றாமல் செய் தொழுகும்; நாடல்சான்ற துப்பின்பகைவர் ஆராய்தற் கமைந்த வலி பொருந்திய; பணைத்தோள்-பருத்த தோளையுடைய; நினக்கு-வேந்தனாகிய நினக்கு; பாடு சால் நன்கலம் தருஉம் நாடு புறந்தருதலும் கடன்-பெருமையமைந்த உயர்ந்த செல்வங்களைத் திழையாக நல்கும் நாடுகளைக்காத்தலும் கடனாதலால் எ-று.

ஈண்டியவும் மலையவும் கடலவுமாகிய பண்ணியம் என இயைக்க* இனி, நனந்தலை யீண்டிய, பல்வேறு வகைய பண்ணிய மென்றுமாம். பண்ணிய மென்றது பொது வருவாயாகிய பண்டங்க ளென்றும், நன்கலனென்றது அவற்றுட் சிறப்புடைய மணி முதலாயின வென்றும் கொள்க. இயற்றல், ஈட்டல்., காத்தல், வகுத்தல் என்ற நால்வகை அரசியற் செயல் களுள், வகுத்தலால் அரசு மாட்சி யெய்வதுபற்றி, "பண்ணியம் பகுக்கும் ஆறு" என்றார். இவ்வாறு பகுக்கு மிடத்து, அறம், பொருள், இன்பம் குறித்துப் பகுத்தல் அறமாதல் கண்டு, அது செய்தொழுகும் வேந்தனை, "பகுக்கும் ஆறு முட்டுறாது அறம் புரிந் தொழுகும் நினக்கு" என்றார்.

இனிப் பழையவுரைகாரர், ஈண்டிய பண்ணிய மென்றியைத்து, "நனந்தலை யென்றது பர மண்டலங்களை" யென்றும், "அம்மண்டலங்களில் தன் பகைவர்பால் ஈண்டிய பண்டங்களை" யென்றும், அறம் புரிதல் என்றதற்கு, "நாடு காவலாகிய அறத்திலே மேவுதல்" என்றும், "பகுக்கும் ஆறென்றது, அப் பண்ணியங்களைசப் பலர்க்கும் பகுத்துக் கொடுக்கும் நெறி யென்றவா"றென்றும் கூறுவர்.

நாடல் சான்ற துப்பிற் பணைத்தோள் நினக்கு என்பார், தோளிளது வலியை நாடல் சான்ற துப்பு என்றது, தோள் வலியை எளிதாகக் கருத மாட்டாமையின், பகைவர்தம் வலியும் துணைவலியும் படைவலியும் ஒரு சேரத் தொகுத்து நோக்கி இவன் தோள்வலிக்கு ஆற்றாமை கண்டு எண்ண மிடுதற் கேதுவாகிய வலி யென்றவாறு. பாடு, பெருமை. இனிப் பழையவுரைகாரர், பணைத் தோளையுடைய நினக்கு என்று இயைக்காமல், பணைத் தோட்கு அணியும் நன்கலம் என்றியைத்து, "தோட்கல

னென்றது தோளிற் கேற்ற கல மென்றவாறு" என்றும் "தோட்குத் தருமென்றுமா" மென்றும் கூறுவர்.

நினக்குமார் கடன் என்புழி உம்மை பிரித்துக் கூறப்பட்டது. ஆர் அசைநிலை. (தொல் இடை. 23) மார் என்றே கொண்டு அசை நிலை யாக்குவர் பழையவுரைகாரர். தருஉம் என்றதனால், திறைப் பொருளாதல் பெற்றாம். அத் திறை பொருளும் அறம் புரிந் தொழுதற்குப் பயன் படுதலால், "நாடு புறந் தருதலும் கடன்" என்றாரென வுணர்க.

11-13. அறியாது.....கண்ணி.

உரை: நின் பகைவர்-நினக்குப் பகையாய வேந்தர்; துப்பின் அறியாது-தம்வலி யொன்றே பற்றி நின்வலி யியல்பை நன்கறியாது; எதிர்ந்து-எதிர்த்துப் பொருது; குறையுற்று- வலி யிழந்து; பணிந்து-நின்னைப் பணிந்து; திறை தருப ஆயின்- திறையினைக்கொணர்ந்து தருவராயின்; சினம் செலத் தணிமோ-அவர் மேற் சென்ற நின் சினம் தணிவாயாக; நின் கண்ணி வாழ்க-நின் கண்ணி வாழ்வதாக எ-று

நினக்குப் பகையாயினார் நாடல் சான்ற நின் துப்பினை நாடாது பொரு தழிந்ததற்கு ஏது அவர் தம் அறியாமை யென்றும், அது தனக்கும் ஏது தம் வலியினைத் தாமே வியந்து கொண்டமையே யென்றும் கூறுவார், "அறியா தெதிர்ந்து துப்பிற் குறையுற்று" என்றும், அதனால் அவர் செய்யக்கடவது பணிந்து திறை தருவதை யல்லது வேறில்லை யென்றற்கு "பணிந்து திறை தருப நின் பகைவர்" என்றும், அவர்கட்கு நீ செய்வது, சினந் தணிந்து அருளுவதே யென்பார், "சினம் செலத் தணிமோ" என்றும், எனவே பகைத்துக் கெட்டார்க்கும் அருள் சுரந்தளிக்கும் நீ நெடிது வாழ்க என வாழ்த்துவதே எம்போன்றார் செயற்பால தென்பார், "வாழ்க நின் கண்ணி" யென்றும் கூறினார். "பாடுசால் நன்கலம் தருஉம் நாடு புறந் தருதல் நினக்குமார் கடனே" என்ப வாகலின், "சினம் செலத் தணிமோ" என்றாரென வுணர்க. மோ, முன்னிலை யசை. இக் கருத்தே பற்றிப் பிற சான்றோரும் "புரைவது நினைப்பிற் புரைவதோ வின்றே, பெரிய தப்புந் ராயினும், பணிந்து திறை பகரக் கொள்ளுநையாதலின்" (பதிற். 17) என்று கூறுதல் காண்க.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், பகல் நீடாகாது இரவுப்பொழுது பெருகி நின்ற மாசித் திங்களிலே, பாண்மக னுவப்ப, புல்லிருள் விடிய, புலம்பு அகல, பாயிருள் நீங்க, பல்கதிர் பரப்பி, ஞாயிறு குணமுதல் தோன்றி யாங்கு, சிறுகுடி பெருக, உலகந் தாங்கிய, குடக்கிற் சேரர்குடியில் தோன்றி மேம்பட்ட கற்பினையுடைய மெய்ம்மறை, செல்வர் செல்வ, சேர்ந்தோர்க் கரணம், பண்ணியம் பகுக்கும் ஆறு முட்டுறாது அறம் புரிந்த பணைத் தோளையுடைய நினக்கு நாடு புறந் தருதலும் கடனாதலால், அறியாது எதிர்ந்து குறையுற்றுப் பணிந்து பகைவர் திறை தருபவாயின், சினம் தணிவாயாக; அதனால் நின் கண்ணி வாழ்க என்று முடிக்க; பழைய வுரைகாரர், "வில்லோர் மெய்ம்மறை, செல்வ சேர்ந்தோர்க் கரணம், நின் தோட் கேற்ற நன்கலன்களைத் திறை தரும் நாடுகளைப் புறந் தருதல் நின் கடனா யிருக்குமாகலான், நின் பகைவர் அறியா தெதிர்ந்து துப்பிற் குறையுற்றுப் பணிந்து திறை தருவராயின் சினம் செலத் தணிமோ, நின் கண்ணி வாழ்க என மாறிக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க" என்றும், நாடு புறந் தருதல் நினக்குமார் கடன் என்பதன் பின் சினஞ் செலத் தணிமோ என்பதைக் கூட்ட வேண்டுகலின் மாறாயிற்" ரென்றும் கூறுவர்.

"இதனாற் சொல்லியது அவன் வென்றிச் சிறப்புக் கூறியவாறாயிற்று"

6. 10. மரம்படு தீங்கனி.

60

கொலைவினை மேவற்றுத் தானை தானே
 இகல்வினை மேவலன் றண்டாது வீசும்
 செல்லா மோதில் பாண்மகள் காணியர்
 மிஞிறுபுற மூசவுந் தீஞ்சுவை திரியாது
 அரம்போழ் கல்லா மரம்படு தீங்கனி 5
 அஞ்சே றமைந்த முண்டை விளைபழம்
 ஆறுசென் மாக்கட் கோய்தகை தடுக்கும்
 மறாஅ விளையு ளறாஅ யாணர்த்
 தொடைமடி களைந்த சிலையுடை மறவர்
 பொங்குபிசிர்ப் புணரி மங்குலொடு மயங்கி 10
 வருங்கட லூதையிற் பனிக்கும்
 துவ்வா நறவின் சாயினத் தானே.

துறை: விறலியாற்றுப்படை

வண்ணமும் தூக்கும் அது

பெயர்: மரம்படு தீங்கனி.

4-12 மிஞிறு.....சாயினத்தானே.

உரை: புறம் மிஞிறு மூசவும்-புறத்தே வண்டினம் மொய்த்து நிற்கவும்; தீஞ் சுவை திரியாது-தீவிய சுவையில் மாறுபடாமல்; அரம் போழ்கல்லா மரம்படு தீங் கனி-அரி வாளால் அறுக்க மாட்டாத மரத்தில் உண்டாகிய இனிய கனியாகிய; அம்சேறு அமைந்த-அழகிய தேன் நிறைந்த; முண்டை விளை பழம்- முட்டை போன்ற முதிர்ந்த பழங்கள்; ஆறு செல் மாக்கட்கு ஓய்தகை தடுக்கும்-வழிச் செல்வோர்க்கு உணவாகி அவர்தம் வழி நடந்த களைப்பைப் போக்கும்; மறாஅ விளையுள் - மாறாத விளைவினை நல்கும் வயல்களால்; அறாஅ யாணர் - நீங்காத புது வருவாயினையுடைய; தொடை மடி களைந்த சிலையுடை மறவர் - அம்பு தொடுப்பதில் மடித லில்லாத வில்லையுடைய வீரர்கள்; பொங்கு பிசிர்ப் புணரி மங்குலொடு மயங்கி வரும் - பொங்குகின்ற சிறு நுண் திவலைகளை யெறியும் அலைகளோடும் படிகின்ற மேகக் தோடும் கலந்து வரும்; கடல் ஊதையின் பனிக்கும் - கடற் காற்றால் குளிர் மிக்கு நடுங்கும்; துவ்வா நறவின் சாய் இனத்தான் - நற வென்னும் ஊரின் கண்ணே சாயலையுடைய மகளிர் கூட்டத்தே யுள்ளான் எ-று.

தடுக்கும் நறவு என்றும், அறாஅ யாணர் நறவு என்றும், ஊதையிற் பனிக்கும் நறவு என்றும் இயையும். நறவு, ஓர் ஊர். நற வென்பது உண்ணப்படும் கள்ளிற்கும் பெயராதலால், அதனின் நீக்குதற்குத் "துவ்வா நறவு" என்றார். இது வெளிப்படை. மரம்படு தீங் கனியாகிய முண்டை விளை பழம் என்க. எதுகை நோக்கி, முட்டை

யென்பது முண்டையென மெலிந்து நின்றது. மணத்தால் பழத்தை யடைந்த வண்டினம், அதன் உறுதியான தோலைக் கிழித்து உள்ளிருக்கும் சேற்றை யுண்ணமாட்டாமையின் புறத்தே மொய்த்தன வென்றற்கு, "மிஞிறு புறம் மூசவும்" என்றார். வலிய தோலால் புறத்தே மூடப்பட்டு வண்டின மூசிய வழியும் உள்ளிருக்கும் பழத்தின் சுவை திரியாமையின், "தீஞ்சுவை திரியாது" என்றார். திரியாது என்ற வினையெச்சம் விளை பழம் என்பதில் விளைதல் என்னும் வினை கொண்டது; மரம்படு தீங் கனி என்புழிப் படுதல் என்னும் வினையொடு முடிப்பினு மமையும். இனி இத் தீங் கனி விளையும் மரத்தின் மாண்பு கூறுவார், "அரம் போழ்கல்லா மரம்" என்றார். பழையவுரை காரரும், "மிஞிறு புறம் மூசவும் தீஞ்சுவை திரியாமை அப் பழத்தின் புறத்து வன்மையால்" என்றும், "அரம் போழ் கல்லா வென்றது, புறத்து வன்மையால், அரிவாரும் போழமாட்டா வென்றவாறு" என்றும், "அரம் போழ் கல்லா மரம்படு தீங் கனி என்றது, புறக்காமுனவாகிய பனை முதலிய வற்றின் தீங் கனியை நீக்குதற்" கென்றும், "இச் சிறப்பானும் முன்னும் பின்னும் வந்த அடைச் சிறப்பானும் இதற்கு மரம்படு தீங் கனியென்று பெயராயிற்" நென்றும் கூறுவர்.

அஞ்சேறு, அழகிய தேன். இக் காலத்தில் பழத்தின் சேற்றை பழச் சாறு என்பர். அழகு, இனிமை. அமைதல், நிறைதல். சேறு நிறைவழிக் கனி, தீவிதாகாமையின், "அஞ்சே றமைந்த முண்டை விளை பழம்" என்றார். முற்றக் கனிந்த பழ மென்றற்கு, விளை பழ மெனப்பட்டது. பழையவுரைகாரரும், "முண்டை விளை பழம், முட்டைகள் போலும் விளை பழ" மென்றும், "முட்டை யென்றது மெலிந்த" தென்றும், "மரம்படு தீங் கனியாகிய முட்டை விளை பழம் என இருபெயரொட்" டென்றும் கூறுவர்.

வழிச்சாலைகளில் இனிய பழ மரங்களை அறத்தின் பொருட்டு வைத்து வளர்ப்பது பண்டையோர் இயல்பு. வழிச் செல்வோர், அப் பழங்களை யுண்டு வழி வருத்தம் போக்கிக்கொள்வது பயன். இக் காலத்தே சாலை யிடத்துப் பழ மரங்கட்குக் காவலிட்டு வழிச் செல்வோர்க்குப் பயன்படாவாறு நீக்கிச் சாலை வருவாயாகப் பொருளீட்டுவது இயல்பாய்விட்டது. "அறந் தலைப்பட்ட நெல்லியம் பசுங்காய்" (குறுந். 209) என்றும் "நெடுஞ் சேண் வந்த நீர் நசை வம்பலர், செல்லுயிர் நிறுத்த சுவைக்காய் நெல்லி" (அகம். 271) என்றும் வருவன காண்மின். இவ்வண்ணம் இப் பழங்கள் வழிச் செல்வோர்க்குப் பயன்படுதலை, "செல்லுயிர் நிறுத்த சுவைக்காய் நெல்லி" என்று சான்றோர் கூறியது போல, ஈண்டும் "ஆறு சென்மாக்கட்கு ஓய்தகை தடுக்கும்" என்பது காண்க.. ஓய்தகை, களைப்பு பண்டை நாளெல்லாம் பெருக விளைந்த வயல் உரம் குன்றி விளைவு பெருகா தொழிதலை, "வயல் விளைவு மறுப்ப" என்ப வாகலின், விளைவு பெருக நல்கும் வயலை, "மறாஅ விளையுள்" என்றார்; தொல்லது விளைந்தென நிலம் வளம் கரப்பினும், எல்லா வுயிர்க்கும் இல்லால் வாழ்க்கை" (புறம். 203) என ஊன் பொதி பசுங் குடையா ரென்னும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. இவ் விளையுளால் நாளும் புது வருவாய் குன்றாமையின், "அறாஅ யாணர் நறவு" என்றார். பழையவுரைகாரர், "அறாஅ யாண ரென்றது இடையறாத கடல் வருவாய் முதலாய செல்வங்களை" யென்பர். தொடுத்தல் தொடை யென நின்றது. விடுத்தல் விடையாயது போல. சிலையுடைய மறவர், தாமேந்தும் சிலை அம்பு தொடுக்காது, மடிந்திருத்தலை வெறுத்துப் போர்வேட்டுத் திரியும் செருக்குடைய ரென்றற்கு, "தொடை மடி களைந்த சிலையுடை மறவர்" எனப்பட்டனர். இவர்களை ஊதைக் காற்றன்றிப் பிற எவ்வுயெரும் எச்செயலும் நடுங்குவித்தல் இல்லை யென்பது தோன்ற "சிலையுடை

மறவர் ஊதையிற் பனிக்கும் நறவு" என்றார். அவ் ஊதையும் புணரியும் மங்குலும் கலந்து வந்தல்லது பனிக்கு மாற்ற லுடைத் தன் றென்பதும் உரைத்தவாறு காண்க. பழையவுரைகாரரும், "மறவர் கட லூதையிற் பனிக்கும் நறவெனக் கூட்டி ஆண்டு வாழும் மறவர் கடலூதையால் மட்டும் நடுங்கும் நற வென்க, " என்றும், "நறவு ஓர் ஊர்" என்றும், "துவ்வா நறவு வெளிப்படை" யென்றும் கூறுவர்.

இனி, அவர், தொடை மடி யென்றதற்கு, "அம்பு தொடுத்து எய்தலில் மடிதல்" என்றும், "புணரியொடு மங்குலொடு என ஒருவை இரண்டிடத்தும் கொள்க" என்றும், மயங்கியென்றதை, "மயங்க வெனத் திரிக்க" வென்றும், "மயங்குவது வருகின்ற ஊதையெனக் கொள்க" என்றும் கூறுவர்.

சாய், மென்மை. ஈண்டு ஆகு பெயரால், மென்மையை இயல்பாகவுடைய மகளிர் மேல் நின்றது. இம் மகளிர் சேரலாதற்குத் தம் ஆடல் பாடல் முதலியவற்றால் இன்புறுத்துபவர். இவருடைய கூட்டத்தினிடையே வேந்தன் உள்ளான் என்பார், "சாயினத் தான்" என்றார்.

1-3. கொலை வினை.....காணியர்

உரை: தானை கொலை வினை மேவற்று-தன் சேனை போராகிய கொலைத் தொழிலை விரும்பும் இயல்பிற்றாக; தான் இகல்வினை மேவலன் - தான் சாயினத்தானாயினும் உள்ளத்தால் பகைவரைப் பொருள் தொழிலையே விரும்புவனாதலால்; தண்டாது

வீசும் - நாம் சென்ற வழி நமக்குப் பகைப் புலத்தே பெறும் அருங்கலன்களை வரையாது வழங்குவன்(ஆகவே); பாண் மகள் - பாண்மகளே; காணியர் செல்லாமோ - அவனைக் காண்டற்குச் செல்வேமோ என்று.

பாண் மகள், அண்மை விளி. தில், விழைவின்கண் வந்தது புறத்தே நோக்கு மிடத்துச் சேரலாதன் நறவென்னு மூரிடத்தே மகளிர் கூட்டத் திடையே இருந்தானாயினும், அவனுள்ளம் பகைவரை யழித்தலாகிய இகல் வினையே மேவி யுளதென்பார், "தானே இகல் வினை மேவலன்" என்றும், அவன் உள்ளக் குறிப்பின் வழி அவன் தானை வினை மேவிய இயல்பிற் றென்பார், "கொலை வினை மேவற்றுத் தானை" என்றும் இவ்வண்ணம் வினை மேற் கொண்டிருப்பினும் நம்போலும் கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் கொடுப்பன கொடுத்தலிற் குறைவிலன் என்றற்குத் "தண்டாது வீசும்" என்றும், ஆகவே, அவன்பாற் செல்வது தக்க. தென்பார், "செல்லாமோ தில் காணியர்" என்றும் கூறினார். காணியர், செய்யியரென்னும் வினை யெச்சம்; இது செல்லாமோ என்னும் முற்று வினை கொண்டது.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், மரம்படு தீங் கனியாகிய வினை பழம், மாக்கட்கு ஓய் தகை தடுப்பதும், அறாஅ யாணரை யுடையதும், மறவர் பனிக்கும் இடமாயதுமாகிய நறவு என்னும் ஊரின்கண் ஆய மகளிர் கூட்டத்திடையே இருந்தானாயினும், தன் சேனை கொலை வினை மேவற்றாக தான் இகல் வினை மேவலனாதலால், நாம் சென்று காணின் தண்டாது வீசும்; ஆதலால், பாண் மகளே, அவனைக் காணியர் செல்லாமோ என்று வினை முடிவு செய்துகொள்க. இனிப் பழையவுரைகாரர், "அவன்றான் இப்பொழுது துவ்வா நறவின் சாயினத்தான்; இனித் தானை கொலை

வினை மேவற்று; ஆதலால் தான் இகல் வினை மேவலன்; இன்ன பொழுது இன்ன விடத்து எழுமெனத் தெரியாது; பாண் மகளே, நாம் அவனைக் காணியர் செல்லாமோ; செல்லின் தண்டாது வீசும் எனக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க" என்பர்.

"இதனாற் சொல்லியது, அவன் கொடைச் சிறப்பொடு வென்றிச் சிறப்பும் கூறியவாறாயிற்று"
